

Tôi Yêu Em, Bạn Gái Giả

Contents

Tôi Yêu Em, Bạn Gái Giả	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	4
3. Chương 3: Chương 3	6
4. Chương 4: Chương 4	8
5. Chương 5: Chương 5	12
6. Chương 6: Chương 6	15
7. Chương 7: Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9: Chương 9	24
10. Chương 10: Chương 10	26
11. Chương 11: Chương 11	28
12. Chương 12: Chương 12	30
13. Chương 13: Chương 13	32
14. Chương 14: Chương 14	34
15. Chương 15: Chương 15	37
16. Chương 16: Chương 16	40
17. Chương 17: Chương 17	45
18. Chương 18: Chương 18	49
19. Chương 19: Chương 19	53
20. Chương 20: Chương 20	56
21. Chương 21: Chương 21	58
22. Chương 22: Chương 22	61
23. Chương 23: Chương 23	64
24. Chương 24: Chương 24	68
25. Chương 25: Chương 25	72
26. Chương 26: Sau Cùng Chỉ Còn Lại Bình Yên	75
27. Chương 27: Thật Sự Là Đáng Lòng	78
28. Chương 28: Ngày Qua Ngày Lúc Nào Cũng Có Anh	81
29. Chương 29: Cuộc Sống Của Vợ Chồng Sơn	84
30. Chương 30: Bố Mẹ Vợ Phát Giác	87
31. Chương 31: Chuyện Đại Sự	90
32. Chương 32: Chương 32	93
33. Chương 33: Chương 33	96
34. Chương 34: Chương 34	100
35. Chương 35: Ngoại Truyện 1	103
36. Chương 36: Ngoại Truyện 2	107
37. Chương 37: Ngoại Truyện 2	110
38. Chương 38: Ngoại Truyện 3	115

Tôi Yêu Em, Bạn Gái Giả

Giới thiệu

Cô gặp anh nơi thư viện trường học. Cả hai đều đang ở độ tuổi bông bột. Ghét nhau từ khi hai người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-em-ban-gai-gia>

1. Chương 1: Chương 1

Chắc bạn tò mò con đàn bà nào đánh tôi =.=

Phải, là con bạn thân của tôi :(((Nó tên là Nguyệt Đan.

“Mày muốn tao thông mày không? Ngày đầu tiên đi học mà bỏ tao đi ngắm trai hả?”

“Tao đâu có ngắm trai! Tao đi đọc sách! Nhưng có thằng lấy trộm sách của tao”

“Thôi! Kệ đi! Nó đọc xong trả cho thư viện rồi mày đọc!”

“Không chịu!”

Tôi bĩu môi. Đờ mờ thằng ăn cắp -.- Nó sẽ chết với tôi.

Sau đó, tôi và nó trèo tường đi ăn kem cho bõ tức =)))

Vui quá! Hôm nay đi ăn kem tôi ngắm được bao nhiêu anh giai đẹp :v

Hạnh phúc quá bà con ơi!!!

Sau khi tôi về nhà...

Mẹ tôi- mẫu hậu đại nhân, đã cầm sẵn cây roi, nở một nụ cười nham hiểm.

“Giỏi lắm con gái! Trốn hai tiết học! Cô giáo mà không gọi về thì...”

Đời tôi tàn rồi...

Sau đó... Chắc hẳn các bạn biết rồi nhỉ? Tôi bị đánh! Bị đánh đó!

Đáng lòng :(((((((

Hôm sau tôi đi học với một bộ dạng thảm thương :/

Chân bầm tím, mặt trầy xước, có khác gì một con dị tật bẩm sinh không hả trời ????

Cô giáo chủ nhiệm yêu quý hôm nay dạy tiết 1 :v Nhìn thấy tôi, cô không những ôn tồn hỏi thăm, phang ngay câu: ‘Chắc lại đánh nhau hả? Chừa đi nhé’

:/ Tôi là con gái mà -_- Đâu có đánh nhau được :((Cơ bản là vì năm ngoái, tôi dùng cây chổi lau nhà đập thằng bạn ngồi bàn dưới đến nổi chảy máu nên ... =)))

Ai bảo nó nói tôi gay -_-

Gay cái bà màiii !!!

‘Học sinh mới kìa!’

May có Nguyễn Đan kéo tôi lại với thực tại. Đeo kính vào, nhìn lên bức giảng..

Ờờ mờ!!!! Là thằng ăn cắp sách của tôi!!!!

“Xin chào! Mình là Thiên Thiên! Mong các bạn giúp đỡ!”

Hắn nở nụ cười rất “tươi” -.-

Cứ cười đi :V

Mai mày chết với bà =)))

• • •

Tôi đang nằm ngủ trong giờ ra chơi :3

Đang ngủ, bỗng có đứa nào đẩy vầu vào đùi tôi!

Đau vồn :(((

Tôi lập tức ngồi dậy, thấy tên Thiên Thiên – thằng ăn cắp hôm nọ đang đứng gần đó. Chỉ có hắn thôi -.-
Hắn là người vầu tôi. Tôi hùng hổ tiến tới. Mặt đỏ bừng sát khí. Tôi đập cho hắn một cái.

“Ai da!”

Hắn kêu lên!

Tôi nhìn xung quanh xem có ai để ý không. Chết tiệt! Thằng Lâm- tổ phó tổ 1, nó lè lưỡi cười man rợ với tôi! Vậy là... Không phải hắn là người vầu tôi, mà là thằng đàn bà kia!!!!

Không giữ nổi bình tĩnh, tôi trèo qua dãy bàn ghế tổ 2, nhảy xuống, vơ đại cây bút bi, và... Thông!!!!

Thật kinh hoàng!!!!

Tôi còn nghe thấy tiếng ‘phụp’ nữa là :))))

Lâm gào lên.

Nó ôm chỗ tôi vừa đâm, gục xuống, khóc nức nở.

“Con chó Vi Anh! Tao chỉ vầu mày! Tại sao??? Tại sao mày lại thông tao???? Oà oà!!!! ”

” Bạo lực quá đấy! ”

Hắn đứng sau tôi, mặt rất chi là...

“Tôi... Tôi... Xin lỗi!”

Đây là lần đầu tiên tôi xin lỗi người lạ đó nhé -.-

Các bạn biết bản thân tôi hạ thấp thế nào để xin lỗi hắn không :((Chắc là không -_-

“Cuối giờ đi theo tôi!”

Hắn nói rồi bỏ đi.

Tôi đành giơ ngón tay thối ra =)))

Làm như mình là tướng không bằng

-_- - tướng mình ra lệnh là người khác răm rắp làm theo sao?? :/

Đã thế tôi sẽ cho hắn leo cây =))))

“Đi đâu? Định chuồn à?”

Hắn đi vòng ra trước mặt tôi - ____ -

Thế là hắn đi sau, tôi đi trước, nói đi đâu, hướng nào là tôi phải đi theo :((Ê tên kia - ____ - 5h30 rồi, không cho tôi về à (= • =)

Hắn dẫn tôi ra sân sau -.- Nghe nói nơi này bị trường bỏ hoang, không sử dụng nữa, vậy mà hắn lại đưa tôi đến đây? Muốn giết tôi đã trả thù sao?? O ____ 0

Hắn không vòng vo, vào thẳng vấn đề chính.

“Vừa nãy cậu đánh tôi! Giờ tôi trả lại cho cậu!”

Hắn ta... Nói xong liền sát mặt vào tôi... Và hôn tôi!!!!

Quý thần ơi!!!! Giết con đi!!!!

2. Chương 2: Chương 2

Đến đâu ta? À đoạn hôn nhau =)))

Xin lỗi nhé :v Nhưng con tác giả troll các cậu đấy

Thôi :3 Gạch đá để sau, quay lại cảnh chính đi em tác giả êy - ____ -

Cậu ta kéo tôi ra sân sau.

Khu này là khu bỏ hoang -.- Sống từng này tuổi rồi =))) Tôi cũng phải đề phòng >.< vậy=“” là=“” tôi=“” gì=“” mấy=“” mảnh=“” vỡ=“” ra=“”>

“Muốn gì?”

Tôi múa may quay cuồng, không quên hỏi lý do cậu ta lôi tôi ra đây - ____ -

Thực sự là, tôi đang đói, chỉ muốn về ăn cơm thôi TởT

“Xin lỗi tôi!”

“Xin lỗi!”

Tôi lợi dụng thời cơ, nói xong lập tức quay mông bỏ đi =))) Vậy mà cậu ta cậu có chân dài đuổi theo con chân ngắn như tôi - ____ -

“Đứng lại!”

Cậu ta đặt tay lên vai tôi, ngăn tôi lại.

“Muốn gì?”

Tôi thực sự lúc đó rất cáu. Cảm giác khó chịu xen lẫn đói...

“Xin lỗi...”

Hắn nói đến đó thì cho tay lên vuốt cằm, rồi cúi xuống sát mặt tôi, tay chống lên hai bên bụng.

“... bằng hành động!”

“Là sao?”

“Làm ôsin cho tôi trong 1 tháng.”

‘Oc ọc ọc!!!!’

Bụng tôi đang réo lên rất to, đói không chịu được nữa, tôi đành đồng ý rồi phi nhanh về nhà.

Bữa cơm hôm ấy sao mà ngon thế! >.

Và vì cái tật ham ăn, tôi lại đi chuốc hoạ vào thân ToT

12h đêm, tôi đang ngủ say, bất chợt đắp chăn :3 Tay thì che mặt, mông chống lên trời đêm muôn vàn vì sao. Giọt nước dãi nhẹ nhàng chạy ra... =))))

Ồi tư thế huyền thoại :3

Quả là đáng lòng khi tôi- hoàng hậu xứ sở Ngủ và Ăn bị đánh thức bởi một tin nhắn quái quỷ không rõ chủ nhân

-_____ - Sau một hồi phân tích, và vô cùng buồn ngủ, tôi cũng đã đoán ra thằng mất dạy nào là kẻ nhắn tin.

À vâng! Là hắc đó ạ -_____ -

‘Mai chờ tôi trước cổng.’

Đó là mẫu tin ngắn cụt của hắc.

Tôi muốn bùng nổ!!!!!!

Tại sao???? Tại sao ông trời lại oái ăm thế???? Tại sao lại đánh đổi giấc ngủ ngàn vàng của tôi chỉ vì một mẫu tin nhắn đến có C-V của hắc????

Và trong lúc mùa may quay cuồng, tôi đã lỡ tay làm rơi máy điện thoại. Ôi thôi!!!!

Tôi hôm nay ngủ dậy trễ hơn hôm qua 15 phút, chỉ vì hai lý do :** Hai lý do thôi.

Lý do thứ nhất, lý do vô cùng chà bá :3

Đó là tôi muốn thằng quỷ kia bị leo cây :v

Lý do thứ hai, lý do chà bà không kém.

Đó là hôm qua hắc lấy đi 15 phút ngủ ngàn vàng không bán của tôi, vậy nên tôi phải ngủ bù =)))) Tật ham ngủ có đánh chết tôi cũng không bỏ nhé :3

Vậy là tôi đi đến trường rất ung dung, cứ tự cười, vui vì sắp trả thù được hắc. Mà tôi mất 1 mí, cứ cười là không thấy tổ quốc, nên thế đâm vào người khác.

“Ui da!”

Một giọng con trai trầm ấm vang lên.

“Xin lỗi bạn!”

Tôi chìa tay ra đỡ bạn học sinh đó lên, và bạn ý là nam nhe :c

“Tôi nhìn bạn quen lắm.... À bạn là người đâm sầm vào tôi ở thư viện đây mà!”

“Xin lỗi nhé!”

Giờ tôi mới mở to mắt ra nhìn kĩ người đó.

Đoán đi? Là ai?

Đó là Trần Hoàng.

“Tớ là Vi Anh!”

“Tớ là Trần Hoàng!”

“Xin phép!”

Thế rồi tôi nhanh chóng rời đi, cậu ấy cũng đi vào lớp.

[Lời kể của tác giả]

Vi Anh đi vào lớp, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười tươi khi nhận ra Trần Hoàng. Cô đi, để lại một người ở cổng trường thần thờ đứng đó với bao cảm xúc xen lẫn. Đau khổ có, day dứt có, căm hận có.

“Xin cậu!”

Thiên Thiên trong giấc mơ vô thức giơ tay lên như muốn bắt lấy thứ gì đó. Sau đó là giật mình tỉnh dậy, mồ hôi ướt đầm lưng áo, tóc tai ướt nhẹp.

Trong giấc mơ, cô gái Vi Anh thuở nhỏ mặc váy đỏ, cầm trên tay bó hoa cẩm ly chạy nhảy tung tăng. Hai người rất vui vẻ khi ở bên nhau.

“Sau này cậu cưới ai?”

Cô bé quay ra hỏi cậu bé.

“Cưới cậu!”

Rồi cả hai lần ra cười, ngoắc tay nguyện thề.

3. Chương 3: Chương 3

À vâng, sau khi tôi lên lớp, tôi bị đẩy thẳng tay, cái mặt của tôi đang ngào ngạt hôn đất mẹ vĩ đại :((((>.

Con gái, đặc biệt con trai lớp tôi gào ầm lên -___- Cơ bản vì cũng có người trả thù tôi thay cho bọn nó (-_+)

Tôi đứng dậy, xắn tay áo.

“Thằng chó nào đẩy bà?? Muốn bà thiến ngay tại đây không??”

“Ôsin!”

Ố là là ~(•_•~) Đời phũ phỡ

“Ồ ồ!!!”

Sao tự dưng tôi cảm thấy tiếng kêu của hấn nó cứ... thế nào ý -_____ -

“Ôsin chết tiệt!!!!”

Cậu ta gào rú lên, tôi chán lắm rồi đấy nhé -_____ -

Tôi về chỗ, còn hấn thì cứ nằm đó ăn vạ. Cuối cùng tôi phải lấy cái thân xác này vác hấn dậy.

Sau ngủ thông 2 tiết, tôi mệt mỏi ra chơi. Giờ ra chơi lúc nào cũng như cái chợ, chẳng lẽ giờ tôi lại phát khùng và gào ‘Im ngay!’ -_____ -

À vâng con không ngu =))))

“Ê con kia!”

“Chó sủa?”

Tôi giả ngu.

Trước mặt tôi, là một lũ chó đẻ, đứng đầu là Thiên Kim tiểu thư tập đoàn bán ve chai =)))) Đùa thôi! Nhà nó kinh doanh bất động sản, giàu bome

-_____ -

“Hôm nay mày đánh anh Thiên?”

Êu ôi, ‘anh’ cơ à =))))

” Liên quan gì đến nhà máy bạn không? Nghĩ nhà giàu muốn làm gì cũng được hả? Là gì của nhau mà bảo vệ nhau như chó để bảo vệ con thế?”

Con bé đó lại gần tôi. Ủ uôi! Như trong phim -_____ - Bà đây đều sợ nhé :v

“Mày nên nhớ, con người là phải biết sống khiêm tốn, chứ không phải cái loại sống không biết nhục. Con gái nghèo rớt xác mừng tươi, không có cái gì gọi là đáng giá mà còn đi tán trai! Hôm nay lại còn đánh anh Thiên, mày nên biết đời mày hôm nay là hết rồi!”

Nó dọa tôi sợ quá cơ =)))

Không thèm vắng tục đâu :* Bạn ý toàn dùng từ hoa mỹ thôi à >.

“Thứ nhất, bạn chẳng là cái đếu gì mà đi nhận xét gia cảnh người khác, bạn thì biết cái chó gì? Thứ hai, tôi không phải là loại sống không biết nhục, đơn giản là tôi chẳng làm cái gì để khiến cho gia đình và bạn bè, người thân phải nhục nhã. Thứ ba, tao thích đánh đấy, liên quan tới kì ‘đèn đỏ’ của bạn à :v Tớ đánh nó làm bạn lo ăn không ngon, ngủ không yên à? Thứ tư, loại tiểu thư chảnh chó như bạn không phải người có đủ tư cách để nói chuyện với tôi. Bạn giàu vậy trai theo đầy, làm quái gì phải quan tâm tới một thằng con trai mà đến mình còn không hiểu rõ. Áo tưởng! ”

“Đánh chết mẹ nó đi!”

Các bạn thấy can đảm không :3

Đột nhiên chúng nó xông lên, tôi không nhẫn nhịn được nữa mà..... chạy (^•^)

Hí hí :v Tôi chân ngắn nhưng chạy nhanh nhất lớp đó nha, thế là tôi cho chúng nó chạy 4 vòng quanh sân.

“Con chó!”

Thực sự... Là bọn này đang rất mệt. Tôi ngang nhiên đi qua bọn nó, cô bé ‘tiểu thư’ vươn tay túm tôi lại, nhưng do mệt quá nên.... bạn ấy chao đảo rồi ngã =))))

“Ôsin!”

Cái thằng chó Thiên Thiên này -_____ - Tại sao hần cứ nhắm vào giây phút huy hoàng của tôi mà phá hoại thế nhỉ? Tôi đang hùng hổ đi ra từ bọn đầu gấu đấy, huy hoàng thế mà lại...

“Giề?”

“Sao lại đánh người?”

Có ai nhìn hộ mặt hần dùm tôi không :/

Ai gây sự? Ai đánh chúng nó chứ?

Hiểu lầm hay cố tình gây sự với tôi đây???

“Ai đánh?”

Tôi tức rồi nha! Ai định đánh tôi chứ? Tôi có động chân động tay gì đâu (ToT) Oan quá >.

“Không lẽ các bạn ấy? Các bạn xinh đẹp yếu ớt như vậy sao có thể tấn cô”

Giờ tôi muốn bùng nổ để đập chết hần? Cái gì xinh đẹp cơ? Cái gì yếu ớt cơ? Tấn công tôi?

“Này này....chúng tấn công tôi cơ mà!”

Tôi nuốt nước bọt cố nhịn nhục rồi mà vẫn chưa bớt tức.

“Thôi đi! Cô đầu gấu như vậy ai mà tấn công?”

“Đúng đó!”

Tổ sư!!!!

Cái con thiên kim tiểu thư còn cố tình đổ dầu vào lửa nữa chứ!!!!!!

Từ đâu nhảy ra vậy con???

Vừa thấy mày mệt lắm cơ mà (ToT) !!

Thấy trai đẹp thì hồi phục năng lượng à??

Không chấp nữa, tôi quay lưng bỏ đi. Tên chết tiệt!!!!

Chiều này được nghỉ, tôi tha ngủ thông trưa :3

Vui ghê :v Trên đời vẫn còn những thứ tốt đẹp :3 Hí hí...

‘Đến ngay trung tâm thương mại chờ tôi!’

Bớ làng nước oiiiiiii!!!!

Tại sao???

Ông trời có mắt như mù mà ;(((

Còn cái thằng Thiên Thiên kia nữa, nó hết đổ oan cho tôi, giờ còn hành tôi thế này, tôi muốn đập nó. À mà khoan, tôi đủ sức đánh nó mà :v

Được rồi :3

Vậy là Vi Anh tôi đây mặc ngay áo phong trắng có chữ ‘Die’, quần đùi đen cạp cao, cầm theo cái chổi đứng trước cửa trung tâm thương mại =)))) Mặc kệ mọi người, tôi vẫn đứng đó đợi, chỉ cần đánh nó thôi thì việc gì tôi cũng làm :3

Hắn kia rồi! Hắn đang dắt xe vào bãi, hôm nay ăn mặc cũng gọi là chất -___-

Áo sơ mi đen, áo khoác da, giày thể thao đen hiệu Nike, đen toàn tập :3

“Ú chà!”

“Sao?”

Nói thật thì, đến trung tâm thương mại mà lại cầm theo cái chổi thì ... :v

Đang suy nghĩ, tự nhiên con bé tiểu thư từ đâu nhảy ra, ôm tay cậu ta như đúng rồi. Sau đó nó bắt tôi kiêng đồ giúp nó. Trẻ con trẻ cái mà mua lắm đồ thế.

“Mua cho tôi nước chanh!”

Tôi phải đi mua cho nó. Hàng người xếp hàng không khác gì đàn kiến. Sau 1 tiếng vật lộn, tôi cũng có ly nước chanh. Quay về chỗ tôi vừa ngồi, tôi đã sốc toàn tập, họ đi đâu mất rồi. Thế là tôi lại phải đi tìm.

‘Chúng tôi về nhà được 1 tiếng rồi, cô cũng về đi!’

Cái gì? Về được 1 tiếng rồi sao giờ mới nhắn???

Aaaaaa!!!

4. Chương 4: Chương 4

Cả tối tôi mất ngủ vì tin nhắn với điện thoại của cậu ta. Tôi mệt lắm rồi! Dù đã hứa nhưng tôi sẽ làm mọi cách để thất hứa! Đơn giản vậy thôi.

Sáng nay đến trường mà mắt tôi thâm quầng lại, nhìn như một con cú -___-

Vừa bước vào cổng trường, tôi đã bị một lực ma quái giữ lại, sau đó là kéo tôi lại gần.

“Theo cậu, không trả lời tin nhắn, điện thoại có là cái tội không?”

Theo bản năng và thói quen, tôi đẩy cậu ta ra, rồi chạy nhanh lên lớp.

“Mắt mày sao thế?”

Nguyệt Đan đang ngồi chép bài, thấy mắt tôi liền ngồi dậy hỏi han. Sự hỏi han ân cần của nó lúc này làm tôi thực sự vô cùng cảm động. Lúc này tôi chỉ muốn được ôm nó mà chút hết muộn phiền đi thôi!

“Hôm qua tao tập boxing với con chó nhà hàng xóm!”

Tôi cố gắng tỏ ra vui vẻ để nó không biết tôi đang buồn, vì vậy cứ nói bừa. Lúc sau, khi thấy mặt Nguyệt Đan, tôi mới biết câu nói của tôi ‘cực kì’ bất thường.

“Thật không?”

Nguyệt Đan mặt đen như than tiến lại gần tôi, đằng đằng sát khí.

“Ồ...tao...”

Đột nhiên tôi bị cốc cho một quả đau nhói đời.

“Lần sau không được thức đêm, nếu không...”

“Biết rồi!”

Các bạn có thể coi nó là người bạo lực, thích kiểm soát nhưng không phải, nó làm vậy là để tôi có một sức khoẻ tốt đó :* Yêu nó nhất =)))

‘Ding!’

Máy tôi có tin nhắn.

‘Tối nay con cố gắng về sớm, ăn mặc đẹp đi có việc với ba mẹ!’

Thế là tôi phải xin nghỉ 1 tiết để về nhà. Mất nửa tiếng ngồi suy nghĩ mông lung về trang phục, tôi quyết định, áo sơmi trắng, yếm bò rách, giày van đen. Vậy là xong!

Mẹ tôi nhìn thấy tôi mặc thế này, shock toàn tập, nhưng đã mặc rồi nên cũng ngậm ngùi ‘chịu đựng’. Mẹ tôi dẫn tôi vào phòng ăn VIP1. Vừa bước vào, tôi đã thấy có một bác trai và một bác gái ngồi sẵn ở đó.

“Cháu chào hai bác ạ! Cháu xin tự giới thiệu, cháu tên là Vi Anh!”

“Chào cháu! Bác tên là Thiên Tuấn, vợ bác tên Thanh Vân.”

Thiên Tuấn à? Quen nhỉ?

Tôi nhanh chóng ngồi xuống, bật chai rượu sam-panh.

Cánh cửa mở ra, bước vào là một cậu sinh viên ngang tuổi tôi, tóc chuốt keo, mặc sơmi đen, quần bò đen.

“Con tới rồi!”

Là hấn!!!! Ôi mẹ ơi!!!!

Hấn đang mãi thất cú ở cổ tay nên ngồi nhanh vào chỗ. Ngẩng mặt lên chào ba mẹ tôi. Sau đó đảo mắt sang tôi, ánh mắt có phần ngạc nhiên nhưng nhanh chóng chuyển sang thích thú. Cậu ta chống tay lên cằm, để tay trên bàn, cười nhếch mép nhìn rất sỗ Khanh. Tôi thì chỉ dám cúi gằm mặt xuống. Nói thật nhé, không phải là tôi ngại đâu, mà là do cậu ta lúc nhìn tôi ... rất rất rất đẹp trai. Con tim mỏng manh của tôi nó cứ nhảy cha-cha-cha.

Cậu ta đã dùng cách nào đó để yếm bùa tôi sao?

“À quên, chào cậu, tôi là Thiên Thiên!”

Cậu ta đứng dậy, giơ tay ra.

Theo lịch sự, tôi cũng ngồi dậy mà bắt tay. Mặt cậu ta lúc đó rất lạnh lùng.

“Hai đứa có quen biết nhau không...”

Bố cậu ta quay sang hỏi tôi

“Ồ...”

“Có thừa bố!”

Tôi chưa kịp trả lời đã bị cậu ta ngắt lời.

“Chúng ta có nên nói ngay bây giờ không?”

Bố cậu ta cười nhẹ với bố mẹ tôi, hai người gật gật.

“Vậy thì được. Hôm nay hai nhà ta gọi hai con tới đây là có việc. Như thế này cho dễ hiểu nhé, trước khi hai con chào đời, nhà họ Thiên và họ Châu đã có sẵn một hôn ước. Và hôn ước đó là của hai con. Nếu như hai con có cảm tình với nhau, thì việc tiến tới hôn nhân là việc sớm muộn.”

Mặt cậu ta lúc đó lạnh như tiền, còn tôi thì sưng sốt vô cùng. Không được!!! Không thể thế được. Tôi định đứng dậy, nhưng mẹ tôi đã dùng toàn bộ sức lực ngăn tôi lại, ngón tay mẹ đâm vào da thịt tôi. Tôi lúc đó đau nhói. Thật không thể tin được!

“Con thích điều này!”

“Gi???”

Tôi lúc đó thực sự vô cùng kinh ngạc? Thích sao? Không thể như vậy được?

“Cậu không muốn sao?”

“Tôi...”

Tôi lúc này như rơi vào thế bí, tôi không thể nói là có, như vậy là dối với bản thân mình. Tôi quen cậu ta chẳng qua là muốn đòi lại quyển sách, chứ không phải quen để có một hôn ước cổ hủ kiểu này. Nhưng tôi lại cũng không thể nói không, làm vậy, ba mẹ tôi sẽ rất nổi giận, mà khi đã nổi giận, họ sẽ không coi tôi ra gì cả! Bây giờ đã là thời hiện đại, đâu còn cái tục lệ ‘ba mẹ đặt đâu con ngồi đấy’ ?? Tôi xui quá mà -_____

Ăn xong, tôi xin phép ra ngoài ‘hóng gió. Thực ra là =))) Tôi ra ngoài đấm mấy cái cây trong vườn hoa nhà hàng xả sì-troét :3 Từ hôm nay, tôi sẽ phải cư xử thật cứng rắn, không thể để vẻ đẹp của đàn ông làm mờ mắt. Yép!

“Cậu làm gì thế?”

Ồ hay cái tên này? Sao cứ chặn suy nghĩ của tôi thế :3 Tôi hậm hực quay lại, ai ngờ mặt cậu ta lại gần mặt tôi vậy đâu.

“Ôsin đang hóng gió.”

Tôi bĩu môi, quay đi chỗ khác.

“Làm bạn gái tôi đi!”

“Gì chứ?”

Tôi phát shock o____O, hần nói cái gì thế ????

“Không thì bạn gái giả.”

Chưa kịp cho tôi phản kháng, cậu ta đã vòng tay qua eo tôi, siết chặt. Lúc bấy giờ tôi vừa khó thở về ngưỡng. Cầu trời đừng cho ông bà nào đi qua đây, không là con không còn chỗ nào mà lui cho hết ngưỡng đâu!!!!

Tổ sư con tác giả!!! Tại sao nó lại đặt tôi vào tình huống dở khóc dở cười thế này??? Tại sao nó lại cho tôi khó xử ngay từ chương 4???

[2 tác giả: Yêu cầu Vi Anh không thối mác =))))]

Cậu ta càng ôm tôi chặt hơn, thực sự vô cùng khó chịu. Hai tay cậu ta di chuyển cao hơn lúc này, sát ngực tôi, siết chặt. Ôi không! Tôi không thở được!

“Đồng ý thì tôi bỏ ra!”

“Không...”

Cậu ta lại siết chặt hơn nữa, tên chết tiệt!!

“Thôi được! Bỏ tôi ra đi!”

Thực sự, tôi cảm thấy hận chính mình ToT. Tại sao lúc đó tôi lại bất động như vậy, tại sao lại không đánh hắn? Tôi chỉ nhớ lúc đó tôi đã rất rất ngạc nhiên. Tôi chỉ nhớ cậu ta đã ôm lấy tôi, đặt cằm lên vai tôi, tôi còn cảm nhận rõ hơi thở ấm của hắn >*

Ồi không!!! Tôi không thể như vậy được! Tôi nên nhớ, hắn là người cướp sách của tôi, đẩy tôi ngã, vu oan cho tôi, làm khổ tôi, tôi không thể tha thứ!!!

Cả đêm hôm đó tôi lại tiếp tục mất ngủ, mắt lại càng thâm hơn, túi mắt đã lộ rõ =(((

“Nguyệt Đan!”

Tôi ngồi ở bàn đợi nó.

Nó thấy tôi thăm thương như vậy, liền ban cho tôi quả cốc dầu!

“Ấy! Đừng đánh tao! Tao có lý do mà!”

“Kể tao nghe! Không chân thực ăn đòn!”

Vậy là tôi kể hết cho nó mọi việc :3 Và đây là vẻ mặt của nó o_____O =)))

Nó định đứng dậy gào lên, nhưng may là tôi đã kịp chặn nó lại :3

“Tao từ nay không còn là bạn của mày nữa!”

Nó bĩu môi, bước về chỗ của mình, tủm tủm cười. Nguyệt Đan, đến mày cũng định bơ tao sao??? :(((Tôi biết! Tôi biết! Tôi biết lý do tại sao nó lại như vậy, đơn giản là vì, nó không tin những điều tôi nói là thật!!! >.

“Hế!”

Cậu ta bước vào lớp, chẳng nói chẳng rằng mà đi tới chỗ tôi.

“Nè!”

Cậu ta dúm dúm vào tay tôi một phong thư nho nhỏ màu hồng, kèm theo mùi oải hương thoang thoảng đâu đây. Khoan đã, đây là trò con gái hay làm khi đến tiệc học sinh thanh lịch mà ta -_____ - Giờ tôi mới biết, hắn có thú chơi thiệp :v Đúng là gay mà :))))

Nào! Chà chà! Chữ cũng không đến nổi tệ đâu :3

‘Gửi Vi Anh- bạn gái của tôi...’

Hắn không cần thêm câu này chứ

-_____ -

‘Tôi biết, bạn rất thích tôi!’

Cừ rế????

Từ hồi nào vậy???

‘Tôi cũng biết, bạn rất thương tôi’

Wuế????

Không kìm nổi cơn tức giận, tôi xé ngay bức thư đó đi. Kể ra, trò này cũng vui phết! =))))

Hắn ta ngồi bàn cuối, nhìn thấy tôi xé thư mặt lạnh như vậy nên cũng không hé nửa lời. Ngoan ^o^

“Cho tớ gặp Vi Anh!”

Đó là giọng nói trầm ấm của TRẦN HOÀNG.

“Cô ta đang mải rặn ỉa, sau đó phải chùi đít, không có thời gian tiếp ông đâu. Với lại..”

Cái tên chết tiệt! Sao hắn dám nói như vậy trước mặt Trần Hoàng của tôi chứ.

“Ấy ấy!”

Tôi chạy như bay ra ngoài cửa lớp, đẩy Trần Hoàng ra chỗ khác, không quên tặng cho hắn cái nhìn ‘căm hận’.

“Chào cậu!”

Trần Hoàng gãi đầu, cười cười lộ hai cái răng khểnh, đáng yêu quá đê!!!!

“Tớ muốn mời cậu đi dự tiệc học sinh thanh lịch có được không?”

Ayda!!!

Hôm nay là ngày gì thế???

5. Chương 5: Chương 5

“Cậu nói gì cơ?”

Tôi mơ màng hỏi.

“Tớ nói là tớ muốn cậu đi dự học sinh thanh lịch cùng tớ. Tớ đã ấn tượng với cậu ngay từ đầu rồi!”

Tôi nghe được đến đó, đoạn sau là gì thì không biết. Bởi vì tôi đang chìm đắm trong hạnh phúc.

“Vi Anh!”

Hoàng nắm bên vai tôi, lắc mạnh.

“Hả???”

Tôi quay về thực tại.

“Tớ muốn nói là...”

“Tớ muốn đấm cậu!”

Gì cơ? Cậu ấy muốn đấm tôi á?

Hoàng à, cậu nữ sao?’

Giờ tôi mới để ý vẻ mặt của cậu ấy, đen sầm, ánh mắt nhìn xa xăm. Tò mò quay lại, tôi mới biết, Hoàng không hề nói câu vừa rồi. Yolo =)))

Hắn ta đang đứng đó, nhìn hai chúng tôi với ánh mắt viên đạn. Hắn đi tới chỗ tôi, tay khoác lên vai tôi.

“Muốn gì?”

“Muốn riêng tư!”

Hoàng đáp lại cụt ngủn.

“Vi Anh! Là bạn gái của tôi! Hoa đã có chầu, người cũng đã có chủ. Ok?”

Hoàng quay ra nhìn tôi, ánh mắt hiện lên sự khó hiểu.

“Cuối giờ gặp cậu!”

Hoàng nói rồi đi luôn. Tôi chỉ biết đứng đó mà ân hận.

Hắn vẫn cứ đứng đó, tôi bỏ tay hắn ra, đi vào lớp.

“Sao cậu lại như thế?”

Hắn hỏi tôi.

Chính nó! Chính câu nói đó! Đã làm cho núi lửa phun trào :v Yolo!!!

Tôi thực sự lúc đó vô cùng tức giận!

Đi tới gần hắn, sử dụng toàn bộ năng lượng tích trữ xuống chân, đạp cho hắn một cái.

Sau giờ ra chơi, tôi không thấy cậu ta đâu cả, thực sự lúc đó tôi không cảm thấy mình có lỗi chút nào, dù một chút cũng không, vì cậu ta, tôi đã không thể nói chuyện với người ấy.

Cuối giờ nhanh chóng tới, Nguyệt Đan liền phóng đi, để lại tôi một mình. Không sao, dù gì tôi cũng có việc với Hoàng.

Đợi đến khi sân trường thưa thớt, tôi mới xuống. Con người ấy cao to, đổ bóng xuống sân trường. Cậu ấy khoác balo lệch sang bên phải, hai tay vò vò gấu áo, coi đó là trò chơi giết thời gian.

“Đợi tớ lâu chứ? Xin lỗi cậu chuyện vừa nãy.”

“Sao cậu lại xin lỗi?”

Hoàng quay lại nhìn tôi, hai bên lông mày khẽ nheo vào với nhau.

“Không có gì! Cậu hẹn tớ có việc gì không?”

Tôi thấy khó xử nên nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Muốn gặp cậu chút thôi mà! Có phiền cậu không?”

Bao nhiêu ám ức tôi đã chịu đều biến mất sau câu nói ấy. Ồn trời là có Hoàng cạnh tôi!

Buổi chiều hôm ấy, tôi, Hoàng, thực sự rất vui!

Hôm sau tôi vẫn đi học bình thường, chỉ có điều, tôi vui hơn mọi ngày. Vừa bước lên cầu thang, tôi đã đụng mặt bọn con gái hôm trước. Và bọn con gái hôm trước hành hạ tôi cũng có trong đó, nó tiến lại gần tôi.

“Xem ra không đánh mày thì mày không chừa tật du côn phải không? Thích đánh nhau thì mày mới biết phải có giới hạn à?”

Tôi hiểu chúng nó đang nói tới cái gì, vì cú đá của tôi với Thiên.

“Tránh!”

Khó chịu xen lẫn tức giận, tôi hét lên. Tôi chỉ muốn, Thiên Thiên và gia đình hắn biến mất, tại sao đi đâu, tôi cũng nghe thấy tên hắn, tại sao tôi lại bị hắn dày dũa, kiếp trước tôi và hắn có oan nghiệt?

“Mày đánh anh Thiên đến gãy chân mà vẫn có thái độ đó sao, muốn đánh phải không?”

Con nhỏ đó gần từng chữ một với tôi.

Phải! Tôi rất muốn đánh nó, đánh cho khuây khoả đầu óc.

“Vào đi!”

Tôi hất cằm nhìn nó

“Được!”

Bọn nó tiến lại gần tôi.

“Dừng ngay!”

Hoàng từ đâu đi tới, nắm chặt tay tôi, kéo đi. Chết tiệt! Bọn con gái đứng như trời trồng, nói.

“Mày chỉ được cái cây Hoàng thôi!”

Hoàng kéo tôi vào lớp, không quên dặn dò.

“Đừng dây dưa vào bọn đấy, không tốt đâu!”

Tôi phòng mồm đi vào, hậm hực chuyện vừa nãy. Chưa được bình tâm đã có đứa chặn cho cứng họng, là thằng Lâm!

“Ayda! Không ngờ mấy đứa con gái như lớp ta cũng ‘rước’ được mấy anh hot-boy đó nha!”

Tay thằng Lâm vung lên loạn xạ!

” Mày đúng là! Tao quá thất vọng về mày đó nha!”

“Gì chứ?”

Tôi cười nham hiểm, tay giơ nắm đấm, coi như là cảnh báo.

“Mày không biết gì sao? Thiên Thiên – ngôi sao của lớp ta vì mày mà gãy bàn chân phải nằm ở nhà, không thể đi học!”

Nói xong, Nguyệt Đan từ đâu đi tới, khoác vai Lâm.

“Chết vì gái là cái chết tê tái. Há há!”

Rồi hai đứa cùng cười lăn lộn. Tôi tranh thủ chui vào lớp.

Thiên Thiên không có đi học, tự dưng tôi lại thấy buồn buồn. Thôi được, cuối giờ tôi sẽ đi theo năn nỉ cô giáo chủ nhiệm số nhà hần.

Sau nửa tiếng van nài khản cả họng, cuối cùng tôi cũng đã có được tờ giấy huyền thoại!!! Ta đa!!!

Nhà hần nằm trong khu phố Daisy nổi tiếng là giàu. Tôi phải giải thích mãi ông bảo vệ khu phố mới cho vào. Chó chết!!!!

Nhà hần đây rồi! Lạy mẹ! To quá! Nhưng nhà hần lại sơn bằng một màu trắng đơn giản làm tôi lạnh cả sống lưng, nhà hần giống nhà ma quá

-____-

Tôi khê gõ cửa, 10 phút trôi qua vẫn chưa có người mở cửa. Vậy là tôi điên tiết đập cửa =))) Haha :v Quà đó con :3

“Dừng ngay!”

Hần mở cửa ra, hét to, thấy mặt tôi thì khá ngạc nhiên.

“Vào!”

Hần để cửa mở, đi vào nhà trước.

Hần đi lên cầu thang, tôi đi theo! Hạn dẫn tôi vào một căn phòng nhỏ nằm cuối tầng 3, trèo một đút hơi

-____-

“Muốn làm gì thì làm! Tôi ngủ đây!”.

Hần nằm xuống giường, đắp chăn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng...có một điều làm tôi khó chịu! Là hần liên tục đập chăn. Aaa!

Tôi mất công đi đắp lại chăn cho hần. Được 5 phút, hần lại đập, tôi lại đắp, lại đập, lại đắp, cứ như một trò chơi luân hồi mãi không dừng. Tôi vẫn giữ lòng kiên trì đắp cho hần.

Giờ tôi mới để ý, lúc hần ngủ rất đẹp trai a! Lông mi dài, chết tiệt! Tôi muốn xem thử khuôn mặt tú lơ khơ khi ngủ của hần thế nào... Okay! Tôi lấy tay gẩy mấy lọn tóc xoăn xoăn của hần ra phía sau vành tai.

Nhưng tóc mái lại tiếp tục rủ xuống. Tôi lại gẩy nó, nhưng chưa kịp rút tay lại, cổ tay tôi đã bị hấn nắm chặt trong khi đôi mắt vẫn nhắm chặt. Hấn mở mắt, xô tôi ngã xuống giường, ôm chặt.

6. Chương 6: Chương 6

Thiên Thiên bây giờ có 2 cách xưng hô nhé : Thiên Thiên và hấn :3

Đừng tưởng tôi lúc đó không có chống cự nhé, thực ra là có ‘một tý’. Đơn giản vì hấn ôm chặt quá, với lại, con tim mong manh hay bị ATSM này trong suốt quá trình nó cứ nhảy cha-cha-cha khiến cho máu tôi lưu thông không tốt làm cho các bộ phận cứng đờ, không thể hoạt động.

[tác giả: Sao không nói là thích Thiên Thiên đi lại còn lấy cớ, đổ cho tim =))))]

Sau lời nói đầy dụ ý và mỉa mai của tác giả, tôi bị chạnh lòng, khua chân khua tay loạn xạ, ‘vô tình cố ý’ đập phải khuôn mặt của hấn.

[tác giả : Giờ lại đổ cho tác giả -___-]

Hấn đang ngủ ngon lành bị ‘phang’ cho một quả liên lên cơn, trở mình, hấn túm chặt hai tay tôi, tư thế gì đây

“Gì? Gì? Muốn làm gì tên biến thái kia!”

Tôi trợn lòi hai con mắt ra nhìn hấn.

“Dám nói ai biến thái. Con lợn cái béo như nhà mi dám hỏi ta sao? Hết đánh Thiên Thiên thiếu gia trọng thương, không chăm sóc còn dám đánh nữa sao? Đời lợn nhà mi sắp tuyệt chủng rồi! Hehe!”

Gì chứ? Hấn dám nói tôi là lợn sao? Tên mất dạy! Biến thái!!!

“Nói ai là lợn ...”

Chưa nói xong, hấn đã bị miệng tôi lại, giả giọng tôi rất giống.

“Ụt ịt! Ụt ịt!”

Hả? Ý hấn là tôi kêu ụt ịt á?

Tôi giằng tay hấn, hấn nhìn rất kiên quyết, không chịu bỏ ra. Được rồi! Tôi gượng người lên, há to mồm ra, ngoạm tay hấn một phát!

“Á! Bớ làng nước ơi! Con lợn nó cắn con!”

Hấn gào lên như chưa từng được gào. Còn tôi thì được một trận cười hả hê. Sau khi cười, tôi theo phản xạ di chuyển đầu qua lại. Ôi thôi! Ba mẹ hấn đứng ngoài phòng từ bao giờ, mắt họ giãn ra hết cỡ, mồm như ngáp phải ruồi.

“Bỏ ra mau!”

“Làm gì?”

“Ba mẹ cậu kia kia!”

Tên chết tiệt, điếc hay sao.

Hấn nghe thấy thế lập tức bắn người dậy theo quỹ đạo cực chuẩn, lẹ tay phui phui quần áo. Do chân vẫn đau nên vừa tiếp đất, mặt hấn đã nhăn như... Như cái gì bây giờ nhỉ? À! Nhăn như mông voi =)))

“Hai đứa.. tới lâu chưa?”

Mẹ hấn nói, mặt vẫn còn ngạc nhiên.

“Cháu tới lâu rồi ạ.”

“Hai đứa...chỉnh lại quần áo rồi xuống nhà ăn cơm, hai bác sẽ gọi cho ba mẹ cháu!”

“À vâng!”

Ba mẹ hấn đi được vài bước xuống cầu thang lại quay lại, hỏi tôi.

“Áo...có bị rách chỗ nào không?”

Ayda! Khổ đời tôi quá mà! Hai bác nghĩ tôi và hấn làm gì khi ở nhà mà lại hỏi câu ấy?

“A! Không ạ! Hai bác...xuống đi ạ!”

Hai người họ đi xuống, hấn xì mặt ra, tiếp tục nhại giọng tôi:

“Có bị rách áo không ? Hahaha!”

Hấn nhại xong ngã lăn xuống giường, cười lăn lộn. Tôi nhảy lên người hấn!đánh tới tấp.

“Này thì nhại giọng bà này! Chết đi!”

“Ấy! Đau!”

Hấn ôm chân kêu than. Có đau thật không vậy?

Không khí bữa cơm hôm nay phải nói là... cực kì căng thẳng, tôi cứ tưởng hai bác ấy phải nói chuyện rôm rả với tôi giống trong phim chứ

“E...hèm! Cháu ăn đi!”

Bác gái nói xong gấp cho tôi miếng chả cá. Theo lẽ thường, tôi cũng gấp cho bác ấy một miếng.

“Bác cũng ăn đi ạ!”

“Này!”

Thiên Thiên gọi tôi, nhìn cái bản mặt dê già của hấn kìa. Ánh mắt như kiểu muốn nuốt gọn tôi ý!

“Giê?”

“Gấp cho tôi nữa! Gấp cho mẹ chồng không gấp cho chồng sao?”

Mớ??? Cừ rế???

What do you just say???

Bố mẹ hấn nhìn tôi, ánh mắt hiện lên tia hi vọng, như muốn nói ‘Gấp cho nó đi con’. Tôi cũng gấp cho hấn một miếng, cười gượng gạo. Khẽ khàng đập vào vết thương chân hấn =)) Nhìn mặt hấn đi, rất đau nhưng vẫn mỉm cười nhìn tôi.

“Tôi...ăn xong rồi! Tôi...về phòng!”

Giọng điệu của hấn nghe thôi cũng biết rất là đau đớn. Đáng đời, cho chừa cái tội nói bậy.

Ăn xong tôi mới về phòng, nhìn hấn thật thảm hại. Nằm vô tội vạ! Một chân để dưới đất, một chân trên giường, úp mặt xuống ga giường, tay che mắt. Để coi nào! Tôi lại gần, lần này hành động nhẹ nhàng hơn lần trước. Tôi lấy tay vén tóc hấn lên. Chưa kịp luồn tóc ra sau vành tai đã bị một lực ‘không hề nhẹ’ giữ lấy.

“Sao cô cứ trêu tôi lúc tôi đang ngủ thế?”

“Thích!”

Tôi trả lời rất ‘tự nhiên’. Cái bản tính có đánh chết cũng không bỏ.

Hấn nắm lấy 2 cổ tay tôi, nhanh chóng chiếm thế thượng phong mà đẩy tôi xuống giường, ôm tôi. Tôi đơ người ra, mặt đỏ như...đít vịt =)))

“Bỏ ra tên biến thái!”

“Không!”

“Không bỏ tôi đá vào chân như vừa nãy đó!”

“Cứ việc!”

“Không nói đùa đâu! Tôi làm thật đấy!”

“Thoải mái!”

Cái tên này! Có nói thế nào cũng không nghe, được rồi, bỗng cung đây sẽ cho người biết thế nào là lễ độ. Tôi hít sâu một hơi. Đột nhiên chân hắn đè lên chân tôi. Có giầy cũng không được!

Tôi giầy được một lúc mệt quá, thở hổn hển. Hắn ngủ rồi! Tôi cũng thế mà ngủ theo mà không hề biết ba mẹ hắn đang đứng bên ngoài cười tít tít, chụp ảnh liên tiếp. Cái tư thế này, thật quý quái. Hắn thì ôm tôi, chân đè lên tôi, tôi thì dựa vào người hắn mà ngủ ngon lành! Huhu!

“Dậy đi!”

Hắn ngồi đầu giường, gọi tôi dậy, tay cầm ipad. Tôi ngồi dậy, ngáp đã đời, tò mò liếc xem hắn đang làm gì. Tôi liếc qua, không có gì, lại ngáp tiếp. Vừa ngáp tôi vừa phân tích, khoan đã! Cái tấm hình vừa nãy...

Tôi giật phăng ipad của hắn, quay lại phần lịch sử. Đó là tấm ảnh tôi và hắn ngủ cùng nhau, tư thế kì cục... Chủ nhân tấm ảnh có nick facebook mang tên: THIÊN TUẤN MEN-LY! Ôi con lạy! Bố hắn từng đó tuổi đầu, kiếm đâu ra cái tên hay thế Stt đăng ảnh kèm theo dòng tâm sự vô cùng ‘cảm súc’, đã có hơn 5.000 like trong 1 tiếng cùng 3089 lượt cmt như sau :

Như các bạn đã biết, Thiên Tuấn – tôi đây có một đứa con trai mang tên Thiên Thiên, nó là đứa con ngoan ngoãn, giỏi giang, đẹp trai. Bao năm nó không hề tiết lộ bạn gái, bây giờ nó lại yêu thương con bé như vậy, tôi không thể hạnh phúc hơn.

Thiên Thiên love Vi Anh

Trời ơi!!!!

Tôi quay sang nhìn hắn, sao mặt hắn lại vô cảm vậy chứ?

“Cậu biết chuyện này?”

“Phải!”

“Và không hề phản ứng?”

“Phải!”

Tôi chịu hết nổi cái con người này rồi, dù ba mẹ có làm gì cũng không hề có ý kiến.

“Đi thôi!”

Hắn giật ipad của ‘tôi’, đứng dậy, chỉnh lại trang phục.

“Đi đâu?”

Tôi vẫn ngồi trên giường.

“Mua đồ đi học sinh thanh lịch!”

“Cho ai?”

“Cả hai!”

Hắn và tôi đi bộ tới cửa hàng thời trang Oles nằm ngay trong trung tâm thành phố. Trên đường đi, rất nhiều người ngẩng nhìn hắn, phải, thật nực cười! Một con lợn đực bị vật 69 sợi lông và đã bị thiến thì sao lại được mọi người ngưỡng mộ như thế chứ??

Hắn bước vào cửa hàng, nói vài câu, lập tức có nhân viên ra chào đón nhiệt tình.

“Chào Thiên thiếu gia, lâu rồi không gặp!”

“Học sinh thanh lịch, 1 trai – 1 gái.”

“Đi theo tôi!”

Cô nhân viên dẫn tôi vào căn phòng lớn, bốn bên tường được che kín bởi hàng trăm bộ váy dạ hội đủ màu sắc.

“Mời cô chọn!”

Tôi đi vòng vòng, mắt hoa cả lên, bộ nào cũng đẹp hết, tôi càng choáng hơn khi nhìn thấy giá tiền, lạy hồn, phải đến 7 số 0.

“Tôi...thực sự thì, những thứ này...đắt quá!”

Tôi quay ra nói với cô nhân viên, ánh mắt lộ rõ vẻ thất vọng.

“Cô không phải lo, mọi chi phí Thiên thiếu gia sẽ chi trả!”

Nghe xong, tôi cũng chọn thoải mái hơn, nhưng vẫn phải để ý tới giá tiền.

Lựa đi lựa lại cuối cùng tôi cũng chọn được cái váy ren đuôi tôm màu trắng. Đơn giản, nhìn thanh cao =)))

Tôi cầm váy ra phòng thay đồ, nghe nói hắn đang thay đồ, nên tôi ngồi đợi ở chiếc ghế sofa. Rèm cửa mở ra, hắn – trong bộ vest trắng, quần trắng, áo bên trong cũng trắng, khuôn mặt sắc nét, dáng người chuẩn không cần chỉnh. Đẹp quá mẹ ơi!!!! Tôi đơ cả người ra nhìn! Mấy cô nhân viên đứng đó cũng như tôi.

Hắn đứng đó đóng cúc ở cổ tay, quay mặt lên nhìn tôi.

“Thế nào?”

“Xấu òm...à nhầm! Rất đẹp!”

Tôi giơ tay ra.

Tôi vào phòng thay đồ, nhanh chóng mặc bộ váy tôi chọn vào, đeo thêm đôi khuyên tai ngọc trai, đeo vòng tay mà mấy cô nhân viên đưa cho.

Rèm lần nữa mở ra, tôi mặc trong mình bộ váy mình ưng ý nhất. Hắn ngồi đó, vắt chéo chân. Hai hàng lông mày khe khẽ xô vào nhau, đôi mắt ánh lên sự tò mò.

“Không đẹp! Lấy thêm mấy mẫu khác ra đây, chỉ lấy màu trắng thôi đấy!”

Hắn nói với cô nhân viên, ra hiệu cho tôi ra ngồi cùng hắn.

Tôi ngồi xuống, hai tay để lên đùi. Chết tiệt! Đẹp như vậy mà dám kêu không đẹp hả con lợn đực kia???

Cô nhân viên mỗi tay cầm 5 bộ váy bước vào, bộ nào cũng màu trắng.

Bộ thứ nhất là bộ váy dài ngang đầu gối màu trắng, nền hoa hồng. Hắn lắc đầu.

Bộ thứ hai là bộ váy dài chạm sàn, đuôi váy rất dài, gấu váy màu hồng. Hắn lại lắc đầu.

Bộ thứ ba là váy đuôi tôm, đuôi dài, phần thắt lưng màu đen, gấu ren. Hắn gật đầu. Ôi lạy mẹ! Con cuối cùng được cứu!!!!

7. Chương 7: Chương 7

“Con lợn, dậy!”

Nguyệt Đan ngồi đầu giường, thực hiện công việc thường ngày nó hay làm – Đánh thức tôi dậy.

“Vì chúa – hãy cho tao ngủ thêm 5 phút!”

“Dậy!”

“Vì Phật – hãy câm miệng lại và cho tao ngủ thêm 5 phút!”

Tôi cố gắng cầu xin Nguyệt Đan 5 phút ngủ. Bà mày mệt lắm :3 Xin mày đấyyyyy (ToT)

“Nhanh! Nếu không tao thông chết!”

Tôi lập tức bật dậy, nhanh chóng làm VSCN. Chết tiệt! Nếu ngủ thêm mà bị con Nguyệt Đan nó thông thì toi!

Tôi và Nguyệt Đan dắt xe vào cổng.

“Vi Anh!”

Hoàng đi từ cầu thang khu B xuống.

“Chào!”

Nguyệt Đan ngậy người ra, ngẫm hiểu mọi chuyện. Nó kéo tôi đi, quay lại nói với Hoàng.

“Tớ với nó có việc! Cậu vào lớp trước đi!”

Nó dắt tôi vào sân sau, nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm nghị.

“Mày...tao không thể tin được!”

“Vì chuyện gì?”

“Chẳng phải mày nói mày là bạn gái của Thiên Thiên hay sao? Bây giờ mày lại quan tâm, gần gũi với Trần Hoàng. Mày không sợ người ta đồn đại à? Tao lo cho mày lắm.”

“Đừng xen vào đời tư của tao chứ!”

Tôi nói với nó, nói xong mới thấy, tôi không nên nói như vậy, nó không hề trách móc hay giận dữ với tôi, nó nói như vậy là vì quan tâm tới tôi thôi cơ mà. Nguyệt Đan đứng đó, nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên, nó nhìn ra chỗ khác, gật nhẹ đầu.

“Phải! Tao không nên xen vào đời tư của mày. Xin lỗi vì đã nói với mày điều đó, xin lỗi vì đã quan tâm!”

Nguyệt Đan nói rồi bỏ đi, khuôn mặt vô cảm... Tôi...tôi đã làm gì thế này? Tôi muốn xin lỗi nó, nhưng cái tôi đã ngăn tôi lại...

“Đan Đan à! Tao xin lỗi! Tao không hề có ý đó, cho tao xin lỗi đi mà”

“Đan Đan! Trả lời tin nhắn của tao đi mà! Câu nói đó không hề có nghĩa như vậy đâu”

“Đan Đan à! Xin lỗi mày!”

“Đan Đan...”

Từng dòng chữ hiện lên, mấy ngày nay, Nguyệt Đan không đến gọi tôi đi học, không chở tôi về, không nói chuyện với tôi, không thèm nhìn tôi tới một lần. Nó quên tôi?

Vi Anh này không thể dễ như thế!

Nói mới nhớ, sau hôm đó, Thiên Thiên cũng đã đi học lại, thỉnh thoảng giờ ra chơi vẫn hay ra chỗ tôi trò chuyện. Còn Nguyệt Đan, trong giờ nó hay nhìn tôi, nhưng lại nhanh chóng quay lại bài vở.

Chợt nhớ, hồi nhỏ tôi có xem bộ phim ABCXYZ gì đấy, thấy hai đứa giận nhau, hẹn nhau ra vườn, hát cùng nhau là hết giận luôn, được, kế hoạch A đã được triển khai =)))

2 ngày sau, là ngày tôi định làm lành với Nguyệt Đan, Thiên Thiên, Trần Hoàng cũng giúp đỡ tôi.

Cuối giờ...

Tôi, Thiên Thiên, Trần Hoàng đứng ‘rình’ Nguyệt Đan ở cổng trường, tuy trong trường cũng còn khá ít học sinh, nhưng Nguyệt Đan vẫn chưa ra.

“Cậu cẩn thận, tối rồi, hay chúng ta để mai!”

Trần Hoàng lay lay vai tôi.

“Này! Cô ấy là của tôi cơ mà! Bạn gái tôi đấy!”

Thiên Thiên hất tay Trần Hoàng ra, giờ này còn để ý chuyện đó sao >.< con=“”>

“BẠN – GÁI – GIẢ!”

Hai người lại tiếp tục đấu khẩu.

“Này nhá! Còn hơn anh nhá! Anh là cái thá gì?”

“Hai cái người này! Im xem nào!”

Tôi bực dọc quay lại nói, vầu mỗi người một cái...

“Ui”

Hai người xoa xoa chỗ tôi vừa vầu mà suýt soa.

“Suýt!”

Tôi lấy tay chặn miệng hai người lại.

Nguyệt Đan kia rồi, nó đang từ cổng trường đi ra, rồi thám thính xung quanh. Chúng tôi lập tức nấp sát vào cổng. Nguyệt Đan không ngó xung quanh nữa, tôi định bước tới.

“Nguyệt...”

Chưa gọi tên, có chiếc xe đen đã chạy tới, hai người mặc vest đen, kính bản to màu đen, bước tới chỗ Nguyệt Đan.

“Thiếu gia Lâm Khải muốn gặp tiểu thư!”

“Tôi không muốn..”

“Mời tiểu thư!”

“Tôi nói là không muốn.”

“Xin thứ lỗi!”

Mặt hai người đàn ông đành lại, kéo Nguyệt Đan lên xe. Tôi chạy ra, đập cửa kính. Nguyệt Đan trong xe nhìn tôi qua ô cửa kính.

“Đừng tìm tở...”

“Nguyệt Đan... cậu đi đâu vậy...”

Chiếc xe cứ thế đi... Nguyệt Đan, nó đi đâu vậy? Sao hai người đàn ông đó lại bắt nó lên xe? Thiếu gia Lâm Khải là ai? Hàng vạn câu hỏi trong đầu tôi..

“Không thể nào? Lâm Khải sao? Nguy rồi...”

Thiên Thiên hai tay đút túi quần, nói.

“Ý cậu là sao?”

Tôi quay sang hỏi cậu ta, ý cậu ta là gì? Chẳng lẽ,...

“Không kịp đâu, đi mau...”

Cậu ta chạy ra sân sau lấy xe, lái vòng ra cổng trước, gặp chúng tôi, kéo ô cửa kính xuống.

“LÊN XE NHANH LÊN...”

Ngồi trên xe, tâm trạng tôi nó cứ rối bời, Nguyệt Đan...nhỡ nó bị gì thì sao??

Khoan, bây giờ vấn đề quan trọng hơn là... Thiên Thiên đang lái xe ô tô 0.0. Thôi đời tôi toi rồi, tối nay chắc phải gọi mẹ lược gà, mua chuối xanh mất thôi, con xin lỗi, tại con dại dột mà leo lên xe ToT.

Ánh mắt Thiên Thiên vẫn chú tâm lái xe, Trần Hoàng ngồi ghế sau, chú tâm làm gì đó trên điện thoại.

[Giọng kể của Nguyệt Đan]

Tại nơi nào đó...

Damn It! Tại sao tôi lại có thể dễ dàng nghe thôi lời đe dọa của hắn vậy chứ, hai năm trước chưa đủ làm tôi đau khổ hay sao? Hắn đưa tôi tới một ngôi nhà trên núi, sáng trưng.

“Mời cô!”

Một trong 2 tên ngồi trên xe mở cửa cho tôi vào.

Vào trong nhà, hắn đang ngồi đó, cạnh cửa sổ tầng 1, cách xa chỗ tôi vài bước chân. Thấy có người, hắn quay lại, cười.

“Nguyệt Đan! Em đây rồi! Lại đây!”

Nụ cười đó, khuôn mặt đó, giọng nói đó, đối với tôi bây giờ đều là rác rưởi.

Tôi bước tới, ngồi đối diện với hắn, đây là vị trí xa hắn nhất trên bàn.

“Chuyện gì cũng đã chấm dứt, tôi và anh...không còn một mối quan hệ nào!” – Tôi ngồi dậy, đi ra phía cửa, hai tên vệ sĩ liền đứng ra trước cửa, giơ tay ngang, không cho tôi ra ngoài. Và...tôi lại miễn cưỡng ngồi xuống.

Hắn đưa tay ra, nắm lấy tay tôi, tôi rút tay lại.

“Em...phải phũ phàng mà từ chối tình cảm của tôi đến thế sao?”

“Tình yêu của anh...thật sự quá đơ bản! Anh không thấy sao?”

Tôi nghiêng đầu, cười khẩy với anh ta.

[Giọng kể của Vi Anh]

Tôi, hắn, và Trần Hoàng vẫn ngồi trên xe, tâm trạng nóng như lửa đốt. Một tay hắn để ở vô-lãng, một tay để ở cần số. Tôi đưa tay ra, nắm lấy tay ở cần của hắn. Hắn quay sang, nhìn tôi bằng ánh mắt đậm buồn, rồi lại cúi xuống, nhìn kĩ nơi hai bàn tay chạm vào nhau. Hắn, có hiểu lúc này tôi đang nghĩ gì?

“E hèm...”

Trần Hoàng khẽ ho khan một tiếng nhe cảnh báo điều gì đó. Tôi vô thức rút tay lại...

“Đừng!”

Thiên Thiên lên tiếng, tay để nơi vô-lãng rời bỏ, nắm lấy tay tôi.

Tôi... không dám quay lại nhìn Trần Hoàng, anh ấy... liệu có làm sao không nhỉ?

Thế này nhé =)))

Nếu muốn truyện ra nhanh thì vote nhá =)) 30 vote thì ta sẽ đăng 2 chap mới.

Còn nếu như mấy bạn lười vote, thì hãy ủng hộ truyện của ta, đó là truyện Ảo, nếu đạt 150view, ta cũng sẽ ra 2 chap mới.

Một trong hai cách đó, thoải mái đi nào. Xin cam đoan. Nếu đủ 30 vote hoặc 150view thì ta sẽ đăng chap mới NGAY LẬP TỨC

8. Chương 8

Thất vọng quá đi mất à -.- Có 30vote thôi mà mấy bạn cũng không làm được sao =(((Cả ủng hộ truyện cũng không à :(((

Ta định khi nào được 30vote hoặc 150view cho truyện kia mới đăng, cơ mà đợi mãi mới được 29 vote, thôi thì không sao, dù gì cũng cảm ơn mấy bạn đọc giả đã vote, đây là phần quà của các bạn đây ạ :)

Còn về phần ta, ta nghĩ là đợi thì kiểu gì cũng được 30vote, nhưng ta không thể đợi được, đơn giản vì truyện đã xong, vote thì không được, trong khi đó ta xem thì càng ngày càng có nhiều truyện hay trên wattpad, ta sợ... các bạn bỏ rơi ta, bỏ rơi tâm huyết của ta... nên.. nhưng mà ta không có tham lam, chỉ là ta sợ các bạn quên ta thôi.

Không sao! Không có ai đọc thì ta vẫn sẽ cố gắng mặt dày đăng truyện thôi...

Chúng tôi đi trên đường. Mắt hấn vẫn nhìn đường. Bổng nói.

” Cậu có muốn biết Lâm Khải là ai không?” – Đúng! Đây là câu hỏi tôi đang thắc mắc.

“Có! Là ai?”

Tôi lay mạnh người hấn.

“Ấy! Bỏ ra mau kẻo tôi tông con mẹ nó lên lề đường bây giờ!” – Sốc tập 1, lần đầu tiên tôi nghe hấn nói câu gì bậy bậy đó nhe =)) Khoan khoan, vấn đề không phải là cái đó.

“Rồi! Nói”

Tôi liếc xéo hấn.

“Được rồi! Việc là thế này! Thực ra tôi đã quen Nguyệt Đan từ lâu rồi, hình như từ hồi hai đứa học lớp 3, tới lớp 9 thì không gặp nhau nữa. Hồi lớp 7, Nguyệt Đan là bạn thân của tôi, cậu ấy luôn miệng nói có người trên cậu ấy 2 lớp, tức học lớp 9 rất thích cậu ấy, mà cái ‘thích’ ở đây không phải là rung động hay là một thứ gì đại loại như thế, mà có thể nói là ‘lợi dụng’ là đúng nhất. Bố Nguyệt Đan có một công ty chuyên kinh doanh đá quý mang tên RubiS, là công ty đá quý rất nổi tiếng trong nước. Vì Anh, cậu là bạn thân cậu ấy từ năm lớp 10, chắc cậu cũng biết công ty bố cậu ấy đúng không? Còn Lâm Khải, bố cậu ta có một công ty nhỏ cũng kinh doanh đá quý, nhưng lại không hề có chỗ đứng nhất định trên thị trường. Vì vậy hai bố con nhà họ đã thông đồng với nhau, Lâm Khải thì gạ gẫm, lừa tình Nguyệt Đan, còn bố hấn, mời bố Nguyệt Đan với lú do muốn tìm đối tác, sau đó chuốc say bố cậu ấy, rồi lén dấu vân tay bố cậu ấy vào một bản hơn ước, như tôi và cậu vậy. Nhưng trong bản hơn ước đó có một điều kiện, là Nguyệt Đan phải cưới Lâm Khải vào năm 18, tức là năm sau, và sau khi cưới, toàn bộ tài sản sẽ thuộc về bố con Lâm Khải...”

Thế rồi hấn quay sang cười với tôi, tươi nhất có thể.

“Hè năm ngoái, Nguyệt Đan có gọi cho tôi, nói rằng tôi và cậu ấy vẫn là bạn, dù sao tôi cũng là người hiểu rõ cậu ấy nhất, hơn nữa, tôi lại là con trai. Nguyệt Đan đã cầu xin tôi bảo vệ cậu ấy, vậy là tôi đã xin ba chuyển tôi tới lớp cậu. Tôi lúc đầu tới đây chỉ vì một lý do, đó là bảo vệ cho người bạn thân ngày nào, nhưng... Có một điều tôi không hề dự đoán trước được, đó là cậu!”

Tôi nắm chặt tay hắn, tôi... không biết nữa. Cho dù tôi và hắn có thể không thể bên nhau, thì làm bạn cũng rất tốt, hắn...rất thích hợp để làm một người bạn...

Thế nhưng tôi lại không hề hay biết... Có tận 4 chiếc xe ô-tô đang bám theo chúng tôi!

[Lời kể của Nguyệt Đan]

Hắn nghe xong, có một người mặc áo đen đi tới.

Hắn ta cười khẩy với tôi, tay liên tục xoay điều thuốc lá còn cháy dang dở.

“Không ngờ...em cũng có người bảo vệ đấy?”

“Ý anh là...”

“Có một lũ nhóc đi ô-tô đang đi tới đây...”

Là ai? Ai bảo vệ tôi?

Hắn quay sang nói với tên vệ sĩ.

“Thủ tiêu.”

Nói xong, tất cả bọn vệ sĩ đều rời đi. Còn tôi, và Lâm Khải.... Hắn quay sang hỏi.

“Cưới tôi nhé!”

“Không!”

“Em...thực sự vô tình vậy sao?”

“Nếu...anh yêu tôi thực sự, tôi đã không như vậy...”

“Xin em... Tôi làm vậy là vì ba...”

Tôi nhìn hắn đầy căm hận, hắn quỳ xuống trước mặt tôi. Nước tôi cứ ứa ra không điều kiện, tôi ngẩng mặt lên trời.

“Bao năm qua lừa dối tình cảm của tôi như vậy...hức...anh còn mặt dày đến đây cầu xin tôi sao...hức...đặt ba tôi và tôi vào hoàn cảnh khổ sở...ông luôn trong tình trạng hoảng loạn. Vì sao? Vì ông sợ đứa con gái duy nhất sẽ vì ông mà rời xa ông. Hai cha con nhà anh...đã lừa ba tôi... Sự nghiệp, sức khỏe, con gái..mất hết.... Vì ai???”

Tôi hét to hơn, nước mắt tuôn nhiều hơn, tôi nắm hai vai hắn, đấm hắn.

“Hết nước rồi, tôi cầu xin em đến hết nước rồi.... Em cũng đâu biết tôi khổ sở thế nào, tôi yêu bạn tôi, nhưng vì cô mà tôi không được yêu đương, tương lai tôi đã được ba tôi bắt ép phải lấy cô... Nếu hôm nay, cô không đồng ý cưới tôi, tôi sẽ chết em hiểu không?”

“Không!”

Tôi ngồi dậy.

Hắn nhìn tôi, ánh mắt giận dữ, hai bàn tay nắm chặt.

“Vậy nếu...”

Hắn nói xong, bê tôi lên phòng, không được....

Lên phòng, căn phòng u ám ngày nào, không thể... Tôi nhìn thấy ô cửa sổ, làm sao đây? Hấn đặt tôi xuống giường, nhìn, tôi dí sát vào mặt hấn... Rồi nhanh chóng chạy tới ô cửa sổ, cuối cùng là nhảy qua nó. Ô cửa sổ vỡ toang, tiếng loảng xoảng khắp mọi nơi... Tôi sẽ chết sao? Tại sao lại đại dột mà nhảy???

[Lời kể của Vi Anh]

Chúng tôi vẫn đi, đi mãi, đến khi...

“Chết tiệt! Tại sao lại không để ý chứ?”

Hấn đập vô lăng liên hồi.

“Sao vậy?”

Bỗng hấn tăng tốc từ 60km/h lên 180km/h, trời đất, đường phố Việt Nam không thiết kế để chạy nhanh như vậy đâu.

Hấn nhìn qua chiếc gương trên đầu.

“CÚI XUỐNG MAU!”

Tôi, Trần Hoàng, hấn cúi cuống, ngay sau đó là tiếng cửa kính vỡ, tiếng lốp xịt, sau đó là xe mất phương hướng.

Rầm!!!

Xe đâm vào cột điện rồi, vậy là...tôi sẽ chết sao??

Được rồi, mặt dày lần nữa, 50 vote =))))

9. Chương 9: Chương 9

Ay da, thật là Đạo này ta hơi bị bức mình đó nha -.- Lúc thì truyện được 1k, lúc lại được 900view, thật là không biết nên vui hay nên mừng. Cảm giác thốn lắm ý >.

Trong 2 chương trước, ta nói nếu như được 30vote hoặc 150view ta sẽ đăng, nhưng không đủ nên ta chỉ đăng 1 chương thôi. He he =))) Đừng có giận ta ha :v

Ta vừa xem qua, truyện đã hơn 1,1k nên đăng để chúc mừng =))) Cmt đi nào! Vote đi nào!

[Lời kể của Nguyệt Đan]

Tôi – đang rơi vô định. Và thật ngu ngốc, chân tôi chạm đất đầu tiên. Cả người tôi nằm dài trên mặt đất, trong vô thức, tôi ngẩng lên, hấn – đang nhìn tôi tức tôi. Không còn chút sức lực, tôi phải nhanh chóng đi ra đường lớn, nếu không...

Vậy là, tôi đứng dậy, chết tiệt, chân phải tôi đau quá. Tôi đứng dậy, cố gắng lết đi, còn hấn, tôi nghe rõ tiếng bước chân, hấn đang tới. Đường lớn kia! Cách tôi 10m, tôi vẫn cố mà lết đi... Hấn đứng sau tôi 2m, đi tới.

Tôi cứ lết... Hấn giữ tay tôi lại. Tôi quay lại, chấp tay van nài.

“Xin anh mà! Đừng!”

Hấn nhìn tôi, ánh mắt hiện lên những tia khó hiểu. Hấn nói.

“Đi với tôi.”

Hấn bế tôi lên, bắt taxi. Tôi cũng muốn giãy dụa lắm, nhưng mà... Đau quá! Tối dần..tối dần..tôi chết rồi?

[Lời kể của Vi Anh]

Tôi tỉnh dậy, thứ đầu tiên tới là cơn đau đầu tột cùng, như có thứ gì đó vừa bổ vào đầu vậy. Sau đó là trần nhà trắng xoá, mùi thuốc sát trùng, và... Trần Hoàng.

Tay phải anh ấy bị bó bột trắng xoá, chân trái cũng vậy, đầu thì băng bó nơi trán.

“Em tỉnh rồi à?”

“Thiên Thiên đâu?”

“Kia!”

Anh chỉ vào giường bệnh đối diện tôi. Người đó, băng bó toàn bộ hai tay, chân phải băng bó chi chít, ở cổ thì có cái nẹp gì đó, rồi còn có cả bình ôxi.

Cái gì thế này? Không phải? Không phải đúng không? Tôi ngồi dậy, tứ chi đều ổn, vùng đầu hơi chảy máu một chút, vẫn ổn. Tôi rút cái kim truyền nước biển ở tay phải mình ra, đi tới chỗ hấn.

“Không phải chứ? Thiên Thiên à...”

Tay tôi chạm vào má hấn, vẫn còn hơi ấm. Con người này, thực sự rất khoẻ khoắn, rất dũng cảm, nhưng cũng rất chai lì, chắc chắn hấn sẽ không ngủ mãi đâu đúng không? Hấn sẽ dậy đúng không?

Trần Hoàng cố gắng di chuyển đôi chân bó bột tới chỗ tôi đang đứng một cách khó khăn...

“Vi Anh à...cậu ấy sẽ không sao đâu mà! Cậu hãy bình tĩnh, nếu không bệnh tình sẽ lâu khỏi...”

Câu nói này..chẳng phải rất giống lời nói của mấy nhân vật trong bộ phim HQ sến súa tôi hay xem hay sao? Tôi biết rõ...câu nói này chỉ đa phần là để an ủi người đứng, chứ không phải là sẽ xảy ra. Có phải ai cũng tốt số mà tai nạn tình lại đâu...

” Cậu... đừng có an ủi tớ như vậy.. Thực sự tớ đang rất đau lòng, lấy đâu tâm trạng mà suy nghĩ lạc quan được đây? Cậu ta vì tớ, vì tớ suy nghĩ nông cạn đòi đi theo giải cứu Nguyệt Đan mới xảy ra chuyện này.. hức... Thiên à... Dậy với tớ!”

Tôi khóc, không phải đau lòng, mà chỉ là nỗi lo tột cùng dành cho hấn.

“Ôi con ơi! Con sao thế này con ơi?”

Ba mẹ Thiên Thiên từ đâu chạy tới, mẹ Thiên Thiên – bác Thanh Vân oà khóc, ôm lấy Thiên Thiên. Còn bác Thiên Tuấn- chỉ lặng lẽ đứng xa nhìn đứa con trai duy nhất đang thở khó khăn...

Bố mẹ tôi vài phút sau cũng tức tốc chạy tới, ba mẹ ôm tôi vào lòng, mẹ tôi oà khóc mà trách móc.

“Đứa con gái chết tiệt này... Tại sao lại làm mẹ phải lo lắng thế này?”

Tôi chỉ biết ôm mẹ, phần nào an ủi.

Còn Trần Hoàng, ba mẹ anh ấy rất dịu dàng, hỏi han chăm sóc.

[Lời kể của Nguyệt Đan]

Hấn lôi tôi lên xe, bế tôi vào bệnh viện.

Mùi thuốc khấp quá, khi đi, tôi chỉ biết dụi đầu vào lồng ngực hấn. Hấn đang đi bỗng dưng vào một cô gái nào đó, tôi không đủ sức nhìn.

“Xin lỗi...”

“Đi có mắt chứ, không thấy người ta bị thương à?” – Hấn buông lời trách móc. Tôi bám chặt hấn, như muốn nói “Thôi!”

Hắn cũng biết lẽ, tiếp tục đi. Sau đó thì tôi thiếp đi...

**** 2 ngày sau....

Tôi mở mắt dậy, phần thân trên rất dễ chịu, nhưng phần thân dưới thì không thể cử động. Tôi mặc quần áo của bệnh viện, màu hồng rất trẻ trung.

“Em tỉnh rồi sao?”

Hắn đang ngồi cạnh tôi, chăm chú gọt ổi, đưa tôi cắn một miếng, sau đó cắn phần còn lại. Bộ anh không kinh sao? Miếng đó có nước bọt của tôi đấy --

“Em cứ thông thả mà nằm đi, em thiếp đi vì họ tiêm thuốc ngủ, em bị gãy chân phải, cần nằm viện ít nhất 3 tuần, phần eo bên phải bị nội thương, đã mổ, kiểm tra cẩn thận. Họ nói vết mổ rất đau nên đã tiêm 2 liều thuốc tê, tạm thời phần dưới sẽ không di chuyển được, vài ngày nữa thuốc tê sẽ hết.”

“Tôi tưởng anh giết tôi luôn rồi..”

“Em đừng nghĩ tôi ác độc như vậy! Tôi không phải loại cảm thú mà thấy người nghịch dại không cứu.”

“Ý anh... Tôi là người nghịch dại?”

“Phải! Có ai không nghịch dại mà tự nhiên nhảy bổ qua cửa sổ tầng 3 nhảy xuống không?”

Tôi bấu môi cãi lại, mồm vẫn nhồm nhoàm nhau ổi.

“Ai nói anh định...làm gì tôi..tôi mới..”

“Ý em... Tôi định... Em nghĩ tôi định ‘ấy ấy’ em á?”

“Phải...”

“Gớm! Tôi định tỏ tình, hát cho em nghe đó!”

“Người như anh...xì!”

“Haha”

Tôi cũng thấy lạ, chỉ biết cười theo... bốp! Tôi tự tát vào mặt mình, đúng là hâm mà, cười như điên.

[Lời kể của Vi Anh]

” Làm ôsin cho tôi trong 1 tháng”

“Cô đầu gấu như vậy ai mà tấn công”

“Làm bạn gái tôi đi”

“Ụt ịt ụt ịt”

“Gấp cho mẹ chồng không gấp cho chồng sao?”

Từng lời nói ấy, vẫn văng vẳng bên tai tôi, mà giờ đây.... Tôi tỉnh dậy, đã quá trưa, mặt trời đã lên nơi đỉnh đầu, cạnh tôi có nồi cháo, chắc mẹ tôi mua cho để dậy thì ăn. Ba mẹ hắn vẫn đứng đó, lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt không hề hiện lên sự căm ghét. Tôi lại ngồi dậy, rút cây kim truyền nước biển ra, đi tới cạnh hắn, vuốt ve những lọn tóc.. Sau đó là ghé sát tai cậu ấy và nói.

“Nếu tôi làm bạn gái thật của cậu, cậu có dậy không?”

10. Chương 10: Chương 10

[Lời kể của Vi Anh]

Ba mẹ hắn, theo lẽ, đều lẳng lặng ra ngoài, còn tôi và hắn. Tôi nhìn hắn, đặt nhẹ bàn tay lên má hắn, cảm rõ hơi ấm.

Tôi đã nói những từ tận đáy lòng mình, nhưng..sao hấn không tỉnh. Tôi nghe nói hấn bị trần thương đại não, hiện đang hôn mê sâu, có khả năng sống thực vật. Tôi nghe tin đó, tim đau lắm, tôi muốn khóc, nhưng lại muốn hấn làm chỗ dựa.

‘Bíp! Bíp! Bíp!’

Tiếng từ máy đo nhịp tim kêu liên tục. Nhịp tim hấn, đang là 85, đột nhiên giảm xuống rất nhanh, xuống còn 46, rồi lại tiếp tục giảm.

“Bác sĩ, bác sĩ!!! Cứu cậu ấy với!”

Tôi bật khóc, bao kìm nén tận đáy lòng như bùng nổ... Hấn... Sắp chết rồi sao? Phải không? Tôi... Phải làm gì đây...

Bố mẹ hấn chạy vào cùng bác sĩ, kèm theo 2 cô y tá. Hai cô ấy đẩy máy rung tim tới. Hãy cứu Thiên Thiên!

Bố mẹ cậu ấy trấn an tôi, kéo tôi ra ngoài. Ánh mắt tôi nhoè đi, nhìn còn không rõ, nhưng..thứ duy nhất tôi nhìn thấy... Đó là hấn...hấn đang nằm đó, mắt nhắm, nhưng lại có thứ gì đó...như muốn nói với tôi “Vi Anh! Đừng sợ! Tôi sẽ ổn thôi!”

Tôi dựa vào bờ vai của mẹ hấn mà khóc. Khóc lớn, khóc đến mệt lả rồi thiếp đi....

Xuyên suốt giấc ngủ, tôi...chỉ mơ về hấn!

Tôi tỉnh dậy, việc đầu tiên, là muốn tìm hiểu xem, hấn đã chết chưa? Môi tôi khô cong, mở lời ra là chảy máu nơi khoé miệng, còn mắt tôi, do khóc quá nhiều mà mắt nhoè đi, rất ngứa. Tôi lấy tay dụi dụi mãi. Tôi...cứ tưởng tượng ra đủ thứ, nhưng chủ yếu của hấn, lúc ánh mắt hấn gặp ánh mắt tôi lúc chọn đồ, rồi lúc hấn ôm tôi... Tự hứa can đảm, vậy mà khi nhớ nụ cười tươi ấy của hấn, tôi lại bật khóc nức nở. Biết khóc cũng chẳng được gì, chỉ tổn hại sức khoẻ, nhưng tôi thực sự không kìm nổi lòng mình.

[Lời kể của Thiên Thiên]

Cho dù tôi có bất tỉnh, tôi vẫn có thể nghe mọi việc diễn ra thế nào. Dù đang nhắm mắt, nhưng tôi lúc nào cũng nghe rõ. Nào là bàn tay ấm áp mềm mại của ai đó vuốt ve, rồi cả giọng nói con gái, tiếng khóc bi ai.

Có thể trách tôi ngu khi cả giọng nói ấm áp của Vi Anh mà tôi cũng không nhớ ra, chỉ khi...cậu ấy nói thầm vào tai tôi ‘Nếu tôi làm bạn gái thật của cậu, cậu có dậy không?’, lúc đó tôi chết lặng, tim đập không kiểm soát, rồi tự dừng...tôi cảm thấy khó thở, rồi sau đó là cảm nhận rõ nguồn điện chạy tê qua lồng ngực.

[Lời kể của Vi Anh]

Mẹ tới bên tôi, lấy tay lau đi những giọt nước mắt đau đớn. Tôi nhìn mẹ, mẹ đưa tay ra nắm tay tôi. Mẹ chỉ thở dài, tôi biết, mẹ đau buồn khi thấy tôi như thế này. Tôi có lỗi với ba mẹ, có lỗi với Trần Hoàng, đặc biệt là với Thiên Thiên. Sau khi nói chuyện với Trần Hoàng qua điện thoại, tôi bị cậu ấy mắng tới tấp “Đồ con lợn nhà cậu! Tham ăn tham uống rồi để đầu óc mụ mẫm. Cậu không nhớ gì sao? Không phải là cậu đòi đi theo Nguyệt Đan, mà là hấn lấy xe rồi hét lớn, bắt chúng ta lên xe còn gì..”

Đúng! Tôi không có lỗi, nhưng...tôi lại cảm thấy sự thật không phải như vậy. Bỗng nhiên mẹ cất tiếng, tâm trạng tôi trở về bình thường.

“Con...thích Tiểu Thiên à?”

“Con...con không biết!”

“Con đã khóc rất nhiều, gào thét tên thằng bé rất nhiều, chắc cũng phải có gì đúng không?”

“Mẹ...đừng nói gì về chuyện này nữa, dù con có yêu Thiên Thiên hay không, sớm muộn gì hai đứa cũng phải đến với nhau thôi! Con bây giờ muốn biết Thiên Thiên ra sao!”

Mẹ tôi hơi bất ngờ khi nhìn thấy phản ứng của tôi, cũng phải thôi, khi ở nhà, tôi chưa bao giờ cãi lại mẹ, mẹ nói gì cũng răm rắp làm theo mà không hề có ý kiến.

“Thằng bé bị chấn động tâm lý dẫn tới việc mất ổn định nhịp tim, vẫn chưa qua cơn nguy kịch, đêm nay...là đêm quyết định!”

Tôi nghe xong, gật đầu nhẹ, không biết cái gật đầu đó của tôi thể hiện ‘Con biết rồi’ hay là ‘Buông xuôi’ nữa...

Tại sao em có thể vì anh, có thể nhớ anh, mà chẳng thể quên được anh...

[Lời kể của tác giả]

Sân bay XY hôm nay nhộn nhạo lạ thường, nhờ sự xuất hiện của một trong những diễn viên trẻ nổi tiếng hạng A của Pháp, Lotou Davi Loo. Thành đạt nhờ sự tài năng, xinh đẹp. Nhưng cũng nổi tiếng với sự kiêu kì, không thích lắng nghe ý kiến người khác, có khá nhiều scandal tình ái, và đặc biệt, rất CHÁNH.

Davi Loo hiên ngang đi giữa đám người đó, đi đến đâu là sóng người rẽ đôi ra đến đấy. Cô tưởng tưởng nơi cuối con đường, sẽ luôn có Thiên Thiên của cô đứng đợi cô ngày trở về, vậy nhưng hôm nay lại không có. Đi ra cổng sân bay, Davi Loo ngo sang phải, sang trái, cả đằng sau, nhưng lại chỉ nhận được ánh nhìn ngưỡng mộ của mọi người, cô cho ánh nhìn đó thật rẻ tiền, cô chỉ cần Thiên Thiên mà thôi! Nụ cười rạng rỡ trên môi Davi chợt tắt ngấm, thay vào đó là cái nhếch môi khinh bỉ.

Bước lên xe, cô khê lôi xe từ vali một tấm ảnh in hình hai thiếu niên 13,14 tuổi khoác vai nhau, 1 trai 1 nữ, cười tươi tắn, tay gơ chữ V.

“Em về rồi anh yêu...”

11. Chương 11: Chương 11

Đêm nay...là đêm quyết định của hắn. Cũng là đêm quyết định của tôi. Hắn đứng giữa ranh giới sống còn, tôi đứng giữa ranh giới của tình yêu. Đêm nay...tôi sẽ có câu trả lời cho chính mình, có hắn mãi mãi, hoặc mất hắn mãi mãi. Hai ranh giới khác nhau, nhưng nếu xét ở một phương diện nào đó, tôi thấy nó giống nhau, ở sự mỏng manh...

Bản thân tôi còn chưa biết tình cảm tôi dành cho hắn là gì, chứ nói gì là yêu hắn cả đời !?

Ba mẹ hắn, ba mẹ tôi, Trần Hoàng, đứng bên ngoài phòng bệnh chờ đợi. Không ai dám vào trong, vì đây là thời khắc rất quan trọng, chỉ cần gây tiếng động, mọi thứ cũng có thể thay đổi. Tôi ngồi trên giường bệnh, lưng tựa đầu giường, nghiêng đầu sang một bên, tôi nhìn hắn, tại sao hắn lại có thể nằm bình thản như vậy, trong khi xung quanh, bao người đau đớn vì hắn? Tôi không cam chịu.

Chuông đồng hồ kêu lên, 12h đúng, tôi đang lơ mơ lập tức bật dậy. Đến rồi...

Vậy mà ông trời như thách đố sự kiên nhẫn của tôi, đúng giây phút ấy, giây phút tôi chờ đợi bấy lâu, có một cô gái hùng hổ xông vào, chạy tới bên giường bệnh của hắn, gào thét.

“Dậy đi đồ tôi! Em tới rồi đây này!”

Tôi khê cau mày để nhìn cô gái đó rõ hơn, ngũ quan đẹp rạng ngời, da trắng, gu thẩm mỹ không hề tệ, cao ráo. Tôi không hề ngạc nhiên, người như hắn, tất nhiên quen được khối người đẹp ấy chứ! Tôi cảm thấy chạnh lòng, cô ta...dù chưa biết là ai, nhưng tôi cảm thấy, nếu đem cô ta ra so sánh với tôi, thì cô ta thắng chắc.

Cảm nhận có ánh mắt nhìn mình, cô gái ấy quay sang tôi, mỉm cười giả tạo, rồi nhanh chóng yên vị một chỗ gần hắn. Tôi...không dám lên tiếng! Có lẽ đó là người quen của hắn. Tôi thở dài, chán nản. Và ông trời tiếp tục đùa giỡn... Cô gái đó hạ xuống, bàn tay nắm lấy má hắn, hôn nhẹ lên đôi môi, cho dù là nụ hôn thoáng qua, tôi tự dưng cảm thấy chạnh lòng. Đây không phải là tôi...Vi Anh thật sự sẽ dừng cảm đứng lên chặn lại hành động vô liêm sỉ ấy, sẽ hỏi danh tính cô gái ấy cơ mà. Tôi làm sao thể này?

Bàn tay Thiên Thiên khẽ động dậy, tim tôi đập nhanh lắm, nhưng còn cô gái ấy, mặt vẫn vô cảm. Thiên Thiên mở mắt, tôi vội vàng ngồi dậy, chỉnh lại áo quần, chải chải mái tóc, cô gái đó nhìn tôi khinh bỉ, nhưng vẫn không nói nửa lời.

[Lời kể của Thiên Thiên]

Tôi tỉnh dậy, gạt bỏ ngay cơn đau sang một bên, thứ đầu tiên tôi muốn nhìn thấy, là một Vi Anh bằng xương bằng thịt! Vậy mà thứ đầu tiên tôi nhìn thấy lại là Davi, tôi vui, cô ấy, là người duy nhất an ủi tôi khi tôi còn học cấp 2, khác với Nguyệt Đan. Dù Nguyệt Đan là bạn thân của tôi, nhưng chỉ có Davi hiểu tôi nhất. Một thằng con trai...quen hai đứa con gái! Và đúng vậy, đứng sau là Vi Anh, khuôn mặt xanh xao, nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy sự hạnh phúc...

[Lời kể của Vi Anh]

Hắn nhìn tôi, rồi lại nhìn cô gái ấy.

“Vi Anh...” – Hắn gọi tôi, tôi đặt tay lên tay hắn, mỉm cười.

Cô gái đó quay sang nhìn tôi, khoanh tay, ánh mắt khó hiểu, nhanh chóng gạt tay tôi ra.

“Cô là ai?”

“Vi Anh! Vị hôn phu, người yêu của cậu ấy.” – Tôi mạnh dạn trả lời.

“Cô đừng hòng nhé...Thiên Thiên nói sẽ mãi yêu tôi không thay đổi, không hề. Tôi tin anh ấy!”

“...” – Tôi cầm nín, hắn...đã hứa với cô gái ấy như vậy sao.

Thấy tôi không nói gì, chỉ cúi mặt xuống đất, cô ta càng được thể lấn tới.

“Tôi – Lotou Davi Loo, diễn viên hạng A của Pháp, NGƯỜI YÊU DUY NHẤT VÀ MÃI MÃI CỦA THIÊN THIÊN. Cô là hạng gì? Chó má! Đồ con gái...”

” THÔI ĐI!” – Thiên Thiên hét lên, chặn mọi lời nói của cô ta, chắc do mới tỉnh lại, lại phải dùng hết sức hết lên nên hắn hơi mệt, ho sặc sụa. Davi lao tới, đỡ hắn dậy, vỗ vỗ vào lưng hắn. Đến khi dịu ho, hắn mới quay sang nói với Davi.

“Em...ra ngoài đi. Anh có chuyện muốn nói với người yêu anh.” – Davi lúc đầu tươi cười rạng rỡ, nhưng sau khi nghe thấy về sau, mặt liền tối sầm lại, ngờ ngàng.

“Anh nói...bạn gái anh? Cô ta không có xứng! Anh nói anh sẽ chờ em về cơ mà! ”

“Anh xin em đẩy Davi, ta nói chuyện này sau, bây giờ em ra ngoài đi!”

Davi đi ra ngoài, không ngại ngần quay lại liếc xéo tôi. Tôi ngồi xuống, vỗ về hắn. Tôi cố tình để ngón tay mình lướt nhẹ qua da thịt hắn. Hắn nhột nhột di chuyển. Sau khi trêu tức hắn, tôi mới ngẩng đầu lên, bắt gặp ngay ánh mắt của hắn.

“Tôi..xin lỗi...vì đã làm cậu lo lắng!” – Hắn nói với tôi.

“Ai lo cho cậu?” – Tôi bĩu môi, quay ra chỗ khác, mặt nóng ran.

“Thôi, cậu sao vậy, ghen sao?”

“Không!” – Tôi đứng phắt dậy, định ra ngoài. Bỗng hắn vươn tay ra, nắm lấy tay tôi với vẻ mặt cầu khẩn. Diên à? Tôi hay động lòng lắm đấy nhé > •

Tôi đành ngồi xuống, hít một hơi thật sâu.

“Thôi được rồi, kể tôi nghe...cô ấy là ai?”

“Cô ấy là Lotou Davi Loo, người Việt gốc Pháp, năm 9 tuổi về Việt Nam sinh sống, cô ấy học chung cấp 2 với tôi. Tôi, cô ấy và Nguyệt Đan ngày trước rất thân. Nhưng có cái gì đó...giữa tôi và Davi. Tôi với Nguyệt Đan chỉ là bạn bè, nhưng với Davi thì lại khác, gần như là thích vậy. Vậy là hai đứa yêu thử xem sao. Càng ngày càng không thể tách rời. Nhưng đến một ngày...cô ấy lại quay về Pháp, bỏ tôi lại! Tôi đã nói sẽ đợi cô ấy về, mãi yêu cô ấy. Nhưng cậu biết đấy, điều tôi KHÔNG LƯỜNG ĐƯỢC LÀ CẬU!”

“Lý do hai người gặp nhau!”

“Do cậu cả thôi!”

“Do tôi?” – Tôi ngơ ngác hỏi.

“Hồi mẫu giáo, tôi và cậu ấy!” – Hanes cố gợi cho tôi nhớ. Cuối cùng xem ra không có kết quả gì, hấn lại nói tiếp!

“Tôi và cậu hồi mẫu giáo có quen nhau, còn đòi cưới nhau đó!”

Đột nhiên ký ức ủa về!

“Từ Từ Mông To!” – Tôi hét lớn, tôi nhớ rồi, hồi đó tôi có quen một người tên Thiên Thiên, nhưng do mông hấn quá to, nên tôi hay gọi như vậy.

Hấn gật gù đầu.

“Ay da! Vậy mà không nhớ!” – Tôi nói xong, nhớ lại cái mông của hấn mà cười sặc sụa. Hấn thấy vậy mặt đỏ lựng lên.

“Cười gì mà cười! Có nghe không?”

“Có! Có!! Khắc khắc!” – Tôi cố nhin cười nghe hấn.

“Sau đó lên lớp 1 tôi không gặp cậu nữa nên đã rất buồn, cứ vậy lên cấp 2, mong muốn tìm cậu lại tăng lên, đến một ngày, tôi đột nhiên từ bỏ, rồi khóc, lúc đó Davi thấy tôi đang khóc! Vậy nên hai đứa quý nhau. ”

Tôi gật gù hiểu chuyện, rồi vãi -___-

Thôi được rồi, cứ hiểu tạm là Tôi quen hấn hồi mầm non -> Hai đứa xa nhau, hấn buồn -> Davi an ủi, hấn thích Davi -> Davi với hấn chia tay -> Hấn gặp lại tôi, yêu tôi =)))

Davi có vẻ đứng bên ngoài, nhìn thấy chúng tôi hết nắm tay rồi lại cười , có vẻ không chịu được nữa xông vào.

“Này! Chịu hết nổi rồi đó nha! Tôi nói lại! TÔI LÀ NGƯỜI YÊU DUY NHẤT CỦA ANH ẤY, LÀ NGƯỜI AN ỦI ANH ẤY KHI ANH ẤY BUỒN! NGHE CHƯA?”

Thiên Thiên trên giường bệnh, vẫy cô ấy lại gần. Đột nhiên Davi nhìn tôi, cười sảng khoái. Như kiểu ‘Anh ấy không quan tâm cô nữa rồi! Haha’

12. Chương 12: Chương 12

“Em về đi!” – Thiên Thiên nói.

Davi lúc đầu định cãi lý, sau thấy bộ dạng dờ dẩn của hấn, cũng lẳng lặng ra về.

Thiên Thiên quay đầu lại, nhìn tôi bằng ánh mắt băng lãnh. Đôi môi khô khốc cổ hế mở.

“Có thể cậu nghĩ như vậy là quá đáng, nhưng hãy nghĩ theo cách tích cực.”

Từ xưa tới nay, tôi chưa hề tin vào khả năng đọc suy nghĩ , nhưng sau khi nghe Thiên Thiên nói, lại cảm thấy có lẽ điều đó là thật. Nhẹ nhàng tới ngồi trên cái ghế gần đầu giường bệnh hấn. Thứ đầu tiên tôi làm được, chỉ là nhìn hấn, rồi liên tưởng tới nhiều thứ. Hấn cũng chẳng nói gì, im lặng nhìn ra cửa sổ. Cứ như vậy, ngày nữa trong bệnh viện lại trôi qua.

Những ngày sau đó, Davi vẫn tới đều đặn vào buổi sáng, từ 8h30, về lúc 12h đúng. Nhờ chịu khó quan sát, tôi cũng đoán ra một số thói quen của cô ấy. Lạnh lùng với người ngoài, nhưng nếu thân thiết, cô ấy sẽ rất quan tâm. Ngoài ra, cô ấy là một con gái rất mạnh mẽ, đa tình, đặc biệt là người cực kì tuân thủ giờ giấc.

Thiên Thiên thì khác, từ ngày chuyển về bệnh viện, tính lùi bắt đầu tái phát. Một khi hấn đã ngủ, thì không biết trời đất là gì. Có hôm ngủ lăn cả xuống đất, còn đúng một chân trên giường bệnh, VẤN NGỦ NGON LÀNH. Khắp người đều bó bột như vậy, lăn xuống đất không thấy đau mà tỉnh dậy, vẫn còn lì lợm ngủ tiếp! Đều đặn cứ 4 ngày, hấn lại được tháo bột, chỉ còn 2,3 ngày nữa, hấn và tôi sẽ ‘cùng nhau’ xuất viện!

Bạn bè trong lớp cũng rất thân thiện, hay qua chỗ tôi và hấn ngồi buồn đưa lê, tiếc là Davi chương mắt đều đuổi đi hết. Nguyệt Đan có gọi điện cho tôi mấy ngày trước, nói là cậu ấy vẫn ổn, nói vậy tôi cũng an tâm nằm viện.

Kể ra thì nằm viện cũng không chán lắm, nhất là khi được xem hài do 2 diễn viên chính đóng, đó là hấn và Davi. Thiệt tình, hấn buồn đi vệ sinh cũng nặng nề đi theo. Bảo đứng ngoài không chịu, vào trong mới chịu, làm tôi cứ cười sằng sặc.

“Cười gì?”

“Con gái không có sĩ diện! Há há !”

Vậy là hấn phải cố nhịn đến 12h trưa, đợi Davi đi về mới dám đi. Có hôm, Davi vừa về cái, hấn nhảy cái ‘phốc’ xuống đất, ngó ngang xung quanh, vắt chân lên cổ chạy vào nhà vệ sinh, chút nữa là ra ngoài, tôi nhìn hấn mà cứ cười suốt. Hấn đỏ hết cả mặt, phán ngay câu.

“Vô duyên.”

Nhiều khi, nổi tò mò trong tôi lại trỗi dậy, mon men đến bên hấn, quay quay lộn tóc cho xoắn tít lại, sau đó là chọc chọc hai bên má cho nó sưng tấy lên, lúc đó ngẩng mặt lên hấn một câu cực kì ngu ngốc.

“Cô ấy là gì của cậu?”

Hấn quay sang bên phải, nhìn vào cửa sổ, đến khi mắt không thể thích nghi với ánh sáng ấy, mới quay lại nhìn tôi. Rồi lại nhắm mắt lại, giống như đang duyệt lại lần cuối trước khi trả lời.

“Là tất cả...”

“Vậy sao?”

“Là tất cả...mọi thứ tôi phải quên...”

Có một điều mà mấy ngày nay ở bệnh viện cứ thắc mắc, câu chữ thề hấn nói trên xe trước lúc gặp tai nạn ý hỏi điều gì? Nhiều lần gặng hỏi, hấn chỉ nói một câu.

“Biết nhiều không tốt! Cậu muốn biết thì đợi khi nào xuất viện thì hỏi Nguyệt Đan cũng được...”

Nguyệt Đan từ xưa đến nay là người trầm tính, ít nói, nhưng khi đã nói, không ai là đối thủ. Cô ấy rất thẳng tính, thứ gì không vừa mắt, sẽ lập tức đưa ra ý kiến rõ ràng. Chẳng ai ý kiến về tính cách của Nguyệt Đan, đơn giản là vì ‘những-thứ-không-vừa-mắt’ đều...phải nói thế nào nhỉ? Nói tạm là nó rất ngứa mắt thật! Nghĩa là thứ gì cô ấy nói ngứa mắt thì khi người khác nhìn vào cũng có cảm giác tương tự. Đó là thứ tôi rất thích ở cô ấy. Và thứ hai, là cô ấy luôn lạc quan theo một cách tiêu cực.

Ngay cả khi tôi gõ vào cửa xe ô-tô nơi Nguyệt Đan đang ngồi, cô ấy vẫn nhìn tôi với ánh mắt vui tươi, hiện lên sự hạnh phúc, nhưng lời nói ngược lại hoàn toàn.. Và rồi lại thắc mắc thêm một câu hỏi nữa ‘Tại sao cô ấy đi học mà không hề biết tôi bị thương, hay là cô ấy không đi học?’

Cô y tá đứng cuối giường bệnh của tôi đang xem qua bảng tóm tắt bệnh lý, xem xong ngẩng mặt lên nhìn tôi. Thấy bệnh nhân đang thần thờ suy nghĩ gì đó rất chú tâm, mới hít một hơi sâu, đi ra đầu giường khu vực khoảng tay loạn xạ. Chính vì vậy tôi mới tỉnh ngộ.

“Cô Vi Anh, bệnh tình thuyên giảm không nhanh, tâm trạng không tốt sẽ ảnh hưởng tới quá trình bình phục. Chúng tôi đề nghị mỗi ngày cô nên đi ra vườn hoa hít khí trời, như vậy tâm trạng sẽ khuây khoả hơn nhiều, bệnh tình cũng sẽ chuyển biến nhanh hơn. Còn nữa,...” – Cô y tá dừng lại một chút, nhìn tôi, sau đó lại tiếp tục – “Có một người thanh niên muốn gặp cô ở dưới vườn hoa.”

Cô y tá nói xong phóng cái ‘vèo’, biến mất không để lại tung tích gì, hoá ra mấy câu vớ va vớ vẩn cô ta nói ban đầu chỉ là để nó liên quan tới mấy câu đằng sau thôi ấy hả? Chứ thực ra mấy câu đấy là không trọng lượng ấy hả? Con bái cô (-___-!)

Tôi nhìn Thiên Thiên, hần đang ngủ, mới an tâm đi gặp ‘người thanh niên’ lạ mặt ấy, chứ nếu mà hần tỉnh, kiểu gì cũng nằng nặc đi theo, sau đó sẽ về cắt tiết tôi vì tội lén lút đi gặp trai cho mà xem. Ma xui quỷ hờn thế quái nào mà vừa nói tới, mắt hần mở căng hết cỡ, nhìn lên trần nhà hồi lâu, tôi đi đến gần cửa bỗng khựng lại như một con rô-bốt. Tôi cứ đứng đó, không một tiếng động, mong hần tiếp tục ngủ.

“Đi đâu đó?”

“Tôi...đi...vệ sinh!” – Tôi toát mồ hôi hột trả lời.

“Nhà vệ sinh ở trong phòng cơ mà!”

Chết moe -___- Giờ tôi mới để ý, phòng tôi và hần nằm là phòng VIP, có 2 giường, vì vậy nhà vệ sinh được bố trí ngay góc khuất phòng cho tiện nghi. Tôi đang thâm rửa cái ‘tiện nghi’ ấy.

“Ừ thì, định đi phòng vệ sinh chung ý mà...luyện luôn...sức khoẻ, mấy ngày nay...nằm yên...mệt...mệt lắm!” – Tôi giả vờ động tác tập thể dục.

May là hần không may nghi ngờ, nhắm mắt vào. Tôi rón rén đi ra mở cửa, đang định ăn mừng, đột nhiên được ‘ban thêm’ một đợt đau tim nữa.

“KHOAN!” – Hần lại mở mắt.

“Gi...có gì...s...sao?”

“Về sớm!”

“À...ừ...biết...biết rồi!”

Bước ra khỏi phòng đối với tôi nó đã là một cực hình? Thế quái nào mà dạo này hần rất hay tra khảo tôi mấy chuyện vớ vẩn. Nhiều lúc hỏi toàn mấy câu ngu không tả được. Nào là ‘Sao chúng ta lại phải mặc quần sịp!’ hay là ‘Đánh rắm có tác dụng gì?’. Nghe xong chỉ muốn độn thổ chết luôn.

Hôm nay thời tiết khá đẹp, quang mây, gió thổi man mát. Ayda! Đúng là tôi thỉnh thoảng nên ra ngoài phòng bệnh một chút. Đứng ngay trung tâm vườn hoa, là một chàng trai cao ráo, đứng quay lại với tôi. Nhìn người cao ráo thế kia, thế nào cũng là hotboy ả))

Okay! Tôi lại quay lại với dáng vẻ thực nữ vốn có của mình. Nhẹ nhàng đi tới không một tiếng động. Người con trai đó quay lại. Má mì ơi !!Đẹp trai quá đi!

“Chào cô! Tôi tên Hoàng Tú Lâm! Là người đã gọi cho bệnh viện khi cô gặp tai nạn.”

Tú Lâm giơ tay ra bắt tay tôi, ayda, chạm tay mĩ nam đúng là có phúc a.

“Tôi tên...”

“VI ANH!” – Giọng nói quen quen vang lên, tôi khựng người lại.

Chết toi...!

13. Chương 13: Chương 13

Tôi khựng người lại, quả này chết chắc. Đối với tôi, bây giờ không khác gì lúc chết đi. Giả sử có ai đó lấy gỗ ra chặn xe lăn của hần, tôi sẽ cảm kích vô cùng. Tôi quay trở về trạng thái ban đầu một cách tự nhiên nhất có thể, nhưng xem ra thật giả tạo. Không, không thể nói là giả tạo, phải là quá giả tạo. Kiểu này, chưa kịp phát ngôn gì, tôi đã bị hần lòi về xử trảm.

Có rất nhiều người nói với tôi rằng ‘Thiên Thiên thực sự rất rất đẹp trai, ga lăng lãng tử. Chỉ cần hần đáp lại một câu của bạn, chắc chắn bạn là tiên, sướng như tiên. Thiên Thiên quả thực là mẫu người hoàn hảo’.

Cho tôi xin một cục gạch và phang vào mặt người nói! Thiên Thiên của mấy bạn không tốt đẹp vậy đâu, lòng dạ hẳn tối tăm, sâu không thấy đáy, chỉ có một màu đen kịt. Nhìn cái mặt dày ấy là đủ biết.

Tôi đang đứng trong một tư thế rất khó coi. Cuối cùng cũng có đủ dũng khí mà quay lại, tay đặt lên đỉnh đầu, gãi gãi.

“Ờ ờ! Tôi định đi ngắm vườn hoa trước, sau đó mới đi vệ sinh a.”

“Ồ! Cô nhìn được cơ à..”

Ayda! Hẳn đúng là thần mà. Tôi đi bộ, đã cố gắng chạy nhanh. Hẳn thì ngồi xe lăn, vậy mà tốc độ nhanh chẳng kém. Kì này có biến a.

“Ai?” – Hẳn nghiêng nghiêng đầu, để tay lên chống cằm.

“Ayda! Không biết gì a!” – Tôi chặn hai tay trước ngực.

“Tôi là Hoàng Tú Lâm, cứ gọi là Lâm.” – Lâm đi tới gần hơn, ngay cạnh tôi. Nụ cười nhếch mép thánh thiện..

Trời ạ! Trên đời lắm nam thần quá!

“Tôi đây vì..” – Thiên Thiên không giơ tay ra bắt lấy thành ý của Lâm nên anh Lâm đưa tay về.

“Muốn gặp người tôi giúp đỡ.”

“Giúp đỡ?” – Thiên Thiên dứt hai tay vào túi quần, nheo nheo đuôi mắt.

“A..là người đã gọi cho bệnh viện đó!” – Tôi kéo kéo tay áo cậu ta.

“Im đi Vi Anh!” – Cậu ta giằng mạnh tay ra, tôi đang nắm tay áo cậu ta đột nhiên bị kéo lại, ngã dúm dúm.

“Cậu quá đáng!” – Tôi ngồi dưới đất, hét đủ nghe.

Thiên Thiên không nói gì, lăn tới gần Tú Lâm, khí soái bức người.

“Tôi nhìn cậu không giống gì là người tốt.”

“Muốn nghĩ gì thì nghĩ..”

Nói xong, anh ấy quay đi, không quên chào tôi, còn hẳn, nhìn mặt rất nghiêm trọng.

“Đi thôi!” – Tôi nói, thật hệt hắng mà.

[Lời kể của Nguyệt Đan]

Mấy ngày không đi học, không một ai biết tôi đi đâu hay làm gì. Rất tủi nhục! Nhưng có lẽ tôi cũng chẳng làm gì được, đơn giản bởi vì tôi đi không nói một lời. Anh vẫn đều đặn đi tới đi lui vì tôi, lúc trước còn hung hãn, vậy mà nhìn thấy người ta bị thương, lập tức chăm sóc. Lấy lòng?

Tôi cố gắng hỏi về ‘người đi ô tô’ hôm trước anh nói tới, hoá ra đó là Vi Anh, cùng với Thiên Thiên. Tôi chẳng hiểu, anh nói thủ tiêu là gì? Cuối cùng cũng hiểu, nghĩa là thế này, có một anh chàng trong nhóm vệ sĩ của anh ta, để ý Vi Anh từ lâu, nhưng xem ra, Vi Anh đã từ chối rất nhiều lần. Vì vậy anh ta cùng với anh sắp xếp một vở kịch, trong đó có tôi. Anh vệ sĩ đó đâm vào xe của 2 người, gọi bệnh viện, và làm quen với Vi Anh..

Nghe xong, tôi trách cứ anh rất nhiều.

“Anh là đồ NGU!”

“Này! Em vừa phải thôi, chẳng qua anh ta có quan hệ họ hàng với anh, bây giờ anh ta tìm được ý trung nhân tôi lại không giúp sao? Mà công nhận, anh ta mưu mô thật... Chắc con bé mắc lừa rồi!”

“Còn lâu...”

14. Chương 14: Chương 14

Tôi và hần, nhanh chân nhanh tay chạy vào quán gà rán, mặt hần hầm hầm khó coi.

“Thiên...sao thế?”

Hần không nói gì, hai tay chấp vào nhau, Thiên a, bớt đẹp trai đi cho tôi!!

“Cậu đi mua đồ ăn đi, tôi không đói!”

Nhìn thử cái bản mặt của hần xem, giận dữ mà vẫn đẹp trai lạ kì! Chắc tôi chót =))) Thôi được rồi, coi như hôm nay tôi sẽ hạ thấp bản thân mình van nài hần vậy, mình cao thượng quá mà...

“Thiên đẹp trai a~ Đừng giận dữ như thế chứ, tự dưng người ta hện ra gập ấy chứ!”

Thiên Thiên vênh mặt lên như kiêu “Tao là bố đời, là bá chủ thế gian này” Ánh mắt nhìn theo một quỹ đạo thẳng 90 độ, và địa điểm kết thúc của ánh nhìn là cái mặt của tôi, hần buông ngay một câu rất phũ.

“Đồ bản bựa hám trai!”

Mồ? Hần vừa nói gì cơ? Nên nhớ là tôi còn hạ mình xuống van nài hần tha lỗi đó nha! Được rồi, mày thích thì bà chiều.

“á..thả ra đi Vi Anh! Xin nôi! Xin nôi!”

Hần hai tay chấp lại van nài, đôi tai đỏ ửng đang nằm gọn ghê trong tay tôi. Đoán xem, dù không muốn thì chúng tôi cũng đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người rồi! Khà khà!

“Bà cho mi một cơ hội, và cũng bà cuối cùng, bà nói gì mày cũng phải nghe răm rắp!”

“ok! Bỏ ra đi mà!”

“Điều thứ nhất,Vi Anh là nhất!”

“Ok”

“Vi Anh nói luôn nói đúng, và sai thì Thiên xấu trai vẫn phải nghe theo!”

“Hả? Thiên xấu trai? A..rồi rồi!”

“Những lời Vi Anh phải ghi nhớ khắc cốt ghi tâm, và... KHÔNG ĐƯỢC MÉC MỆ VI ANH!”

“À rồi!..”

Những ngày trong viện tiếp theo khá tẻ nhạt, nhưng có cái máy ipad của Thiên Thiên mà tôi cũng không kêu than nhiều! Cái chân của hần cũng đã lành, vài ngày trước mới được bỏ ra. Nhờ vậy, hần suốt ngày đi đi lại lại trước mặt tôi, kêu than rằng cuộc sống này thật là chán ngắt, người đẹp trai như hần ngày nào cũng phải chống chọi với ánh mắt tràn đầy yêu thương của các fan nữ, thật sự rất mệt mỏi.

À thôi lạc đề mất rồi! Hôm nay là ngày cả hai đứa tôi xuất viện, cả hai bên gia đình đứng đầy đủ trước của bệnh viện, pháo hoa đủ thứ. Nhưng mà sao tôi thấy nó cứ giống lễ đón dâu hay sao ế nhỉ ?

Trần Hoàng xuất viện trước chúng tôi 3 tuần, nên hôm nay cậu ấy cũng tới đón chúng tôi. Cậu ấy rất ân cần đưa tôi lên xe ô tô, vậy mà khi tôi dang tay ra đỡ Thiên Thiên lên, hần lại không thèm bắt lấy. Hần bị khùng hả trời?

Trần Hoàng ngồi cạnh tôi, nói nhỏ vào tai tôi.

“Chiều nay hẹn gặp cậu ở vườn hoa Phong Giá Hạ, 4h nhé!”

Tôi ậm ừ vài tiếng, len lén quay sang nhìn Thiên Thiên, biểu hiện vẫn không có gì là không bình thường, thế rồi tôi tươi cười nói với Trần Hoàng.

“ok! Hẹn cậu ở đó!”

“Cậu đi đâu?”

Tai hấn thính thật!

“À, không có gì!”

3h30 chiều, tại công viên Phong Giá Hạ...

Sau một tiếng trần trở, cuối cùng tôi cũng tìm cho mình bộ quần áo hợp nhất cho mình.

Đi xe taxi tới công viên cũng đã là 3h50 chiều rồi, vẫn còn 10 phút nữa là tới giờ hẹn, tôi chưa cần phải vội làm gì cả.

Quên nói cho các bạn, công viên Phong Giá Hạ là công viên nằm ngay chính giữa trung tâm thành phố, 3 con đường khác nhau cùng uốn lượn xung quanh nó. Trong công viên là những hàng ăn nhanh, bên phải là khu trượt băng, khu trượt cát, bên cạnh là toà nhà game ăn xu. Bên trái là bãi cỏ hoa lau, bên cạnh là khu nhà kính.

Hôm nay là thứ ba, nên số lượng khách cũng không đông lắm, chủ yếu là các khách du lịch. Tranh thủ lúc Trần Hoàng chưa tới, tôi phải lấp đầy cái bụng của mình mới được.

“Bác ơi! Cho cháu cây kem phúc bồn tử.”

“Bác ơi, cho cháu hai xiên hồ lô nướng!”

“Bác ơi, lấy cho cháu cốc matcha trà xanh ăn kèm lô hội!”

“Bác ơi!...”

“Bác ơi!...”

“Vi Anh!”

Đây là giọng Trần Hoàng..

“Hả? Cậu tới rồi à?”

“Mình đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Bãi cỏ lau!”

Trần Hoàng nắm lấy tay tôi mà kéo đi, không biết cậu ấy có sao không, chứ tôi thì tôi rất hay để ý mấy cái hành động nhỏ nhặt như thế này. Và khi nắm tay Trần Hoàng, cái cảm giác nó khác hẳn so với lúc đi cùng Thiên Thiên.

Cậu ấy dừng chân ở bãi cỏ lau, ngồi xuống rồi ra kí hiệu cho tôi ngồi ngay bên cạnh.

Từng làn gió thổi bay bay qua từng lọn tóc, cảm giác thật thơ mộng bao nhiêu. Tôi đã từng mơ ước, một ngày nào đó sẽ được đi ta đây ngồi ngắm hoa, bên cạnh cái người tôi cho là tri kỉ. Nhưng Trần Hoàng có phải là tri kỉ của tôi không nhỉ?

“Vi Anh này, cậu đã chuẩn bị cho lễ hội của trường chưa?”

“Rồi, Thiên Thiên đã chuẩn bị váy áo cho tớ rồi, cũng đẹp lắm!”

Ánh mắt Trần Hoàng nhìn về một hướng xa xăm nào đó, tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy như thế bao giờ!

“Vây sao?”

“À ừ...”

[Lời kể của Trần Hoàng]

Có một thời gian bên Vi Anh đối với tôi thật tuyệt biết bao, vì từ trước đến nay, cô ấy đi đâu cũng có Thiên Thiên đi theo, rất khó chịu.

Vậy mà khi tôi đang cảm thấy rất hạnh phúc, cô ấy lại nói Thiên Thiên đã chuẩn bị váy áo cho cô ấy. Lòng tôi đau lắm chứ, chỉ muốn quay qua mà mắng cô ấy một trận, vì có gì mà lúc nào cô cũng phải kè kè bên cậu ta, và ngay cả cái việc con gái thích nhất hẳn cũng làm hộ là sao?

Vậy sao? Đó là những từ mà tôi có thể nói ra lúc này, phải rồi, tôi không bằng cậu ta. Vậy thì tôi sẽ cho cô ấy biết thế nào là tình yêu thật sự.

“Vi Anh này, đối với cậu, tớ là gì?”

Mắt cô ấy mở to ra, tay vuốt vuốt cằm.

“Là một người bạn tốt bụng!”

Phải rồi, là 1 người bạn, đối với cô ấy tôi chỉ là một người bạn mà thôi! Tôi cứ tưởng cô ấy thích tôi lắm cơ mà, hay cô ấy chỉ thích cái diện mạo của tôi ?

“Còn gì nữa không?”

Cô ấy suy nghĩ một lúc, rồi quay sang tôi cười. Tôi không hiểu, cô ấy cười vì cái gì? Tự dưng tôi cảm thấy khá tức giận, cô ấy coi câu chuyện này là trò đùa hay sao?

“Cậu...là người..tớ từng thích!”

À phải rồi, đây mới là Vi Anh của tôi, một Vi Anh tôn sùng cái đẹp.

“Còn hiện tại?”

Dù có thể cô ấy không biết, nhưng mọi hành động, cử chỉ của cô ấy, nó đều được tôi quan sát và phân tích rất kĩ. Cô ấy nhếch nhẹ khoé môi, cười khẩy, rồi từ từ thành cười lớn.

“Bây giờ sao? Haha... Hết rồi!”

Hụt hắng...

Ánh mắt tôi di chuyển sang một thứ khác, một con người, đứng trong góc khuất của khu vườn, người con trai tôi cảm hận cả đời! Phải rồi, đúng là tôi đã lầm rồi mà, làm gì có chuyện Vi Anh đi chơi mà hẳn không đi theo chứ.

Hắn từ từ đi tới, ánh mắt hết nhìn tôi rồi lại nhìn Vi Anh, ánh mắt không biểu cảm. Hắn nắm lấy tay Vi Anh, kéo đi. Phải rồi, hai người đi luôn đi!

Vi Anh kéo giật Thiên Thiên lại, kéo kéo gấu áo sơmi của cậu ta.

“Cậu làm gì thế? Đang nói chuyện mà!”

[Lời kể của Thiên Thiên]

Tôi giả vờ đúng là giỏi mà, thực chất tôi đã nghe hết những gì Trần Hoàng và Vi Anh nói với nhau trên xe ô tô rồi, chỉ là tôi muốn xem hai người đó làm gì sau lưng tôi mà thôi!

4h10, tôi muốn tới muộn một chút, đỡ gặp mặt nhau bất ngờ khó nói. Trần Hoàng và Vi Anh đi vào bãi cỏ trong công viên, tôi cũng đi theo, chọn một vị trí thuận tiện, vừa quan sát vừa nghe tốt.

....

Khi nghe cậu ấy nói, Trần Hoàng là người cậu ấy thích, tôi đau lắm! Nhưng cô ấy nói cô ấy không còn thích nữa, tôi cũng thấy bình tâm hơn.

Rồi Trần Hoàng nhận ra sự xuất hiện của tôi, tôi cũng chẳng phải che giấu gì cả, cứ đi thẳng tới thôi.

“Cậu làm gì thế? Đang nói chuyện mà!”

Tôi gạt tay Vi Anh ở gấu áo tôi ra, nắm chặt lấy cổ tay cô ấy không lới thoát.

” Đi!”

Trần Hoàng dút hai tay vào túi.

“Hai người về đi!”

Bello =)))

Ta đã quay trở lại và lợi hại hơn xưa!

Các bạn à! Ta đã thức đêm đến 3h sáng để viết truyện cho các nàng đó, vậy nên các nàng đọc vui vẻ nha!

Các nàng nhớ ủng hộ ta, vote, share và comment nhé!

Yêu các nàng!

15. Chương 15: Chương 15

[Lời kể của Vi Anh]

Thiên Thiên nắm rất chặt tay tôi, cậu ta và Trần Hoàng thật là kì lạ. Đến khi cổ tay tôi đau...

“Thiên Thiên...cậu...bỏ tay ra.. đau quá!”

Tôi cố vươn tay còn lại lên phía trước, gỡ những ngón tay hằn ra.

Thiên Thiên vẫn cứ nắm lấy tay tôi, thậm chí còn chặt hơn, tôi cảm nhận được rõ cơn đau từ cổ tay, nó bắt đầu chuyển sang màu xanh...

Dường như Thiên Thiên cảm nhận được nhiệt độ từ cổ tay tôi. Cậu ấy dừng lại ở một con ngõ vắng. Quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt giận dữ, trước khi nói chuyện với tôi cũng có văng tục vài lời.

“Cậu! Đừng bao giờ đi đâu mà không nói với tôi!”

Hắn nói cái gì? Từ bao giờ mà hắn có quyền ra lệnh cho tôi? Tôi bước lên gần hắn hơn.

“Cậu có quyền gì? Cậu nói tôi nghe xem? ”

Hắn thở dài nhìn tôi.

“Tôi quan tâm tới em! Nếu như tôi vô cảm với em, thì tôi chỉ xem em như người qua đường thôi em hiểu chứ?”

“Vậy tôi với cậu chỉ là người qua đường?”

“Em không phải!”

“Đi đây!”

Tôi quay lại, tôi nên đi về thôi, tôi mệt rồi. Tôi lúc nào cũng bị xem như một món đồ chơi không có cảm xúc rồi, hắn ta không thể lúc nào cũng đi theo rồi sai khiến tôi được!

“Em đừng đi mà! Tôi xin em đấy!”

Mệt mỏi? Đau đớn? Cậu nói đó chẳng giúp được gì cho tôi cả! Tôi..không muốn níu hắn..tôi..tôi..tôi mệt rồi! Từ đằng sau, một đôi tay chắc chắn ôm lấy eo tôi, kéo lại về phía mình, hơi thở ấm áp phủ bao cổ tôi.

“Xin em..đừng xa tôi mà! Bởi vì..tôi..tôi thương em mất rồi!”

Hắn quay tôi lại, mặt đối mặt, ánh nhìn không tránh né.

“Tôi sai rồi! Xin lỗi em!”

“Đi đây!”

Tôi quay lại, gạt tay hắn ra, nào, chạy thôi, chạy là cách duy nhất, cách duy nhất để thoát ra khỏi đây!

Tôi bị kéo giật lại, môi tự dưng cảm thấy có một thứ mềm mềm, ẩm ẩm mà ướt ướt. À phải rồi, đây gọi là “ấy ấy!”

Hắn..hắn!

“Ui ui ui!”

Hắn nằm sõng soài dưới đất, hai tay ôm lấy bàn chân. Tôi cúi xuống, xoa đầu hắn.

“Dám cướp nộ hôn của chị mày à! Chết mày này.”

Và rồi, cái trán của hắn đã đỏ phừng phừng. Thôi thế là đủ rồi, đi thôi!

“Đỡ tôi dậy đi! Em bạo lực quá!”

“Tự về đi!”

“Em nói nếu tôi tỉnh thì em sẽ làm bạn gái của tôi mà!”

Hắn..hắn nghe thấy tôi nói sao?

“Ai nói cậu thế?”

Hắn đứng dậy, quàng tay qua vai tôi, cười cười.

“Đỏ mặt kìa! Em không thất hứa đâu đấy! Đi thôi nào!”

Ngày ấy...tôi và hắn..đi ra khỏi con hẻm,mang trong mình một tình yêu mới chớm nở...

.....

Hôm sau, tôi và hắn đi học trở lại. Bước vào lớp, các bạn con trai đã ôm chầm lấy tôi, có đứa khóc không ngừng. Hình như hôm nay nóng quá nên não chúng nó không ổn định hay sao ấy nhỉ?

“Vi Anh! Mấy tuần qua không có mày, tao buồn đến chết mất!”

“Vi Anh, mày có thêm cái gì không để cuối giờ tao mua cho!”

“Vi Anh, mày còn đau ở đâu không?”

“Vi Anh à, mày còn mệt không..”

“A..tao..tao khỏe..”

Thiên Thiên vừa bước vào lớp, nhìn cảnh tượng “cảm cmn động”, mặt đen sì.

“Này mấy đứa kia! Làm cái trò gì đấy? Tránh hết ra!”

Cái bọn con trai tỏ ra bất đồng.

“Vi Anh là gì của ông?”

“À.. Hôm qua ấy.. Cô ấy mới bị tôi cuỗm mất ‘nộ hôn đầu’ đấy. Khả khả..”

Bọn con trai sau khi nghe và nhìn vẻ mặt đắc thắng có 1 không 2 của hắn, lập tức buông tôi, trở lại vị trí cũ của mình, mặt tỉnh bơ như chưa gì có chuyện gì xảy ra. Tôi quay ra nhìn hắn, mặt tỏ rõ vẻ khó hiểu.

“Là sao?”

Hắn lại khoác vai tôi, vuốt vuốt đầu đến nỗi rối bù.

“À, chẳng là 2 ngày nữa là đến lễ hội thường niên của trường mà chúng nó vẫn chưa mời được em nào đi cùng. Em là phương án khả thi nhất mà thôi..”

Giờ đến lượt mặt tôi đen. Cái gì? Chúng nó chỉ coi tôi là vật thể thân thôi sao? Khụ khụ!

“Còn về em, không phải lo, có tôi đi cùng rồi.”

“Hứa đấy!”

RENG! RENG!

Giờ học bắt đầu...

Cô giáo bước vào rất bình thản, đặt giáo án xuống bàn rất nhẹ nhàng..Thật là không giống cô chút nào...
Đứa nào đẩy nẩy trong lớp đều mắt to mắt dẹt nhìn nhau bờ ngỡ...

“Thôi nào mấy em.. Đừng nhìn tôi như thế..!”

À vâng, giọng cô vô cùng bình thản, làm chúng tôi bờ ngỡ tập 2.

“TÔI NÓI LÀ ĐỪNG NHÌN TÔI NHƯ THẾ CƠ MÀ !!!!”

À vâng, đây mới là cô của chúng tôi đây ạ! Giờ thù đứa nào cũng an tâm cúi xuống ôn bài.

“Trước hết...cô vui mừng chào mừng hai bạn Vi Anh và Thiên Thiên quay trở lại lớp học. Còn Nguyệt Đan, bạn ấy vài ngày nữa cũng sẽ đi học lại!”

Vỗ tay part 1...

“Và các em chào đón bạn học mới, bạn Thuỳ Linh..”

Vỗ tay part 2..

Cô nữ sinh bước vào lớp...

Nói thật, tôi khá ấn tượng với cô bạn này, mái tóc nhuộm đỏ xoăn đuôi bông bênh, ánh mắt xanh dương nổi bật lên, đôi môi hồng. Có thể nói, cô ấy là sự pha trộn hoàn hảo giữa người Á Âu.

Nhưng dường như không khí nhiệt liệt chào mừng đã không còn được lâu sau khi cô nàng phát ngôn.

“Một lớp rẻ rách...”

Sau câu nói ấy, tôi đã mất sạch thiện cảm với cô bạn này. Và để các bạn hiểu rõ, xin được trích dẫn câu nói huyền thoại của mẹ tôi..

‘Ngoại hình thì đẹp mà tâm hồn thì thối!’

Cô nàng khoanh hai tay, vênh cằm lên nhìn chúng tôi, hai hàng mi cô giáo nheo nheo lại, không phản ứng sao?

“Em..em..em chọn chỗ ngồi đi!”

Từng bước đi của cô ta làm tôi phát bực đi được, uốn éo ngã nghiêng, bực cả mình! Và chỗ ngồi của cô ta là cạnh Thiên Thiên ‘của tôi’. Tôi quên chưa nói với các bạn, Thiên Thiên ngồi trên tôi 2 bàn, nhất cử nhất động đều được thu vào tầm mắt của tôi.

Thuỳ Linh vừa đặt “đít và mông” xuống, Thiên Thiên đã quay mặt đi chỗ khác, nói một câu với một âm lượng vừa đủ để mọi người trong lớp, kể cả cô giáo cũng nghe thấy.

“Cái loại giả nai như thế này như thế này toàn là hàng kém chất lượng..”

Mặt của Thuỳ Linh xét về độ dày thì có vẻ độ dày không hề bị ảnh hưởng. Mặt bạn đỏ đỏ, hai má lúm lộ rõ. Thằng Lâm ngồi giữa bàn tôi và bàn Thiên rõ vẻ bất mãn.

“Linh a..Cười nhiều có đứa nó ngứa mắt nó đấm cho không còn răng ăn cháo đâu..”

Thiên Thiên, tôi và cả lớp, bao gồm cả cô giáo không giấu nổi nụ cười khi nghe câu nói ấy.

Tôi, thằng Lâm, Thiên Thiên đi xuống căn-tin ăn cơm. Thiên Thiên và thằng Lâm đã lấy xong phần ăn của mình, ngồi xuống trước, còn tôi vẫn đang loay hoay gấp mấy cái cánh gà, đã gấp là phải gấp thật nhiều...

Lúc tôi quay trở lại, bầu trời đen sầm lại, và điểm xuất phát là bàn của chúng tôi, 2 trai 1 gái. Người con gái trơ trên ngồi không hề xin phép, thoải mái ăn uống, kệ cho hai người còn lại đang chướng mắt khó chịu. Và đó là ai... Tất nhiên là cô bạn mới lớp tôi!

Tôi thở dài, bước tới bàn ăn, để tạm phần ăn xuống. Cô nàng cố ý ngồi dí sát vào người Thiên Thiên, tôi tiến tới cô nàng, một bàn tay đặt lên vai Thiên Thiên, một tay để lên vai cô nàng.

Hành động này giống như đang tác thành lắm đúng không? Ồ nờ ~~ tôi đẩy cô nàng ra. Cô ta bị tôi đẩy, trượt xa ra một đoạn, mông cô nàng trơn dễ sợ, mông gì mà trơn thế

Cô nàng quay ra nhìn tôi, bằng cái ánh mắt “Thích ăn đấm vào mặt không?” À vâng , không ăn đâu =)))

“Bạn không ngồi chỗ khác được à?”

Cô bạn để đôi đũa xuống, chọc chọc nó vào phần cơm của mình, quay mặt ra nhìn tôi, rất ư là sang chảnh!

“Tôi mới phải là người nói câu đấy đấy! Chỗ này là bàn tôi , bàn Lâm, bàn Thiên Thiên, bạn không biết ngượng khi chưa hỏi ai đã ngồi đây ăn rồi à?”

Thiên Thiên, Lâm đều trở mắt ta nhìn tôi như thể tôi là sinh vật lạ vậy.. Cô nàng cũng biết điều mà đi chỗ khác trước bao con mắt tràn đầy khinh bỉ của học sinh lớp tôi.

Trước khi đi, cô nàng có ghé vào tai tôi và nói.

“Chọc tôi là kết quả tốt đẹp đâu..”

” Cậu không có tư cách để dọa dẫm tôi..”

Cô nàng rời đi, tôi muốn an tâm ngồi xuống. Thiên Thiên, Lâm, cả hai đều nhìn tôi không chớp mắt.

“Không ăn à?”

Thằng Lâm gào rú lên, ôm lấy hai vai Thiên Thiên, ánh mắt long lanh ngưỡng mộ.

“Thiên Thiên~~ Cậu ấy đúng thật là rất CỨNG nha.”

Bầu trời lại đen sầm lại. Trên đầu Thiên Thiên, bay vù qua là một đàn quạ đen... Thiên Thiên nắm lấy tay Lâm, bẻ mạnh một phát.

“Mày dám bảo bạn gái tao CỨNG hả thằng ranh con kia.. Này thì ông cho mày biết thế nào là CỨNG này!”

Các nàng à...Thật là khổ cho ta quá mà ~~ Học nhiều ăn nhiều ngủ nhiều mệt quá =)))

Thế này các nàng à, ta là thời điểm ban đầu viết là không có ý định DROP hay DỪNG đâu~~ Nhưng học hành thế này có chết ta không cơ chứ! Nhưng mà các nàng cũng rất ủng hộ ta.. Thế nên ta quyết định... KHÔNG ĐỔI NÀO TA DROP TRUYỆN ĐÂU =))) Khờ khờ :3

Thôi thì lịch học nhiều nên truyện ra hơi lâu, các nàng cho ta xin lỗi :3

Cuối cùng, ta chúc các nàng, có 1 năm học mới tràn đầy niềm vui, khỏe mạnh, xinh đẹp, và nhớ ủng hộ và vote cho ta!

Yêu các nàng, Tủ Lạnh..

16. Chương 16: Chương 16

Lại tiếp tục viết truyện cho các nàng đọc đây, aydo, hôm nào viết cũng thức đến 3h sáng mà ta mệt quá đi!!! May là ta học chiều :3 Khụ khụ...

Các nàng coi như là tôn trọng công sức của ta mà các nàng vote cho ta, cmt cho ta nha! Các nàng là nguồn động lực duy nhất của ta khi viết truyện đó :v

[Lời kể của Tủ Lạnh]

Bạn Lâm một tay bị Thiên Thiên bẻ quay một vòng, miệng kêu đau liên tục.

“Bỏ tay tao ra thằng mất dạy kia...a.. Bỏ ra!”

Thiên Thiên được thời cơ lại tiếp tục bẻ tay thằng Lâm.

“Mày chết với ông.”

Vi Anh không hề can thiệp, lẳng lặng cầm cánh gà mà ăn, nổ nồ, không phải Vi Anh nhà ta vô tâm với bạn bè, mà là giờ ăn trưa còn đúng 45 phút nữa thôi, thời gian ngắn ngủi như vậy nó không tài nào có thể xử lý hết đồng đồ ăn này được. Vậy nên.. nó đành gạt mọi thứ xung quanh ra, chỉ tập trung vào đại sự là “ăn”.

Nhưng bạn Lâm nổi tiếng là mồm to, một tay bị Thiên Thiên giữ đở ửng lên, miệng kêu oai oái, thế mà vẫn dùng tay còn lại vươn ra lấy miếng khoai chiên ăn nấy ăn để.

“Thiên Thiên..nhoàm nhoàm..thả tao ra..nhoàm nhoàm...mày nắm thế tao không ăn được...”

Thiên Thiên nắm lâu cũng mỏi tay, bỏ tay thằng Lâm ra, cốc cho nó một cái.

“MÀY ĐỘI TAO! Tao sẽ xử mày ra nhẽ!”

Thằng Lâm gấp một miếng gà nướng sang phần Thiên Thiên, cười tươi nói.

“Đừng đánh em.. Đây..quà chuộc lỗi của em Lâm đẹp trai đây ạ.. Gà nướng – món yêu thích của anh..”

Thằng Lâm đúng là chúa nịnh nọt, làm thế nào mà lại đụng đúng món ăn khoái khẩu của Thiên Thiên.

” Được rồi đấy, hai người ăn đi!”

Vi Anh mồm đầy thức ăn, giục hai người còn lại ăn nhanh còn vào học bài.

Tại bệnh viện ...

Trước cổng bệnh viện, Nguyệt Đan khó khăn đi lại, dù bác sĩ nói nó đã bình phục, nhưng vẫn cần hạn chế đi lại.

2 ngày trước khi cô xuất viện, anh nói có việc bận đi mãi không về. Ngày đầu anh đi, Nguyệt Đan thức đến 4h sáng đợi anh vào thăm, cuối cùng gục xuống mà ngủ từ khi nào không hay.

Ngày thứ hai, Nguyệt Đan vẫn còn mong ngóng anh, nhưng chẳng thấy đâu, quầng mắt đã thâm nay lại thâm hơn.

....

“Tĩnh Tĩnh..”

Cô ngồi trên xe taxi, đang tựa người vào cửa kính xe , nhìn ra ngoài.

Gượng người dậy, vươn tay ra lấy máy điện thoại. Một số điện thoại lạ gửi cho cô một tin nhắn dài hơn 100 kí tự.

” Gửi em!

Xin lỗi em đã không thể tiễn em được.

Cô gái của tôi bị ốm nặng, tôi không thể không chăm sóc, mong em thông cảm. Mà có lẽ mấy ngày tiếp theo cũng không thể gặp lại em được!

Xin lỗi em, vì chuyện bố mẹ em, về tình cảm của em trao tôi! Tôi yêu cô ấy, chuyện bố tôi tôi sẽ giải thích thay em! Còn Lâm- người gái bấy bạn em, anh ta nghe nói đang bị truy đuổi vì một phi vụ làm ăn, nên em không phải lo lắng.

Cảm ơn em vì tất cả..”

Nguyệt Đan tắt nguồn máy điện thoại, phải rồi, anh ta đe dọa không được thì cũng phải từ bỏ cô thôi, còn cô-gái-của-anh-ta, chắc phải sung sướng lắm đây...

Cô thấy tội nghiệp cho chính mình, ngay cả giây phút cho là hạnh phúc cũng chỉ là ảo tưởng, cô tự hỏi kiếp trước mình có làm gì sai với ông trời hay không, mà bây giờ lại phải cô đơn như thế này...

Chiếc xe cứ thế tiếp tục lăn bánh, dừng lại ở một nơi quen thuộc, một nơi mà Nguyệt Đan chỉ còn một mình...

Lon ton lon ton

Chiều nay nhà trường tổ chức lễ khai mạc ngày hội sắp tới nên chúng tôi được nghỉ, đang chán chường bỗng tự dừng lại được hẳn rủ đi chơi, còn gì bằng..

Chúng tôi đi tới trung tâm mua sắm, nơi mà tôi để quên cái chổi ở lần trước tới, chắc là bác lao công vui lắm.

Hắn đi lên thang máy, vòng tay qua vai tôi, cười mỉm như được món hời! Tôi liếc hắn một cái, càng ngày càng bạo gan, làm gì thì làm mà chẳng xin phép ai.

“Bỏ tay ra mau.. Người ta nhìn..”

“Nhớ đâu thang máy đang hoạt động bỗng dừng thì sao? Không thể không đề phòng!”

“Táo tợn thật!”

Đó là câu duy nhất mà tôi có thể nói ra lúc này, thật là táo tợn ..

“Ding!”

Thang máy dừng lại ở tầng 3-tầng mua sắm.

“Thiên Thiên..hôm nay ta tới đây làm gì?”

“Vi Anh à, hôm nay ta đi mua đồ đi dự dạ hội đấy, mai là tới dạ hội đấy!”

Hắn dẫn tôi vào cửa hàng Xingiba. Chị nhân viên đang bận tiếp khách, thấy có nam tài tử bước vào, bỏ luôn vị khách kia mà ra tiếp chúng tôi.

“Chào thiếu gia, lâu lắm không thấy ngài quay lại, chắc hôm nay có việc gì đó mới tới đường đột thế này?”

“Sắp đến prom rồi, lấy ra cho tôi 5 mẫu đẹp nhất!”

Rồi hắn bước vào phòng thay đồ cùng chị nhân viên, tôi thì ngồi vào chiếc ghế sofa trắng đối diện phòng thay đồ.

15 phút trôi qua...

Hắn làm gì mà lâu thế nhỉ? Hay là lại làm gì với chị nhân viên ở trong đấy? Chị nhân viên đi ra ngoài, mặt đỏ bừng, hơi rơm rớm nước mắt.. Rốt cuộc là hắn đã làm gì chị ấy hả?

Hắn bước ra với bộ veston màu đen, phần cổ tay và phần cổ áo đính ren màu đỏ, đối với tôi thì không khác gì trang phục cho cao bồi miền tây hoang dã.

“Sao, đẹp không?”

Gắn chỉnh lại cúc áo, không ngẩng đầu lên nhìn tôi mà mãi mân mê cái áo.

Hai tay tôi đan vào nhau, nhìn hắn chăm chăm như đang tra hỏi.

“Cậu làm cái gì ở trong phòng thay đồ mà để chị nhân viên khóc hả?”

Hắn vẫn mân mê cổ áo, giọng trầm trầm bình thản.

“Chẳng làm gì cả, lỗi là của chị ta hết thôi, bảo đi ra cho người ta thay đồ mà cứ lì lợm đứng đấy không ra, bị tôi đuổi ra ngoài. Già rồi còn thích hám trai!”

Hắn nói xong, quay lên nhìn tôi.

“Em thấy sao? Đẹp chứ?”

Tôi phẩy phẩy tay.

“Thôi đi, chị ấy trẻ đẹp thế đã kêu già rồi, sau này yêu nhau mà thế thì chia tay đi.”

“Ồ hay, em làm sao ấy! Chị ta già thì tôi bảo già, liên quan gì đến em mà em đòi chia tay?”

“Người ta trẻ đẹp thế mà cậu kêu già, sau này yêu nhau chắc cũng nói tôi già đúng không?”

Hắn xì mặt ra, người cứng đờ, đi vào phòng thay đồ, chỉ thò cái mặt ra, lêu lêu với tôi, biểu cảm đáng yêu vô cùng.

“Em là con cáo già hay suy nghĩ lung tung, tôi nói thật nhé, hơi mất lòng tý nhưng mà đúng là em hơi già rồi!”

Cái đồ...!

Nói cái gì chứ? Ai già chứ??? Tôi chỉ muốn xông vào phòng thay đồ mà cắn cho hắn mấy phát. Nhưng mà.. Tôi không thể =)))

Vậy là trong lúc hắn thay bộ quần áo khác, tôi lôi điện thoại ra check-in facebook xem có gì hay không.

Facebook Kem Que Tan Chảy.

Cập nhật dòng trạng thái lúc 16h38 phút.

“Thật là khổ cho lão bà bà ta đây, bị một đứa trai cong bắt cóc trong trung tâm thương mại. Người đã cong cong mà còn mặc veston có đẳng lòng không chứ.”

Ngay 5 phút sau, stt của tôi đã đạt 300 like kèm theo mấy câu bình luận.

Tiểu Lâm : Ayda, thật là đẳng lòng cho bạn trẻ...

Thiên Thiên : Tôi biết bó đỳ tôi chuẩn mà =)))

Hắn...hắn đang thay đồ cơ mà, sao lại có thể trả lời cmt của tôi 0.o

Tiểu Lâm : Còn tao thì saoooo??? Bó đỳ tao thế nào

Thiên Thiên : Như thằng đàn bà :v

Kem Que Tan Chảy : @Thiên Thiên a.. Mặc quần áo vào mau!

Tiểu Lâm : Cái giề?????

Thiên Thiên : Mặc thì mặc...

Tiểu Lâm : Rốt cuộc hai người làm gì nhau mà lại mặc quần áo vào ??

....

Tất máy, thoát đăng nhập faceook ra, hai phút sau thì hắn ra ngoài, trên người là bộ veston khác màu trắng ren đen rất rất công phu. Lần đầu tiên trong đời tôi phải công nhận, hắn mặc veston đẹp trai lắm nha!!!!

“Thiên Thiên a! Bộ này đẹp nè, hợp với cái váy cậu mua cho tôi lần trước đó!”

Lần đầu tiên trong đời, tôi mới đẹp bỏ lòng tự trọng để mà khen hắn.

(Tủ Lạnh: Khen mà cũng phải đẹp bỏ lòng tự trọng hả -.-)

Hắn nở mồm nở mặt hắn ra, cười tươi.

“Được! Ta lấy bộ này!”

Sau khi thanh toán, bỗng bụng tôi không kìm chế được mà réo lên om sòm, tôi vội vàng ôm bụng, ayda bụng à, mới có 6h chiều thôi, thế quái nào mà lại đói nhanh thế kia chứ?

Hắn bụm miệng cười.

“Được rồi. Tuy còn hơi sớm nhưng tôi sẽ dẫn em đi ăn? Đi đâu nào?”

“Đi..”

‘Hoa sữa rơi... Anh đặt lên mái tóc em..’

Tiếng nhạc chuông của hắn cắt ngang lời nói của tôi. Hắn ừ ừ vài lần rồi cúp máy.

“Vi Anh này, em đi ăn một mình hôm nay có được không?” – Khuôn mặt hắn tỉnh bơ, làm tôi chạnh lòng.

“Thôi, đi đi.”

“Em chắc chứ?”

“Em ổn.”

Nói là ổn, nhưng tôi chẳng thấy ổn chút nào, ngồi một mình trong nhà hàng dành cho các cặp tình nhân, cảm thấy bản thân tôi thật dửng dưng cảm khi bước vào đây.

Tôi vỗ vỗ vào má mình, thôi đi, mày buồn làm gì hử Vi Anh, hắn có việc bận nên mới như thế thôi, chứ hắn đâu có ý bỏ rơi mày một mình. Tôi nói các bạn nghe, nếu như hôm nay ‘là một ngày bình thường’ thì tôi sẽ chẳng phải xì mặt ra. Chẳng là hôm nay là ngày kỉ niệm 2 tháng kể từ ngày đầu tiên tôi và hắn gặp nhau. Tôi không quan tâm đâu, tự dừng lại nhớ về ngày đầu tiên hai đứa gặp nhau nên tôi mới biết đấy.

“Hầy...!” – Lại thở dài thêm lần nữa, gấp miếng cá hồi lên miệng ăn, nhạt, vô vị.

“Ding!” – Mở tin nhắn ra, là tin nhắn từ Trần Hoàng, hai ngày rồi không gặp anh ấy, cũng nhớ nhớ.

‘Em rảnh rồi chứ? Anh có chuyện muốn nói với em. Em cho anh xin địa chỉ chỗ em đi.’

Ngẫm nghĩ lại chuyện hôm trước, tôi nhắn tin cho anh ấy.

‘Em đang ở quán ăn Love in Love, một mình, anh tới đi.’

‘Em đợi anh.’

.....

Anh ngồi đối diện tôi, khuôn mặt không chút biểu cảm.

“Mai là ngày hội học sinh thanh lịch- hay cách gọi khác là prom. Em đã chuẩn bị váy áo để mai đi cùng anh chưa?”

Anh ấy nói thế là sao? Đi cùng anh?

“Anh nói vậy..là sao?”

Mắt anh hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi cũng trở lại lúc đầu.

“Anh đã hỏi em.. Cái hôm hai ta ở dưới sân trường ấy nhớ không?”

“A..”

Tại sao tôi lại có thể quên được nhỉ?

“Anh cho em suy nghĩ nhé, sáng mai đi học em sẽ trả lời anh.”

Anh gật đầu, nở nụ cười tươi tắn. Rồi gấp cho tôi một miếng thức ăn. Tôi thấy có lỗi với anh, vì dù có thời gian suy nghĩ, chắc tôi vẫn sẽ chỉ chọn Thiên Thiên mà thôi.

....

Trong khi đó... Tại công viên Prah.

Thiên Thiên đứng đối mặt với Mỹ Linh, mặt không biểu cảm.

“Anh..”

“Hết em rồi lại đến Davi, hai người định vờn anh đến bao giờ?”

“Em chẳng vờn anh, em nói anh nghe, nếu như anh không từ chối Davi mà đến với cái cô bạn Vi Anh nào đấy, thì em đã chẳng phải về đây. Chẳng qua em với cô ấy là bạn thân, hơn nữa cô ấy còn bị tình yêu cả đời của mình bỏ rơi nên em mới phải lặn lội về đây khuyên nhủ anh quay lại tình xưa với cô ấy. Nếu không vì cô ấy giúp em cái lần em bị bắt vì bán ma túy thì em đã không về đây.”

” Chuyện này là riêng tư giữa anh và cô ấy, em chỉ là người ngoài cuộc, tốt nhất đừng đại dốt mà dây dưa vào.”

“Đừng nói với em bằng cái giọng điệu đấy, em biết em đang làm gì. Em cảnh cáo anh, anh mà không quay lại với Davi, em sẽ làm cho cô bạn kia thân tàn ma dại.”

“Em nghĩ em làm được hay sao?”

“Anh...”

Đúng lúc ấy, Vi Anh cùng Trần Hoàng đi qua...

Phải rồi, đây là lúc mà Mỹ Linh gỡ trò hai mặt với Thiên Thiên. Cô ôm Chặt lấy anh, mặt tỏ vẻ đang rất hạnh phúc.

“Cảm ơn anh vì đã bỏ cô ta mà đến với em. Em yêu anh Thiên Thiên!” – Mỹ Linh cố gắng ngân to hai từ Thiên Thiên để “ai đó” đang cười nói vui vẻ cố thể để ý tới. Và đúng là nó có tác dụng.

Tiếng cười nói ngừng vang lên....

“Cảm ơn anh vì bỏ cô ta mà đến với em..”

Tôi dừng cười nói với Trần Hoàng. Nhìn cặp đôi hạnh phúc đang ôm ấp ngay cửa công viên kia. Tôi thật ngu ngốc mà. Tôi vụt chạy đi, bỏ lại tiếng gọi của Thiên Thiên và Trần Hoàng...

Ngày kỉ niệm hai tháng gặp nhau thật đau khổ...

Phù... Mệt quá đi -.-

Đấy mấy nàng nhé, lại ra chap mới rồi đây :3

Ta bấm phím điện thoại mà đau hết cả tay. Rồi đấy, đọc đi rồi vote với cmt cho ta. Đạo này ta để ý là vote với cmt giảm thê thảm luôn ấy ;((

Kể lể xong rồi đấy, hẹn các nàng ở chap sau ha.

Tử Lạnh.....

17. Chương 17: Chương 17

Warning chap này nha :v Không phải có cảnh cáo giới tính hay độ tuổi vì có cảnh nóng gì đây =))) Chỉ là khi đọc ta thấy nó cứ thế nào ấy =,= Nó cứ buồn buồn :3

Bạn nào có góp ý hay có ý tưởng cho các chap tiếp theo thì cứ kể bạn với ta qua nick facebook: Nhi Chíp nhé :3 Kết bạn xong rồi inbox báo ta để ta đồng ta kết bạn nè :3

Còn bạn nào có ảnh anime trắng đen thì cho ta xin một cái ảnh với, cái bìa cho truyện “Anh là tình đầu” nó chán quá -.-

Than vãn xong rồi, các nàng đọc truyện vui vẻ, và tất nhiên là phải vote và cmt cho ta nhe!

Ngủ ngốc.. Tôi là một con ngu. Đã cố gắng phớt lờ tình cảm của hắn, vậy mà vẫn ngu ngốc mà đi thích hắn.

Tao biết mà Vi Anh, mày sẽ chẳng bao giờ có được hạnh phúc đâu. Ai ai xung quanh mày cũng chỉ là người qua đường với mày thôi. Chẳng có ai là thực sự yêu thương mày đâu.

Đến cả Thiên Thiên, người mà mày cho là yêu thương nhất cũng sẵn sàng bỏ mày để đi theo người con gái chưa nói chuyện đến một lần.

Tôi cứ chạy, chạy mãi, phải, lúc nào với tôi, nó luôn là thượng sách. Chạy là cách mà tôi đối mặt với thứ gì đó tồi tệ. Chạy là chối bỏ mọi thứ xung quanh, chạy là lãng quên mọi thứ.

Nước mắt tôi cứ chảy dài trên má, rơi xuống đường, và nó chỉ ngừng rơi khi tôi bị bàn tay ai đó nắm chặt. Theo quỹ đạo mà tôi bị bắn ngược lại đằng sau, đâm sầm vào bờ ngực rắn chắc của ai kia. Chẳng cần biết đó là ai, tôi cứ ôm chặt lấy người đó mà khóc. Đến khi khóc ướt một mảnh lớn áo người ấy, người ấy mới kéo tôi ra. Ngược mắt nhìn lên, là Trần Hoàng.

Cậu ấy nhìn tôi bằng ánh mắt giận dữ tốt độ. Tôi sợ hãi.. Tôi sợ, vì tôi không biết tại sao cậu ấy lại giận như vậy.

“Em điên rồi...”

Tôi gạt bỏ tay anh ấy ra khỏi mình.

“Đừng xưng anh em với tớ. Cậu không phải là Thiên Thiên.”

Tôi quay mặt sang hắn một bên, né tránh ánh mắt kinh ngạc của Trần Hoàng. Cậu ấy, cậu ấy xưng anh em với tôi cơ đấy.

“Được rồi, tớ đưa cậu về nhà.”

“Không, tớ không muốn về nhà.”

“VẬY THÌ CẬU MUỐN ĐI ĐÂU?” – Trần Hoàng gắt lên với tôi làm tôi giật mình.

“Tớ..muốn một mình.”

Cậu ấy không chịu buông tha cho tôi..

“Cậu không được đi đâu. Nếu cậu không về nhà thì cậu muốn về đâu? Ngoài đường à? Thôi đi! Đi về nhà với tớ”

Cậu ấy quay người tôi lại, nắm chặt hai vai tôi không cho tôi nhúc nhích. Tôi ngoan ngoãn đi theo cậu ấy.

“Đến nhà cậu rồi đấy, vào nhà đi.”

Tôi gạt đầu, lẳng lặng đi vào nhà, dõi theo bước đi của Trần Hoàng. Bóng khuất dần, tôi mới mở cửa cổng vào nhà.

Mở cửa nhà, tháo đôi giày ra...

“Vi Anh..” – Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Tôi đứng bất động trước cửa. Bàn tay ấm áp ôm lấy tôi từ đằng sau. Nước mắt tôi đã ngừng rơi nay lại có cơ hội trực trào ra khỏi hốc mắt. Từng tiếng nấc cứ thế mà bật ra, như đang mong nó sẽ xoáy chặt lấy tâm can người đằng sau.

“Anh..cô ấy không phải như em nhìn thấy đâu. Không phải sự thật đâu.”

‘BỐP!’

Tôi quay lại, tát ngay má hắn. Hắn nhận cú tát xong hơi loạng choạng mất thăng bằng, nhưng vẫn đứng vững. Bàn tay tôi bất động nơi đó, đổ ững lên. Tôi cảm nhận được cơn đau lan toả khắp các đầu ngón tay, đó là một cú tát rất mạnh.

“Không phải sự thật sao? Vậy sự thật là gì? Là anh yêu cô bạn ấy, anh sẵn sàng ruồng bỏ tình cảm của tôi để đến bên một người thậm chí anh còn chưa nói chuyện kia kia. Anh bỏ tôi...ngay ngày kỉ niệm hai tháng ta gặp nhau.”

Ánh mắt Thiên Thiên lộ rõ sự ngỡ ngàng. Hắn không nhớ ngày hôm nay sao?

“Anh..anh không biết..Vì Anh...tha lỗi cho anh.”

Giọt nước mắt tuôn dài hơn..Đời là một bi kịch...

Ta gặp nhau đã là một sai lầm lớn!

Tôi nắm chặt tay lại, hít một hơi thật dài lấy lại bình tĩnh.

“Đi đi...và mọi thứ sẽ chấm dứt ngày hôm nay. Prom, kế hoạch đi chơi, tình yêu mu muội này. Chấm dứt toàn bộ. Nếu anh muốn kết thúc, thì đây sẽ là cách kết thúc nhanh gọn nhất, không còn kỉ niệm, không nhung nhớ, không đau đớn.”

“Anh không thể, anh không thể.” – Giọng hắn như lạc đi.

“Cút đi cơ mà! Anh bắt tôi đau đớn thế này anh còn muốn thế nào nữa? Hay là anh muốn tôi sống không bằng chết? Kết thúc đi!”

Hắn âm ừ vài giây, quay lưng bỏ đi. Không nín kẻo, không xin lỗi...

Kết thúc rồi ... Tất cả đã kết thúc....

Ngày hôm sau, tôi đi học muộn nửa tiếng. Kết quả là bị cô giáo chủ nhiệm phạt đứng ngoài cửa lớp cả ngày. Tôi không quan tâm mọi người trong lớp nghĩ gì, tôi chẳng quan tâm những người tò mò tại sao tôi lại bị phạt nghĩ gì nữa, tôi đã quá mệt mỏi vì cứ phải đi theo người khác để chấp nhận đau thương rồi. Tay chân mỏi rã rời vì phải đứng cả ngày. Ôn trời là còn có giờ ra chơi. Tôi đi xuống căn-tin mà như kiểu sắp đâm đầu vào tường ấy. Tay chân lỏng lẻo, người mềm nhũn.

Lại lần nữa, cái đầu của tôi lại đâm sầm vào một ai đó, tôi bỗng bị ngã ra đằng sau. Mở mắt ra, ngỡ ngàng...

Người tôi đâm chẳng phải Trần Hoàng, là Thiên Thiên. Mắt nhoè đi, tay chân run rẩy không còn là điểm tựa. Mũi bắt đầu sụt sịt. Rồi giọt nước mắt lăn dài trên má. Mọi người xung quanh chúng tôi ai ai cũng dừng lại hiếu kì xem. Hắn vẫn đứng đó, không có vẻ gì là muốn giúp đỡ tôi.

Tôi thở dài, lấy tay lau nhanh nước mắt. Tôi đứng dậy, phủi phủi cái váy, đi ngang qua hắn, đường đó là đường duy nhất để đi đến căng-tin.

‘Vi Anh, em là một con ngốc, không biết phân biệt đúng sai, cứ sai lầm mà nhận đau thương về mình. Anh xin lỗi, vì không thể đỡ em dậy, không thể lau nước mắt cho em, không thể ôm em mà vỗ về....’

Lúc cán qua Thiên Thiên, thứ tôi nhận được là ánh mắt vô hồn. Không biểu cảm, không lời nói. Đó là do tôi mà ra hết. Tự cười đến bản thân...

Bước vào căng-tin, tôi đã nhận ngay những cái nhìn dè bieu và những lời nói chẳng tốt đẹp là bao.

“Con nhỏ đó chẳng ra gì, biết ngay Thiên Thiên cậu ấy cũng bỏ mà đi theo người khác mà..”

“Con nhỏ đúng là mặt dày, còn đòi mót ướm làm nũng trước mặt Thiên Thiên.”

” Nhìn nó đi, không biết mang theo bao nhiêu gam phấn trên mặt nữa....”

“Cái loại chẳng ra gì như nó cũng đi bám trai...”

Tôi đi qua đám đông với những lời đồn thổi. Nước mắt chỉ chờ thời cơ mà trào ra. Nhưng giờ chẳng còn bờ vai nào mà tựa vào tí tê khóc nữa rồi.

Đến chỗ căng-tin, đám con gái cuồng hắn ngày nào đi tới chỗ tôi, chẳng giấu được sự thích thú.

“Xem ra mày cũng bị đá rồi chứ gì? Thế mà ngày xưa cứ đòi chảnh chọe cơ.”

“Im đi!” – Giọng nói trầm âm vang lên cắt ngang không khí căng thẳng.

Các cô nàng kia bỗng im bật, quay lại đằng sau, nhìn thấy nam thần của trường thì cúi mặt xuống.

Trần Hoàng đến bên cạnh tôi, nắm hai vai tôi.

“Đi!”

Tôi kháng cự, dùng chút sức lực cuối cùng níu Trần Hoàng lại.

“Tớ mệt! Tớ muốn nghỉ trong phòng Giải Lao.”

“Đi với tớ, sau đó cậu đi đâu tớ không cần.”

Đi theo Trần Hoàng mà khó khăn quá. Từ bao giờ mà tôi lại nghe lời cậu ấy quá vậy?

Một nơi nào đó khuất khuất trong căng-tin, một con người nép mình tựa vào đó nhìn ngó một điểm nhất định. Một nơi 1 trai 1 gái, một kéo một níu. Thế rồi hai người cũng thế mà ôm vai bá cổ đi về một phía. Tâm hồn con người này vỡ vụn trước mọi thứ...

Trần Hoàng dẫn tôi ra khuôn viên trường ở phía sau. Khu cỏ xanh ngắt hiếm người ghé qua thường ngạn. Bên cạnh là chiếc ghế đá màu trắng khắc rất tinh xảo. Tôi chọn bãi cỏ xanh kia để ngồi xuống. Tận hưởng hương cỏ xanh cùng ngọn gió thổi nhẹ nhàng qua từng lọn tóc làm nó cứ thỉnh thoảng lại bay lên. Tâm trạng thanh thản trở lại, chẳng còn cảm giác căng gập hẫng vì những thứ hẫng đã làm.

Không hối hận vì những gì đã mất.

Trần Hoàng phúi phúi nền cỏ, ngồi xuống cạnh tôi. Tôi Bất cười...nụ cười rất tự nhiên không có chủ ý gì. Cậu ấy không hỏi tôi vì sao tôi cười, chỉ im lặng chờ đợi đến khi tiếng cười ngớt đi.

“Cậu đã nghĩ xong chưa?”

“Được rồi, tối nay tớ sẽ đi với cậu. Hẹn cậu 7h30.”

Tôi ngồi dậy, quay phòng nghỉ, đến khi chuông hết giờ ra chơi thì lại quay lại lớp học đứng.

Dựa dầm quá nhiều vào Thiên Thiên, để hôm nay thành ra thế này. Ngoài chiếc váy Thiên Thiên mua cho hôm trước, tôi chẳng có bộ nào tử tế để đi dự prom cả. Cuối cùng mà đánh liều một phen mặc cái váy đó.

Bước ra ngoài cổng khá là khó khăn, dĩ nhiên tôi cũng rất thích cái váy này, thích cái cảm giác mà mỗi bước đi, đuôi váy nhẹ nhàng lướt theo sau. Trần Hoàng đứng dựa vào chiếc ô-tô màu bạc đỗ trước cổng.

“Chào cậu!” – Trần Hoàng mỉm cười rất tươi chào tôi, và mở cửa xe.

“Cậu...chưa đủ tuổi phải không? Cậu còn chưa đủ 18 tuổi thì sao lại có thể lái xe.”

“Không lo, tớ sang tuổi 18 được bốn tháng rồi.” – Cậu vừa nói vừa mở cửa xe cho tôi.

Tôi cười hờ một cái, chủ yếu là một cái nhếch mép thoáng qua.

Bước lên xe, nội thất sang trọng. Tôi cảm thấy không quen....

Tôi nhớ cái cảm giác được ngồi trong xe của Thiên Thiên. Nó ấm hơn cái xe này.

Trần Hoàng đi qua đầu xe, bước vào chỗ ngồi của mình, rô ga phóng đi.

Lễ hội tại trường.

Trần Hoàng bước xuống xe trước, mở cửa xe cho tôi. Tôi hít sâu một hơi, đi ra ngoài. Thứ làm tôi sợ đó là ánh mắt đầy sự ngưỡng mộ xen lẫn cảm tức của đám con gái trong trường.

“Nhìn con nhỏ đó đi, vừ mới chia tay với Thiên Thiên đã có trai mà bám rồi kìa...”

“Lúc nào cũng chỉ biết bám mấy bạn hot-boy trường mình.”

“Váy đẹp mà người chẳng ra gì, phí quá!”

...

Mấy nàng à :3 Đạo này là ta viết rất chăm đó nha :v Các nàng nhớ ủng hộ ta nà :3 Vote cho ta, cmt tán chuyện với ta nhé.

Còn bạn nào hiện đang đọc mấy truyện do ta viết bao gồm mấy truyện sau :

1. Anh là tình đầu

2. Mưa

Mấy nàng ráng đợi ra hoàn thành nốt truyện này rồi ta viết tiếp hai truyện bên trên nhé!

18. Chương 18: Chương 18

Mấy hôm ý tưởng dồi dào đã qua, ta lại quay về với những ngày hết ý tưởng :))

Mấy nàng a, thông cảm cho ta :v Mấy chap trước ra nhanh nên cứ từ từ, đừng giục :3

Chap này tặng cho bạn @Phuongjesterb2uty nha!

Mấy nàng đọc truyện vui vẻ.

Đi qua dãy người lộn xộn với bao lời bàn tán, tôi thấy khâm phục mình tốt độ, Vi Anh, mặt mày dày đến đáng sợ, sao mày có thể chịu được bao lời bàn tán đó cơ chứ?

Một bàn tay lùa qua tay tôi, nắm chặt. Là Trần Hoàng, phải rồi, tôi quên mất, tại tôi đi nhanh quá nên cậu ấy bị bỏ lại. Tôi không ngăn cản cậu ấy nắm tay mình, một mối vì phải luôn để ý mọi thứ.

Tôi cùng cậu ấy, tay nắm tay, bước vào phòng vũ hội. Phòng vũ hội ban đầu là phòng tập bóng rổ của trường. Nay nó được trang trí vô cùng đẹp mắt. Những dải bóng đầy màu sắc treo lơ lửng trên trần, đèn màu ở khắp mọi nơi.

Tiếng nhạc ADM xập xình vang lên, bầu không khí vô cùng sôi nổi. Mọi người đang nhảy nhót dừng lại nhìn hai chúng tôi, nhìn chằm chằm vào bộ váy tôi đang mặc, tôi biết mà, nó quá đắt.

Từng bông hồng nổi trên váy tôi đung đưa....

Nguyệt Đan, khoác tay với thằng Lâm, cười hớn hở đi ra chỗ tôi. Tôi ôm chầm lấy Nguyệt Đan, mấy tuần nay nó bỏ đi biệt tích làm tôi nhớ mong vô cùng, nay nhìn thấy nó mà tôi tự dưng lại khóc.

Nguyệt Đan hai tay lau nước mắt cho tôi, cười mỉm.

“Thôi nào cô bé! Tổ đây rồi”

“Tổ xin lỗi... Xin lỗi vì đã làm cậu giận. Đừng đi xa tổ nữa nhé!”

Nguyệt Đan nhìn tôi, ánh mắt mơ hồ không thể đoán ra, cậu ấy...trầm lặng, không tươi cười, không nói gì cả. Bầu không khí trở nên lạ lẫm.

[Lời kể của tác giả]

Nguyệt Đan nhìn nó, ánh mắt đầy mơ hồ. Cô phân vân, nói ra là tốt à? Hay nên giấu nhem đi?

Nguyệt Đan đặt tay lên vai Vi Anh, cười gượng gạo.

“Đồng ý!”

Vi Anh nghe câu ấy là lại cười tươi, lại trở thành một cô bé tuổi thiếu niên hiếu động.

“Đi nào Nguyệt Đan.”

Vậy là hai bạn gái nhà chúng ta dắt nhau đi khắp hội trường, đánh chén đồ ăn với nhảy nhót. Trần Hoàng cùng Lâm đứng chỗ cũ, hai tay bỏ vào túi quần, lặng lẽ nhìn theo hai cô nàng.

Thế rồi, Lâm mất kiên nhẫn mà phải rành rọt mọi thứ.

“Tôi không tin cậu, và ngay từ đầu cũng không hề thích cậu.”

Trần Hoàng vẫn dõi theo nhất cử nhất động của Lâm, khoé môi nhếch nhẹ lên có như không.

“Cậu không tin tôi? Ở điểm nào?”

Lâm bất giác cười thành tiếng, nụ cười chua chát.

“Tôi không tin cậu.. có thể đem lại hạnh phúc cho Vi Anh. Tôi nói cậu nghe, Vi Anh đã 17 tuổi, không ngu mà không biết chuyện gì đang xảy ra. Cô ấy là một người bạn tốt của tôi, tôi không muốn cô ấy phải gượng gạo đi chung đường với người cô ấy không thích. Cả đời này, tôi chỉ tin một người có thể đem lại hạnh phúc cho Vi Anh, chỉ có là Thiên Thiên mà thôi!” – Cậu nói rất tự tin, đoạn Lâm nhìn thẳng vào mắt Hoàng mà nói. Trần Hoàng như lặng người.

“Thiên Thiên, với Vi Anh, không bao giờ đến với nhau. Tôi chưa bỏ cuộc, thì cậu cũng chưa có được cô ấy đâu!”

– nói xong, Trần Hoàng bước đi, bỏ lại Lâm ở lại.

Lâm không nói, lời điện thoại ra nhấc tin cho Thiên Thiên.

“Mày đâu rồi?”

“Đợi tao. Tao còn phải xử lý một vụ này nữa, mày nói tao nghe, mấy đứa con gái hay ghen tị với Vi Anh có ở hội trường không?”

“Có.”

“Được rồi.”

Lâm cười mỉm, cậu bạn của tôi, cậu làm gì tôi cũng biết. Yêu Vi Anh đến nỗi dứt không ra được, nhiều lúc còn uỷ mị lời tôi ra một góc vắng tâm sự tình cảm. Bây giờ cậu phải tự giải quyết thôi...

Lâm cất điện thoại vào túi quần, chỉnh lại cà- vạt rồi lại tươi cười đi ra chỗ Vi Anh với Nguyệt Đan.

Nơi đó, Nguyệt Đan và Vi Anh nắm tay nhau tươi cười nhảy múa. Nhạc ADM tắt, bầu không khí khác lạ. Cậu bạn chơi DJ chuyển nhạc sang nhạc cổ điển.

Vi Anh và Nguyệt Đan buông tay nhau ra. Vi Anh nhảy với Trần Hoàng. Nguyệt Đan nhảy với Lâm. Từng bước nhảy của Trần Hoàng và Vi Anh rất uyển chuyển, chưa tập duật lần nào mà nhảy rất hợp nhau. Bài hát càng ngày càng cao trào, Trần Hoàng xoay Vi Anh mấy vòng, Vi Anh quay mòng mòng, rồi như bị ai đó giật mạnh lại, đổ cả người vào người đó. Cô ngẩng đầu lên, là Trần Hoàng, cười tỏ toét không giữ ý.

Vi Anh được có đắm vào bờ ngực của Trần Hoàng.

“Cái cậu này? Vô duyên thế!”

Vi Anh mặt đỏ như trái gấc, dù gì cũng chỉ là bị người ta kéo lại khỏi ngã mà làm ầm lên. Hơn nữa, cô lại còn được lời, lời ở chỗ là được “sờ” vào bờ ngực săn chắc của mỹ nam trường, cái này thì cô là người đầu tiên rồi!

(Tủ Lạnh: Ta chảy máu cam mất thôi)

Trần Hoàng nắm chặt lấy tay Vi Anh, cười tươi toả nắng.

“Thôi nào, tớ không muốn cậu ngã đâu.”

Vi Anh ngẩng đầu lên, hai má đỏ đỏ. Trần Hoàng luồn tay qua kẽ tóc Vi Anh, kéo cô lại gần. Bàn tay Vi Anh tựa sát bờ ngực Trần Hoàng. Đôi môi hai người xích lại gần nhau....

‘BUP!’

Ánh đèn tắt đi, cả không gian tối mờ, nhiều người trong khán phòng xôn xao. Cũng vì thế mà Trần Hoàng buông Vi Anh, dù chưa chạm môi, nhưng không có nghĩa là SẼ không chạm. Cậu tin là như thế.

Rồi ánh đèn lại được bật trở lại, trên sân khấu, một con người đứng trên đó, ra hiệu cho ban nhạc bắt đầu chơi nhạc.

Well you only need the light when it's burning low
Only miss the sun when it starts to snow
Only know you love her when you let her go
Only know you've been high when you're feeling low
Only hate the road when you're missing home
Only know you love her when you let her go
And you let her go
Staring at the bottom of your glass
Hoping one day you'll make a dream last
But dreams come slow and they go so fast
You see her when you close your eyes
Maybe one day you'll understand why
Everything you touch surely dies
But you only need the light when it's burning low
Only miss the sun when it starts to snow
Only know you love her when you let her go
Only know you've been high when you're feeling low
Only hate the road when you're missing home
Only know you love her when you let her go
Staring at the ceiling in the dark
Same old empty feeling in your heart
‘Cause love comes slow and it goes so fast
Well you see her when you fall asleep
But never to touch and never to keep
‘Cause you loved her too much and you dive too deep
Well you only need the light when it's burning low
Only miss the sun when it starts to snow
Only know you love her when you let her go
Only know you've been high when you're feeling low
Only hate the road when you're missing home
Only know you love her when you let her go
And you let her go

Oh oh oh no
And you let her go
Oh oh oh no
Well you let her go
'Cause you only need the light when it's burning low
Only miss the sun when it starts to snow
Only know you love her when you let her go
Only know you've been high when you're feeling low
Only hate the road when you're missing home
Only know you love her when you let her go
'Cause you only need the light when it's burning low
Only miss the sun when it starts to snow
Only know you love her when you let her go
Only know you've been high when you're feeling low
Only hate the road when you're missing home
Only know you love her when you let her go
And you let her go
(Let her go – Passenger)

Tiếng nhạc đã vang lên, nhẹ nhàng và sâu lắng. Giọng nói quen thuộc ngân dài.

Vi Anh đứng bất động, ánh mắt hướng lên sân khấu, bàn tay để lên vai Trần Hoàng buông thõng.

Thiên Thiên hát từng nhịp từng nhịp đều đặn, hôm nay cậu mặc bộ áo vét mà cô mua cùng hôm trước, ánh mắt hướng về PHÍA Vi Anh, quan sát nhất cử nhất động của cô.

Giọng hát có thể hát mọi nốt của cậu như xoáy chặt lấy tâm can Vi Anh. Mọi người trầm trồ khen ngợi Thiên Thiên, nam thần đã đẹp trai lại còn hát hay học giỏi. Không hổ danh!

Trần Hoàng nheo khê hai đuôi mắt, đặt tay Vi Anh lên vai mình, giả như mình không biết chuyện gì đang xảy ra.

“Thôi nào, người ta hát để mình nhảy. Nhảy thôi!”

Trần Hoàng vừa dứt lời, cả khán phòng đã nhảy, cùng lúc ấy, Vi Anh rơi lệ. Trần Hoàng nhói đau.

“Vi Anh..”

Vi Anh lấy tay lau nước mắt, sụt sùi mãi.

” Tổ không sao, nhảy nào!”

Thiên Thiên đứng trên bục hát mà mặt đen sầm lại, giọng khàn đi so với lúc đầu một ít. Không ai biết cậu đang cố kìm nén điều gì. Cậu vẫn để ý Vi Anh, cô ấy vẫn nhảy rất nhịp nhàng với Trần Hoàng, nhưng ánh mắt chỉ hướng về cậu mà thôi. Thiên Thiên cười mỉm một cái, có như không.

Giọng hát trầm ấm dừng lại, ban nhạc đánh những nốt nhạc cuối cùng. Thiên Thiên đi xuống sân khấu, nhường chỗ lại cho một cậu bạn khác. Thiên Thiên nắm lấy tay cô bạn hay trêu chọc và đe dọa Vi Anh (là cái cô bạn đi cùng Thiên Thiên tới siêu thị hôm Vi Anh cầm chổi đi cùng ở chap số 3)

Vi Anh lòng thất lại, người đứng yên không nhúc nhích. Trần Hoàng cũng quay lại nhìn theo ánh nhìn của Vi Anh, ban đầu cậu không hiểu tại sao Vi Anh lại ngạc nhiên như thế, giờ thì cậu hiểu rồi. Cô ngạc nhiên vì thấy cậu đi bên người con gái khác không phải cô. Cô ngạc nhiên vì cậu có thể bình tĩnh sống qua ngày mà không hề nín thở hay có hành động xin lỗi tới cô.

Trần Hoàng buông tay Vi Anh, thở dài một hơi, cậu ngay ở đây- trước mặt cô, mà cô coi như vô hình.

Trần Hoàng đi ra bàn đồ ăn, lấy một ly rượu vang đỏ. Lắc lắc, rượu trong li sóng sánh theo chuyển động, Trần Hoàng uống một hơi dài, mặt có hơi nhẩn lại. Rượu hôm nay... sao nó đáng quá!

19. Chương 19: Chương 19

Chào mấy nàng, ta đã trở lại rồi đây :3 Ta cảm ơn các nàng vì đã ủng hộ và nhiệt tình vote cho ta trong mấy tháng qua :3

Vui lắm! Mấy lời này, cũng biết diễn tả ra sao, nhưng thật lòng, cái ngày ta viết truyện, ta không mong truyện sẽ được nhiều người biết đến, ta chỉ mong một chút tâm sức của mình được ủng hộ và mong khi đọc, các nàng sẽ phần nào quên đi cuộc sống chán chường và việc học áp lực! Vì vậy, chap này là để kỉ niệm truyện được 9k view và cũng là lời cảm ơn chân thành nhất của ta tới các nàng.

Thiên Thiên bước xuống đã được vài phút, vậy mà Vi Anh vẫn đứng yên ở đó, ánh mắt hướng lên sân khấu. Chỉ khi Vi Anh loạn choạng do ai đó vô tình va vào mới tỉnh ngộ.

Cậu bạn va vào Vi Anh luống cuống đỡ cô dậy.

“Xin lỗi cậu nhiều! Tớ không cố ý!”

Chẳng hiểu cậu bạn ấy luống cuống xin lỗi thế nào mà rơi luôn cả kính. Nên thành ra Vi Anh mới là người cứu nguy cho cậu bạn.

Vi Anh nhặt kính lên cho cậu bạn, trong lòng đầy rẫy nghi ngờ. Có ai lại đi mà cứ cúi gầm mặt xuống như thế không hả trời.

Nhặt kính xong, Vi Anh ngẩng đầu lên định trả lại cho cậu bạn kia. Ai ngờ đến lúc quay lên thì cậu bạn đó đã đi đâu mất, thay vào đó hai con người, một trai một gái. Là Thiên Thiên và cô bạn chánh chơi ngày nào.

Bàn tay giờ lên giữa không trung thả xuống không hề hối tiếc. Nụ cười thân thiện vốn đã luôn cười với người lạ biến mất từ từ. Cô suy nghĩ nhiều lắm, giây phút này cũng vậy. Thiên Thiên- một người con trai, hay có thể nói là người sắp trở thành một người đàn ông chuẩn bị bước qua ngưỡng cửa cuộc đời đầy gian nan trắc trở, nay đứng trước mặt cô, vô cảm.. Khuôn mặt đẹp như tạc tượng không cảm xúc, ánh mắt xoáy chặt lấy tâm can Vi Anh, cô là một người yếu đuối! Tại sao lại nói như thế? Bởi vì, ánh mắt của Thiên Thiên đủ để nhìn thấu suy nghĩ của cô, còn cô, ánh mắt trong veo mà yếu ớt không dám nhìn thẳng vào mặt Thiên Thiên, thì chẳng vì cố gì mà lại có thể nhìn thấy tâm can cậu...chẳng vì cố gì!

Cô nàng chẳng chơi ấy dường như không thể thích nghi nổi với bầu không khí im lặng nhưng lại hết sức căng thẳng, lắc nhẹ tay Thiên Thiên. Thế mà cuối cùng cô ta cũng là người mở lời.

“Hai người...có việc gì thì cứ nói..tôi..tôi..tôi xin đi ra kia lấy đồ uống!”

Cô nàng đi nhanh tới bàn ăn, hay có thể nói là chạy trốn.

Thiên Thiên dứt hai tay vào túi quần, nụ cười hiện lên rõ nét, nhưng, nó không phải nụ cười tự nhiên và vui vẻ như bao ngày, thay vào đó, là sự mỉa mai dành cho người con gái đứng trước mặt mình.

Cậu- phải, đã từng yêu cô rất sâu nặng, và bây giờ vẫn thế, nhưng...tình cảm này đang dần dần nguy trang lên mình nhiều lớp vỏ bọc. Các vỏ bọc ấy có nhiều tên, lớp ngoài cùng là Lạnh lùng, sau đó là Vô Cảm, cứ tầng tầng lớp lớp cứ thế che đi lớp cảm xúc thực sự đằng sau nó.

Phải, bài hát cậu hát là cho cô. Là tất cả tình cảm cậu chất chứa, gửi gắm vào lời bài hát những tâm tình sâu thẳm nhất.

Cô- không hề nhìn thẳng mắt cậu. Còn cậu- vẫn hai tay hai túi quần, chẳng nói gì.

Và rồi, bầu không khí lạnh lẽo biến mất khi cô quay đi, những bước đi của cô rất dài và dứt khoát, mặc cho cái váy khá nặng. Những bước đi không hề hối tiếc....

Thiên Thiên đứng lặng người, hai tay đã rời khỏi túi quần, ánh mắt cậu bất lực, cô...cậu không ngờ cô có thể bước đi mà không nói lời nào như thế, lúc cô quay lưng bước đi, cậu như bị ngàn mũi kiếm sắc nhọn đâm cùng lúc vào tim.

Một giọt nước mắt rơi ra từ hốc mắt Thiên Thiên- nơi cứ ngỡ đã cạn khô...

Vi Anh quay lưng bỏ đi, cố bước thật nhanh, thật dài, làm như thế, đỡ đau hơn một chút? Làm như thế, có phải sẽ không phải gồng mình chịu đựng đau thương?

Nhanh lên nào Vi Anh! Nhanh lên nào! Mày phải đi nhanh hơn nữa. Nếu không mai này mày sẽ phải hối hận đấy!

Vi Anh bước ra hội trường nhanh hết mức có thể. Đúng lúc ấy, Lâm đang đứng ở cửa hậu trường, thấy Vi Anh thì lại gần hồi hân.

“Vi Anh! Sao thế?”

Vi Anh dừng lại, mặt cúi gằm xuống đất, Lâm nheo mắt nhìn cô bạn, hàng mi dài cong vút được chuốt mi đen cẩn thận óng ánh, đôi mắt to tròn có chút ánh nâu ngấn nước.

Lâm lo lắng, đảo mắt xung quanh tìm Nguyệt Đan, rốt cuộc cô bạn đi đâu rồi. Hai tay Lâm đặt lên đôi vai trắng ngần của Vi Anh.

“Sao thế Vi Anh? Hay là... Thiên Thiên nói gì làm cậu tổn thương à?”

Vi Anh giật mình, ngẩng đầu lên nhìn Lâm. Cậu bạn này thật là...chơi với nhau hai năm rồi mà cứ đi lo chuyện bao đồng thôi. Cô lau nhẹ nước mắt, phải nói là lau rất nhanh. Mỉm cười thật tươi.

“Có gì đâu.”

Xem ra cái trò trẻ con của Vi Anh không thể lừa gạt được Lâm. Cậu bạn đứng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói.

“Vi Anh, theo tớ!”

Lâm nắm cổ tay Vi Anh kéo đi trước bao ánh mắt nghi ngờ của các bạn trong trường. Cậu cứ kéo Vi Anh đi. Dừng lại khi vượt qua 5 tầng học. Chiếc cửa nhỏ nhắn ở cuối cầu thang mở ra.

Lâm mở nó ra, lập tức có gió lạnh thổi vào. Vi Anh khẽ giật mình một cái, không ngờ trên sân thượng lại lạnh thế này. Bàn tay nhỏ bé nắm gọn tay Lâm khẽ buốt, run. Lâm biết được, xì một cái rõ dài, cởi áo khoác ra, khoác lên người Vi Anh.

“Tưởng mày menli thế nào, yếu xìu!”

À vâng! Bạn Lâm đã ăn trọn một quả dấm sau khi vừa phát ngôn xong câu phía trên =))))

Vi Anh dấm vào mặt Lâm.

“Lâu lâu mày troll tao một lần à. Đàn bà con gái menli khác nào đàn ông!”

Lâm bĩu môi như đàn bà, phủi tay áo, thanh minh.

“Mày nhìn lại mày đi Vi Anh! Mày như thế này cũng là con gái được sao?”

“Mày...”

Vi Anh lại giơ nắm dấm lên lần hai. Cái thằng này lâu lâu lại trêu cô một lần mới chịu được hay sao ấy? Chứ kịp làm gì, đã có giọng nói vang lên.

“Hai người làm trò khỉ gì thế kia?”

Trần Hoàng đứng ở một góc trên sân thượng, trên tay cầm ly rượu vang dò xét. Có thể cho cô biết tại sao Trần Hoàng lại ở đây được không? Trần Hoàng đứng đó, mặt nhìn về phía hai con người đứng ở cầu thang.

Lâm cười một cái chua xót.

Rốt cuộc có đi đâu, mày vẫn không thể thoát được cậu ta rồi Vi Anh à!

Lâm nghĩ như vậy! Cậu ngẩng đầu lên, cười tươi như đười ươi xổng chuồng.

“Vi Anh! Tự dưng dạo này tao cứ bị đau bụng ấy! Tha cho tao! Tao đi”

Không cần biết cô có đồng ý hay không, Lâm cứ thế một mạch phi thẳng xuống cầu thang. Vi Anh gọi lại, nhưng cậu vẫn cứ thế phóng đi. Thằng khỉ đít đỏ ấy...Mai mày chết với bốn cung!!

Trần Hoàng vỗ nhẹ lên vai Vi Anh làm cô giật mình một cái, quay lại đằng sau. Trần Hoàng nói với một giọng khá khó chịu, trên tay vẫn lắc li rượu.

“Cậu nói chuyện với Thiên Thiên xong chưa mà lên đây?”

Vi Anh không để ý đến lời nói của Trần Hoàng, mắt chỉ chú tâm vào li rượu đã vơi đi gần hết trên tay Trần Hoàng. Cô nhanh tay giắt lấy, lườm Trần Hoàng một cái.

“Cậu người lớn quá hay sao mà uống lắm rượu thế!”

Trần Hoàng nheo mắt lại, đưa tay ra như muốn lấy ly rượu.

“Trả cho tớ!”

Vi Anh để ly rượu ra đằng sau lưng.

“Không! Cậu uống thế đủ rồi! Cậu mới có 17 tuổi thôi, uống thế này là được rồi!”

Trần Hoàng hít một hơi dài, cố ngăn không cho bản thân cáu gắt với Vi Anh.

“Vi Anh! Tớ mệt lắm! Trả cho tớ!”

Vi Anh càng không trả, đã thế còn bĩu môi.

“Không! Không là không!”

“Tớ hỏi cậu lần cuối, cậu có trả cho tớ li rượu không?”

“KHÔNG!”

Trần Hoàng cười khẩy một cái, cậu đã vậy, đừng trách tớ làm gì để đòi lại ly rượu nha!

Trần Hoàng kéo Vi Anh vào trong sân thượng đang lộng gió. Cậu đẩy cô sát vào tường, mặt kề mặt.

“Cậu....Trần Hoàng, cậu...định làm cái gì vậy?”

“Vi Anh...vì cậu không trả cho tớ li rượu nên tớ mới phải làm thế này thôi!”

Vi Anh run lên...

“Đừng...tớ trả cậu này!”

Trần Hoàng khoát chỉ cười.

“Quá muộn rồi!”

Bàn tay Trần Hoàng khê khàng luồn vào làn tóc rối của Vi Anh.

“Trần Hoàng...đừng..tớ mà hét lên thì mọi người sẽ biết hết đấy!”

“Cậu có hét cũng chẳng có ai biết đâu!”

“Ồ kìa.....”

Hết tập rồi :)))

Mấy nàng cứ hóng tiếp đi lalala :>

Nói thật là ta cũng rất xin lỗi mấy nàng nhiều gì một tháng nay không ra chap mới! Tại do đầu năm lắm bài kiểm tra quá! Với lại ta cũng đang phải ôn thi cho đội tuyển Tiếng Anh nên khá bận!

Còn về truyện thì ta sẽ vẫn tiếp tục và sau khi thi sẽ cố gắng viết nhanh và ra chap đều đặn!

Các nàng hãy tiếp tục ủng hộ truyện của ta và cmt,vote nhiệt tình nhé!

Yêu các nàng!

Tử Lạnh

20. Chương 20: Chương 20

Ta đã trở lại với mấy nàng rồi đây! Sao nào :))) Mấy ngày qua mấy nàng đọc chap 19 đã tưởng tượng ra những gì rồi nào :> Ta đoán là ai cũng suy nghĩ đen tối cho coi :v Vậy để hôm nay ta khơi sáng đầu óc cho mấy này nhé :)))

Chúc mấy nàng đọc truyện vui vẻ :v

P/S: Ta chưa chắc từ “khai sáng” có nghĩa gì đâu đấy =]]]

“Ồ kia...”

Trần Hoàng hai tay nắm lấy mang tai Vi Anh, véo véo véo, ai ngờ đâu lại làm li rượu rơi xuống đất.

Thế là kết quả là hai bạn trẻ phải mất công tay trần nhặt vụn thủy tinh trên sân thượng LỘNG GIÓ

~~Vi Anh ngồi bệt xuống đất, tay vươn ra nhặt vụn thủy tinh với Trần Hoàng. Nhặt, nhặt, nhặt.

Trần Hoàng gạt tay Vi Anh ra.

“Để tớ nhặt cho, cậu nhặt không cẩn thận đứt tay đấy! Cậu đứng lên đi, rượu vang đỏ dính vào váy trắng không giặt sạch được đâu!”

Vi Anh cười.

“Không có gì đâu! Tớ làm được!”

Vi Anh vươn tay ra nhặt vụn thủy tinh. Và nhờ có sự ngu người quá đỗi của cô, cô đã cửa thủy tinh vào tay.

[Tử Lạnh: Ta biết không có sai mà -.- Con bé Vi Anh vụng về này thì làm được cái gì? Cửa tay cho là phải rồi -.-]

Vi Anh thu tay lại, miệng thở dài. Trần Hoàng nắm chặt lấy cổ tay của Vi Anh, kéo ra chỗ mình nhìn vết thương cho rõ. Tay cô bị cửa không sâu lắm, nhưng chẳng hiểu thế nào mà máu cứ chảy không ngừng. Vậy là một cảnh tượng huy hoàng đã xảy ra!

~~Trần Hoàng đưa ngón tay bị cửa của Vi Anh lên miệng mút mút, cậu nghe nói người nào đứt tay mà làm thế này thì sẽ cầm máu nhanh. Cậu cứ thế mút mút tay cô tầm 2-3 phút gì đấy rồi thả ra, lau nhẹ cho hết NƯỚC BỌT!

[Tử Lạnh: Ờo Kinh quá!]

Cậu thả tay cô ra, trả tay cho cô.

“Đấy! Xong rồi!”

Tay cô đã hết chảy máu. Trần Hoàng đợi một hồi vẫn không thấy cô trả lời, quay lên, cô người cứng đờ, mồm ngoác ra, mặt đen xì, và..chảy máu mũi!

Trần Hoàng cuống lấy tay chặn máu ở mũi Vi Anh lại.

Chết cười! Trần Hoàng không biết chứ lúc cậu nắm lấy tay cô mát, cô sốc mà cứng đờ người lại, đã thế lại còn chảy máu mũi nữa chứ! Hày.... Bản tính mê trai, hình như được kìm hãm bấy lâu nay lại nổi lên rồi.

Trần Hoàng cười khỏ, gãi gãi đầu. Hươ hươ tay trước mặt Vi Anh.

“Vi Anh ơi! Cậu không sao chứ?”

Vi Anh giật mình một cái, trở lại trạng thái cũ, ngại ngần nhìn Trần Hoàng. Cười như được một món hời.

“À...không có gì đâu!”

Trần Hoàng cười toả nắng.

“Vây thì tốt!”

Rồi cậu thu dọn nốt phần thuỷ tinh vỡ còn lại.

“Cậu..sắp có lễ trao giải Vua và Hoàng Hậu của hôm nay rồi. Cậu có muốn đi không?”

Vi Anh đưa tay lên mũi, dốc đầu lên. Đợi đến khi máu mũi không chảy nữa thì rút khăn giấy ra lau.

“Ừ. Đi!”

Tôi và cậu đi xuống tầng 1, tôi dường như đã vui vẻ trở lại, cố gắng quên đi cảm giác lúc trước. Từ lúc đi cầu thang từ tầng 5 xuống tầng 1, tôi suy nghĩ rất nhiều thứ, trong đó có cả việc bỏ qua lời nói của Trần Hoàng, cứ thế bỏ ngoài tai.

Tôi suy nghĩ về chuyện của tôi và Thiên Thiên, ngày trước bên cạnh hần tôi lúc nào cũng hạnh phúc. Lúc nào cũng tươi cười không suy nghĩ. Và bây giờ, tôi nhận về mình sự đau khổ và dằn vặt. Tôi không nói gì với hần và nhanh chóng bỏ đi, tôi làm như vậy là có lý do cả thôi. Tôi nhanh chóng chạy đi vì không thể đứng cảm đứng lên với sự thật là hần đã không còn là của riêng tôi. Tôi không thể tập làm quen với việc đứng đó nhìn hần hạnh phúc bên ai kia được, làm như vậy vừa đau vừa dằn vặt khi nhìn lại quãng thời gian hạnh phúc từng có.

Tôi cứ bước xuống cầu thang, mặc dù quãng đường cần đi rất dài, nhưng tôi lại không hề ca thán mà cứ thế bước xuống. Đôi chân không hề cảm thấy mệt mỏi. Trần Hoàng bước đằng sau chẳng nói chẳng rằng, hỏi mấy câu không thấy tôi trả lời cũng thôi không hỏi nữa. Bây giờ cậu ấy nghĩ gì tôi cũng không muốn quan tâm hay hỏi han. Lẽ đơn giản vì tôi còn chưa lo xong cho chuyện tình cảm của mình, thì lấy thời gian đâu mà đi lo lắng cho chuyện tình cảm của người khác?

Xuống tầng 1, tiếng nhạc cổ điển thay cho tiếng nhạc R&B sôi động, tôi đứng ở cầu thang liếc khắp phòng. Thiên Thiên đang đứng ở trong góc, cầm tay cô bạn kia và nhảy. Hần biết tôi ở cầu thang, nhưng không có ý định lại gần nói chuyện như ban nãy.

Trần Hoàng đi xuống tới nơi, nhìn quanh phòng rồi gật đầu mãn nguyện.

“Vi Anh! Chúng mình nhảy đi, điệu này là điệu cổ điển đấy!”

Tôi quay lại với thực tại, gật đầu.

“Ừ!”

Tôi nắm lấy tay phải của cậu ấy, bước xuống chân cầu thang. Cậu ấy chỉnh lại đuôi váy cho tôi rồi mới bắt đầu nhảy. Trần Hoàng đứng đưa chân rồi bước nhẹ. Tôi cũng nhanh trí bước theo cậu ấy. Cứ thế, điệu nhảy được hoàn thành với một người dẫn, một người bị dẫn. Tôi cười tươi rói, lần đầu tiên trong đời có thể hoàn thành một bài nhảy trọn vẹn mà không dẫm lên chân người kia. Thật là tự hào quá đi!

[Tủ Lạnh: Con lạy má!]

Thầy hiệu trưởng bước lên sân khấu, đập nhẹ vào mic xem có hoạt động tốt không.

“Chào các em! Hôm nay đối với trường ta là một ngày vô cùng đặc biệt, hôm nay là ngày kỉ niệm 50 năm thành lập trường, và cũng là ngày tổ chức hội thi Học Sinh Thanh Lịch, nói cách khác, chính là ngày prom!”

Từng tràng pháo tay vang lên rôm rả, thầy giơ lên một bức thư màu hồng nhỏ nhắn,

“Đây, chính là phong bì đựng kết quả của cuộc thi Học Sinh Thanh Lịch”

Tiếng trống vang lên, thầy đọc kết quả.

“Vị Vua của cuộc thi Học Sinh Thanh Lịch trường ta là....Thiên Thiên!”

Đối với tôi, đó không phải là một kết quả bất ngờ. Vì hần trong trường nổi tiếng đào hoa đẹp trai, việc các nữ sinh trong trường bầu chọn không phải là không có.

Thiên Thiên bước lên bục., nhận lấy từ tay thầy hiệu trưởng bằng khen và giấy chứng nhận. Hần nhận lấy, mặt không biểu cảm gì. Ngay cả đến lúc lên phát biểu đôi lời, cũng chỉ nói vồn vện một vài câu.

“Tôi không nghĩ sẽ nhận được thứ này đâu, cảm ơn!”

Hần không nói gì, không thèm nhìn mặt ông hiệu trưởng mà đứng lùi về đằng sau. Thầy hiệu trưởng cũng có phần ngỡ ngàng trước thái độ có phần hỗn láo của cậu học sinh, nhưng đang đứng trên sân khấu, chẳng lẽ lại trách móc. Làm như vậy không những không thuyết giáo được cậu học sinh, lại còn làm ông bị bẽ mặt trước toàn thể trường.

“À ờ.. tôi xin đư ợc công bố Nữ Hoàng của cuộc thi... là Vi Anh!”

Hê lô ;))

Ta đã quay lại lần hai rồi đây :v xin lỗi các nàng vì chap hơi ngắn nha :)

Ta chỉ muốn nói hai điều;

1.lượt vote bị giảm nên chap mới ngắn đó các nàng :(

2. Có mấy web lấy truyện của ta đăng lên mà không xin ý kiến của ta đó :(

Mong các bạn tôn trọng công sức đánh độn thoại viết truyện như ta mà hỏi ý kiến, vì mình vốn dễ tính, các bạn tử tế thì mình cũng tử tế lại thôi!

Thôi không có gì đâu!

Chúc các nàng có một ngày vui vẻ! Xin lỗi mấy nàng vì truyện ngắn nhé!

21. Chương 21: Chương 21

Hello các nàng :3

Tử Lạnh quay trở lại rồi đây :3

Nói thật dạo này ta hơi bị nói nhảm, các nàng sợ tốn thời gian thì có thể kéo xuống đọc luôn truyện cho tiện :v

À thì thế này, ta có đọc cmt của một bạn, bạn ấy nói đoạn đầu thì rất buồn cười. Nhưng đoạn sau của truyện hơi bị sến =)) Lý do của việc này là do ta đang muốn viết truyện theo phong cách người lớn hơn một tý! Nhưng đảm bảo các nàng sẽ vẫn được cười khi đọc truyện nhé :*

Tôi bước lên sân khấu, trong lòng, các nội tạng sôi sùng sục.

Khó khăn đi tới bục sân khấu, tôi bước lên. Từng tiếng rít thì micro vang lên. Tôi nhận giải thưởng từ tay thầy.

Biết phát biểu cái gì đây? Có lẽ nào cho tôi chui xuống không???

Đằng này lại có Thiên Thiên đứng ngay đằng sau, phát biểu thế này...hơi kì kì.

Tôi nhận lấy bằng khen, giấy chứng nhận và chiếc vương miện từ tay thầy giám thị. Cuối cùng mãi thầy mới đồng ý cho tôi không phát biểu.

Vi Anh vẫn vô cùng trẻ con, lên nhận giải mà không hề ngạc nhiên hay suy nghĩ tại sao mình lại nhận giải trong khi ban đầu, danh sách ứng cử không hề có tên, thậm chí cũng không hề vận động ứng cử.

Vâng không ai khác, một người duy nhất, Thiên Thiên. Đằng sau chiến thắng của cô, cậu phải thức đêm tự tay cắt duy băng, in ảnh ứng cử, vận động bạn bè trong trường trên page trường và facebook cá nhân. Vi Anh dạo này khóa nick từ vụ cãi nhau với Thiên Thiên nên không hề biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng dù Thiên Thiên đã giúp cô, thì vẫn sẽ có người vote cho cô, chỉ là nhờ cậu số lượng mới tăng lên.

Dù hai người cãi nhau, cậu quả thực vẫn không thể từ bỏ bao công sức tán gái của mình trôi thành sông thành bể rồi vỡ tan, biến mất dễ dàng như thế được... (=.=)

Thầy hiệu trưởng bước lên:

“Mời hai em đứng lên đây để chúng ta cùng chào các bạn”

Vi Anh và Thiên Thiên bước lên cho bằng nhau, hai người né tránh không nhìn thẳng vào mắt người đối diện. Rồi chuyện gì đến cũng đến,..

Mọi người trong trường không hề biết về vụ hai người đã trở thành người xa lạ, cứ ngỡ vẫn là một đôi.

Ban đầu chỉ có vài bạn hô lên: ” Hôn nhau đi!”, nhưng ngay sau đó, cả hội trường nhanh chóng hòa theo, hô to. Vi Anh đứng đơ người trên sân khấu, toát mồ hôi lạnh ướt đầm tấm lưng. Quả này..

(Tác Giả: Vậy là.. Vi Anh ta hôm nay, lần đầu tiên bị phũ =)))

Thiên Thiên đứng dưới Vi Anh một bậc, nở một nụ cười có như không rồi nhìn cả hội trường đang sôi sục, nhìn những con người dưới kia thật nực cười...

Tiếng hô không hề dứt mà thậm chí còn to, liên mạch hơn ban đầu.

Thiên Thiên tiến lên một bước sao cho bằng với Vi Anh, lướt ánh mắt khắp hội trường. Nhưng con người này, hành động này, không phải là hành động tự phát, mà hoàn toàn là một mình tay cậu dàn dựng lên. Phải! Nói cậu mưu mô, cũng đúng. Giành được cái gì mà để nó vụt mất dễ dàng như thế, cậu không thể can tâm mà ngồi yên. Bàn tay vô thức đặt lên Vi Anh, kéo cô lại gần. Chưa kịp để Vi Anh phản ứng, Thiên Thiên đã nhẹ nhàng cắn lên môi Vi Anh một cái, cái cắn nhẹ đầy sự nhớ nhung, nâng niu.

Tiếng vỗ tay cùng tiếng hò vang lên cực điểm, tiếng nhạc EDM hòa vào càng làm người Vi Anh nóng hơn. Bàn tay vị Thiên Thiên giữ chặt chỉ muốn vung lên, và cuối cùng, cô giăng tay ra, tát thật mạnh lên má Thiên Thiên, cậu đang nghĩ cái gì mà lại làm thế này với cô hả? Cậu vui khi làm trò này, còn cô thì sao? Cậu nghĩ cô vui à? Không hề?

Tiếng hét chói tai vang lên bên dưới hội trường. Các bạn bên dưới xôn xao không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hai người họ yêu nhau thì việc này có gì mà quá đáng?

Khuôn mặt Thiên Thiên do lực tác động bị nghiêng hẳn sang một bên, ánh mắt nhắm hờ đầy sự đau khổ. Cô đang bị vẽ ngoài của cậu đánh lừa, trong thâm tâm, cậu đang sôi sục lên mà mắng cô, nhưng cậu là con trai, hơn nữa là người cô từng thương. Làm như vậy rất khó hàn gắn chuyện tình cảm.

Cô nhìn cậu, ánh mắt đầy sự thất vọng. Cậu vẫn thế, vẫn đầy sự tự tin, nhưng vẫn luôn theo thói quen mà lúc nào cũng tự làm theo ý mình mà bỏ quên suy nghĩ của người khác.

Cô nhắm mắt, hít thật sâu lấy lại bình tĩnh, bàn tay vừa tắt Thiên Thiên nóng bừng lên, cảm giác đau đớn lan khắp cơ thể. Không phải đau về mặt thể xác, mà là về mặt tinh thần kia kìa.

Cô kéo váy xuống dưới sân khấu, nắm lấy tay Trần Hoàng, quay lại nhìn mọi người một lượt, nắm vương miện trên đầu xuống và giẫm lên nó, rồi đi ra ngoài.

.....

Cô và Trần Hoàng cùng đi ra ngoài trường, cứ đi mà không nói lấy một lời.

Cậu đi sau, giật tay cô lại khiến cả thân hình nhỏ bé đổ ập vào người. Cậu được thể ôm chặt lấy Vi Anh, như đang cố gắng truyền tình cảm và hơi ấm của mình cho cô.

Cô cứ đứng yên cho cậu ôm. Cậu cứ tưởng vậy là tiến thêm một bước trong quá trình đến bên cạnh cô.

– Cậu ôm đủ chưa?

Chất giọng thanh mảnh của cô vang lên, cho dù trong lời nói không hề có ngữ điệu và biểu cảm gì, nhưng đối với Trần Hoàng, nó như hàng nghìn vết thương nơi con tim nhạy cảm của cậu!

Cậu buông cô ra, ngập ngừng.

-Xin lỗi cậu! Tôi chỉ..chỉ muốn chia sẻ nỗi buồn với cậu thôi.

-Ừ. Đi tiếp thôi.

Vi Anh lần này không còn cầm lấy tay Trần Hoàng nữa. Lần này cô bỏ cậu đằng sau, làm cậu bất ngờ phải đuổi theo sau.

Vi Anh sau khi tạm biệt Trần Hoàng thì đi vào nhà. Nhà vẫn tối đèn, xem ra bố mẹ đi công tác về muộn rồi.

Cô bỏ đôi guốc cao 6cm ra, bật hết đèn điện lên. Không cần biết thế nào, mà nằm xuống giường rồi ngủ gục, mặc cho trên người còn có bộ váy to như khủng bố!

Cậu bước xuống sân khấu, khắp người lạnh toát. Lâm chạy tới, Nguyệt Đan đi ra ngoài có việc chạy vào cũng hỏi han. Nguyệt Đan không tìm thấy Vi Anh liền hỏi, tay bấm điện thoại nhưng đều không bắt máy, nghe nói cô về với Trần Hoàng rồi mới an tâm.

Hai người ra an ủi cậu, hỏi han. Chỉ có Lâm biết chuyện gì đang xảy ra, còn Nguyệt Đan cứ mù mờ, nhưng cũng đoán được phần nào.

Thiên Thiên từ lúc bước xuống đã ra lệnh cho vệ sĩ không ai được lại gần ngoài Lâm và Nguyệt Đan.

Cậu ngồi xuống ghế, gục đầu xuống.

Kết thúc thật sao?

3 ngày hôm sau, cả anh và cô đều đồng loạt nghỉ học mà không thèm liên lạc cho nhà trường hay cô giáo xin nghỉ phép, mọi người đồn đoán khắp trường cho rằng hai người nghỉ có lẽ là do hôm Học Sinh Thanh Lịch tổ chức.

Cô nghĩ là do không muốn đến trường, vả lại bên đêm lúc đi về quên mang theo cái áo khoác mà ban đầu mang tới nên thành ra bị nhiễm lạnh nằm vật vã trên giường. Mẹ cô biết tin vội vàng vàng đi ngay về nhà chăm sóc, ai nào ngờ nó đã nằm lặn ra ngủ rồi lặn luôn xuống giường từ đời nào. Mông thì chống cao lên vuông góc với mặt đất. Ôi cảnh tượng mỹ miều của con gái yêu quý của bà đây sao?

Tất nhiên, ốm mà nằm dưới đất thế này không sớm thì muộn cũng lạnh cóng toàn thân tứ chi bất động, bà phải đưa con gái bà lên giường nằm.

Thân bà mảnh mai tựa gái hai mươi làm sao có thể nâng con lợn hám ăn 17 tuổi đầu như thế này. Vả lại con bà đang ốm, bà không thể nhẫn tâm đánh thức nó dậy được. Chồng bà lại còn đang họp với cổ đông, làm sao bà có thể gọi chồng mình về chỉ để bê con gái lên giường? Nghĩ đủ đường không còn cách nào, bà liền lôi điện thoại của mình ra gọi cho đứa con rể tương lại đẹp trai tốt bụng thánh thiện..

(Chặc chặc..)

“BÍP!BÍP! Alo ai vậy?”

“Ồ! Con rể đó hả? Con có rảnh không?”

Sau khi biết được người bên kia đầu dây là mẹ Vi Anh, cậu liền turn-on chế độ trai ngoan.

“Dạ vâng thưa bác, con đây ạ! Bác gọi con có việc gì không ạ?”

“Con có thể qua đây giúp bác việc này được không? Nó có liên quan tới vợ con đó!”

“Vâng!”

—

Đó xong rồi đó các nàng ạ! Chap mới sau bao ngày mòn mỏi đó!

Ta xin lỗi thời gian qua đã bỏ bê truyện nha!

Các nàng năm mới vui vẻ!

Tiếp tục ủng hộ truyện nha ta sẽ ra chap đều đặn

Vote cmt nhiều nhé!!

HAPPY NEW YEAR 2016!

22. Chương 22: Chương 22

Chào các nàng! Ta đã quay lại rồi! Sau bao ngày lười hoàn lười, ta đã có thêm ý tưởng mới và ra chap đều đặn hơn!

Tiếp theo đó ta sẽ tiếp tục cải thiện cốt truyện sao cho hợp lý, giảm thiểu lỗi sai chính tả.

Cảm ơn các nàng trong thời gian qua đã tích cực vote, cmt! Ta mong sẽ tiếp tục nhận được sự ủng hộ đó! Mong một ngày nào đó, ta có thể tự hào vì câu chuyện mà mình đã bao nay ấp ủ, và có thể nhìn nó lên top! Mong là như vậy..

Còn bây giờ, ta chúc các nàng đọc truyện vui vẻ!

Chương này ta xin gửi tới tất cả các nàng đã cmt và vote nha!

Có bạn nào muốn giặt tem không ==))

—————

Ngay sau cú điện thoại của mẹ vợ, hay nói cách khác, là mẹ của Vi Anh, cậu đang một cũng bật dậy thay quần áo. Dù cho hai người có cãi nhau, thì cậu cũng phải hoàn thành trách nhiệm của một người con rể ngoan ngoãn trong mắt mẹ vợ yêu dấu chứ!

(==’ Trong mọi hoàn cảnh, Thiên Thiên cũng vẫn ảo)

Mặc áo bomber đen, xỏ đôi Nike Jordan, cậu chào mẹ rồi đi ra ngoài, trèo lên chiếc motor rồi thẳng tiến đến nhà Vi Anh. Vừa đi cậu vừa tự hỏi không biết mẹ cô có việc gì mà phải gọi cho cậu vào sáng sớm thế này?

Sau 15 phút phóng xe bất chấp pháp luật, bất chấp tiếng gào như lợn cắt tiết của ông cảnh sát giao thông, cậu cũng đã tới nhà Vi Anh.

Căn nhà này, oa, đã bao lần cậu lui tới đây chơi với cô, nơi mà cậu xem là căn nhà thứ hai của mình? Bây giờ, không biết cậu có thể lui tới nữa không?

Cậu phóng xe vào vườn, rồi đi xuống bước vào nhà, căn nhà mở khoá nhưng không ai, đi vào nhà bếp, cũng không có ai. Chỉ có mảnh giấy nhớ màu vàng nho nhỏ dán lên cạnh tủ lạnh.

” Thiên Thiên à, con tới rồi thì chăm sóc Vi Anh giúp bác nhé, bác định ở lại nhưng đột nhiên có việc bận, với lại không nỡ phá huỷ bầu không khí ấm áp của hai con.”

Cậu đọc xong, gấp tờ giấy nhớ trên cánh tủ lạnh xuống rồi đút vào túi áo, sau đó theo bản năng và trí nhớ bước lên phòng cô.

Mọi khi, phòng cô lúc nào cũng khoá trái cửa, nhưng lần này lại mở hé hé, chắc mẹ Vi Anh mở ra rồi vội quá nên để đó luôn. Trong phòng..ngoài con người to như cục mỡ đang nằm lún lún thì khắp phòng quần áo vứt tứ tung. Đây..không phải là phòng Vi Anh..mà là chuồng lợn..

Thiên Thiên bàng hoàng trước cửa, cảnh tượng trước mắt cậu bây giờ thật là hiếm có...

Cứ đứng mãi thế này xem ra không ổn, cậu “lết” qua đóng quần áo chặn trước cửa, bước tới lại gần cô. Hai tay luồn xuống lưng rồi khênh lên. Vi Anh cảm nhận như có thứ gì đó đang ôm chặt mình liền vội quỳ định mở mắt xem là ai, nhưng đầu đau quá, người thì nóng ran, không đủ sức mở mắt, liền nằm yên, giục người vào người bế mình. Đúng là..

Thiên Thiên đang bế cô quay lại giường, bỗng Vi Anh giúc đầu mình vào thân mình, hai tay vòng qua sau lưng ôm chặt lấy, giống như đứa bé ôm lấy mẹ nó vậy! Thiên Thiên, trong lòng dù có chút giận dữ sau cú tát hôm trước, nhưng nói thật, với hành động đáng yêu của cô, không tài nào không hạnh phúc mà nhảy cẫng lên.

Đặt cô xuống giường, đắp chăn cẩn thận, cậu khẽ đưa tay lên trán cô xem.

“Chắc chắc.. Làm cái trò khỉ gì mà lại để mình ra nổi này..!”

Thiên Thiên chép miệng rồi khẽ trách yêu Vi Anh.

Cậu liền chỉnh lại gối cho cô rồi nhẹ nhàng bước xuống nhà .

Ay da!! Hẳn đang làm gì ở nhà tôi vậy trời! Đang ngủ ngon lành bị đánh thức mới đau!

Chẳng qua tôi dậy vì lúc giúc người vào người bế mình chợt ngửi thấy mùi hoa oải hương nhẹ nhẹ, đoán ngay ra đứa bế mình là ai, à vâng, THIÊN THIÊN CHỨ AI!!

Hẳn đang làm gì ở nhà tôi?! Hẳn đi xuống nhà, chắc là đi về rồi..Phù!

“Bộp..bộp..!”

Khoan đã, tiếng bước chân vang lên trên cầu thang ngày một rõ hơn, hẳn vẫn chưa về sao? Hẳn định làm gì hả? Mẹ ơi cứu connn!!

Vy Anh đắp chăn như cũ, giả vờ nhắm chặt mắt như chưa tỉnh dậy.

Con người kia, khe khẽ mở cửa rồi đi vào, trên tay cầm một cái chậu màu hồng bé bé, trong chậu là nước mát cùng với một chiếc khăn mặt. Nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh đầu giường, giặt sơ qua chiếc khăn mặt rồi đắp lên trán Vi Anh. Cậu rửa tay rồi cầm chậu xuống nhà mà không biết người được đắp khăn kia trái tim kia đang chệch một nhịp..

Một lúc sau cậu đi lên, tay đã không cầm chậu nữa,mà thay vào đó là một bát cháo..

(Au: Ta nghĩ là cháo ăn liền đấy mấy nàng à -.-)

Lại khẽ ngồi xuống, cậu để bát cháo xuống cái bàn bên cạnh giường cô đang nằm.

Vậy mà chẳng cần gọi, cô cũng tự động bật dậy, hai tay cầm lấy bóp cổ cậu lắc lắc. Khuôn mặt đẹp trai mỹ miều của cậu..

“Nói đi! Sao lại ở đây?”

Thiên Thiên cạy tay Vi anh đang bóp cổ mình ra, nhìn cô.

” ĐỂ CHĂM SÓC CHO VỢ SẮP CƯỚI.”

“Chia tay rồi!”

“Bố mẹ có biết đâu. Em mà nói ra thì càng bị ép cưới thôi.”

Nghe xong câu nói đó, Vi Anh thần người ra, quả thực đúng như vậy, nếu cô nói ra, bố mẹ cô và bố mẹ hắn kiểu gì cũng sẽ hàn gắn hai đứa lại như xưa.. nhưng cô lại không thể nào tiếp tục trò chơi này với hắn.. Bởi khi cô bên hắn, cô cảm nhận được một thứ gì đó tràn đầy tình cảm và hạnh phúc, cô yêu hắn? Cô không biết giờ cô còn không.. cô sợ nếu đóng kịch, cô sẽ lại càng yêu hắn hơn so với ngày xưa. Sao đây?

Thiên Thiên thở dài, cầm bát cháo còn nóng đang bốc hơi nghi ngút lên. Cầm thìa khuấy lên cho bớt nóng, cậu khẽ xúc một thìa lên, thổi nhẹ.

(Au: Anh này cũng được nhỉ :)))

Chưa kịp đưa lên miệng Vi Anh, Thiên Thiên đã bị dội ngay một gáo nước lạnh. Đoạn thổi cháo xong, chưa kịp làm gì, Vi Anh đã giật lấy thìa cháo nhanh tay cho vào mồm. Lý do không phải vì đói.. Mà là vì cô không muốn anh hành động thân mật hay tỏ ra quan tâm chăm sóc cô. Dĩ nhiên, với trình độ IQ cao ngất ngưỡng, cậu dễ dàng biết được lý do ngớ ngẩn cho hành động của cô.

Bữa môi giận hờn...

Vi Anh đơ người..

...

...

Cô không thể thốt lên lời sau hành động hết sức.. ờ thì khá ciu.. làm cho việc nhét cháo vào mồm chưa kịp nuốt xuống tý thì phun hết ra ngoài.. ôi cái hình tượng.. xéo thì chết..

Thiên Thiên hậm hực... chu môi lên mè nheo.

“Tôi rõ là không hề có lỗi, đều là do tôi đẹp trai quá nên gái bu nhiều, mà không may là toàn con đàn bà nham hiểm không từ thủ đoạn để có được thằng con trai đậm chất soái ca như tôi. Tôi xin lỗi em. TÔI YÊU MỖI EM THÔI! Mỗi em thôi! Những cái kia đều là bọn họ giả tạo đóng kịch hết. Em thấy họ xô vào ôm ấp tôi nhưng đã thấy tôi ÔM LẠI chưa? Đã thấy tôi mở mồm câu nào ra nói câu nào với mấy con kia chưa? Davi và đứa con gái mới chuyển vào là cùng một giuộc cả. Em có biết tôi vất vả thế nào để thuyết phục mọi người rằng ta CHƯA CHIA TAY trong khi em đang lăn lộn ngủ ở nhà chưa?”

Vi Anh câm lặng, cháo trong mồm nóng hổi trở nên ngượng ngất. Trí óc ngẩn đang cố gắng tiếp thu những điều hắn vừa “xổ” ra.

Thiên Thiên nói xong, tu ừng ực nước rồi đập mạnh xuống tủ cạnh giường Vi Anh, ngồi khoanh tởm về bất mãn.

“Em nuốt đi cho tôi xem nào! Chết rồi hay sao! Cháo sắp nguội rồi kia kìa!”

Nuốt cái ực.

Bữa môi thêm cái nữa!

Tra tấn tinh thần Vi Anh!

Vi Anh đỏ mặt, mắt rưng rưng suýt bật khóc. Giây phút này, có lúc cô đã nghĩ sẽ không bao giờ còn có thể xảy ra được nữa. Vậy mà lúc này, anh đang ngồi đây, trước mặt cô, chăm sóc cho cô lúc cô đau buồn, suy sụp nhất.

Đêm vũ hội hôm trước, cô cứ ngỡ... chuyện tình cảm của hai đứa đã chính thức chấm dứt.

Thiên Thiên cúi mặt xuống để quan sát cô, chợt nhận ra trên hàng mi có vương chút nước mắt, long lanh như giọt sương sớm vương trên cành lá vậy.

Trái tim hắn chợt như bị ai đó bóp nghẹn lại, bao lời nói vừa rồi như dội ngược, xé nát cổ họng bỏng rát của Thiên Thiên. Hắn tự trách bản thân, hắn đã nói điều gì quá đáng hay sao.

Hắn đưa tay lên, chạm nhẹ vào má Vi Anh, lau đi giọt nước mắt mới trào ra. Giọng hắn run run mất tự chủ.

“Em.. Em sao vậy? Em..em buồn..sao? Tôi.. tôi xin lỗi mà..tôi..”

“KHÔNG CÓ GÌ ĐÂU!”

Cô mạnh mẽ cắt ngang lời hắn nói, lấy tay lau đi giọt nước mắt của mình, hai má hồng hồng. Chưa kịp định hình lại tâm trạng, cô cảm giác ấm nóng chạm nhẹ toàn thân, rồi sau đó mới nhận ra... Người con trai đem lại cho cô sự dằn vặt đau đớn, nay lại ôm lấy cô, nhận lại phần sai về mình.

Bờ vai khẽ run lên...

“ANH XIN LỖI MÀ..quay lại đi...!”

Vi Anh câm nín.

Cô và anh có thể quay lại được hay không? Đúng lúc ấy...

Chuông điện thoại vang lên. Là điện thoại của Vi Anh.

Trên màn hình, dòng chữ “Hoàng” hiện lên rõ nét

....

Ồi đời oii ngoáy như điên =)))

Comeback rồi muahaha tung hoa đê :)))

Vote đi được 200vote ra liền 2 chap dài luôn =))))

23. Chương 23: Chương 23

Ay dờ chém đau cả tay chỉ vì sắp thi nên muốn tặng quà cho các nàng trước khi ta bước đi biệt tăm, cứ đi phũ phàng không ngoảnh lại =)))

Sau chap này và chap sau là có khi phải đợi sau thi tầm 2 tuần gì đấy có chap cơ :(((Mà có khi kết quả kém thì giữa hè mới đăng được

Người ta vẫn nói: ” Cuộc tình dù đúng dù sai, tổn thương vẫn là người con gái”

Cô và anh, hai người đồng loạt đờ người. Điện thoại Vi Anh vẫn tiếp tục reo lên kèm bài hát nhẹ nhàng quen thuộc.

Thiên Thiên khẽ buông Vi anh ra. Anh khẽ thở dài, buông ngay cho một câu, phá vỡ bầu không khí hết sức nà năng mạn.

“Thằng khỉ! Rõ là bố đang tán gái!”

Vi Anh cầm điện thoại lên, lau nước mắt, lườm xéo Thiên Thiên một cái.

“Alo?”

“Vi Anh à? Cậu đang làm gì thế? Có rảnh không?”

“Để làm gì vậy?”

“À thì đằng nào hôm nay cũng là chủ nhật, tớ muốn rủ cậu đi chơi.”

Vi Anh ậm ừ, quay sang nhìn Thiên Thiên. Hắn đang quay đi chỗ khác nhìn, tỏ ra không quan tâm, nhưng tai lại động lên nghe ngóng cuộc điện thoại. Vốn ban đầu cũng đang chán, nhưng do đang bị ốm nặng, với lại nhìn thấy bộ dạng cần mồi dưới đầy bút rút của Thiên Thiên, cô lại không nỡ....

(rõ là còn yêu Thiên Thiên nhà ta mà ==’)

“Vi anh? Cậu còn nghe máy không?” – Sau một hồi thấy Vi Anh, Trần Hoàng hỏi.

Vi Anh giật nảy mình, đang mãi ngẩn Thiên Thiên....

“À tớ đây. Xin lỗi cậu nhưng mà.. hôm nay tớ có việc bận với bố mẹ rồi không thể đi được.”

“Ồ vậy sao...ừm.. vậy để hôm khác vậy..”

Trần Hoàng cúp máy xong, cô đành thở dài rồi nằm gục xuống giường. A trời ơi !! Sao con lại bị một thằng khỉ như Thiên Thiên lợi dụng để phải nằm bẹp dí ở nhà không được đi chơi chứ??

(Cô hãy nhận lỗi về mình đi Vi Anh à ==’ Rõ là hắn có làm gì đâu. Do cô hám trai thôi!)

Thiên Thiên nghe xong bỗng tâm trạng như trút đi được bao gánh nặng. Dù Vi Anh đã từ chối lời mời của Trần Hoàng, nhưng Thiên Thiên này sẽ đời đời khắc ghi mối hận, sau này nhất định có cơ hội sẽ trả thù cho bằng hết hahaha!! (==’)

Hai con người.. mỗi con người đều đang suy nghĩ biến thái =)))

Thiên Thiên chẹp chẹp miệng, nhìn sang phía Vi Anh. Buồn ngủ quá! Vi Anh nhà ta nằm úp nên không biết gì cả.

Và thế là..thân hình to lớn vạm vỡ kia rơi xuống không trung, nằm ngay ngắn trên người Vi Anh. Không những thế, còn vòng tay ra ôm lấy cái eo nhỏ.

Vi Anh giật nảy mình, thân kia khổ nổi lại nặng quá khiến cổ không tài nào mà ngồi dậy được!! A!!

“Tên biến thái kia người ta đang ốm còn định hành xác người ta à!! Bỏ ra mau nặng quá huhu!!”

Vi Anh vùng vẫy, khoa chân múa tay muốn thoát, con người kia vẫn thản nhiên chìm vào giấc ngủ, vòng tay siết chặt lại.

“Đi ngủ nào!”

“Ngủ gì chứ bỏ tôi ra mau tên biến thái kia!”

“Anh mệt..”

“..”

Chị Vi Anh bị giọng nói làm nũng kia làm tan chảy...

Tại một nơi nào đó, Trần Hoàng ngồi ôm máy điện thoại, ngắm hình cô gái cười tươi trong nắng..

“Ay da..”

Vi Anh ngái ngủ tỉnh dậy, xem đồng hồ. 11h trưa. Quay sang tìm Thiên Thiên, chăn chiếu đã gấp lại cẩn thận. Chỉ là người đã đi đâu rồi.

Trái tim chột chạnh lòng...

Chuẩn bị lăn ra ngủ tiếp.. bỗng bị nhắc bổng lên.. mở mắt ra.. Thiên Thiên đang bế cô, chỉ là đang cúi xuống nhìn cô mỉm cười...

“Nếu em ngủ tiếp là không được ăn đâu. Ăn rồi ngủ tiếp nha.”

Cô gật nhẹ đầu. Vậy là hẳn bé cô từ tận tầng 4 đi xuống.

Hắn đặt nhẹ cô xuống bàn ăn, cười nhẹ.

“Em ăn đi!”

Cô gật đầu, quay sang nhìn bàn ăn thịnh soạn trước mặt. Bàn ăn to như vậy, mà bây giờ toàn là đĩa thức ăn, đĩa nào đĩa nấy đều là món khoái khẩu của, bốc khói nghi ngút. Bụng khẽ réo lên từng đợt.

Vi Anh quay sang Thiên Thiên, hỏi hẳn.

” Đồng này..ai nấu vậy?”

Khẽ nuốt nước bọt.

“Tôi nấu!”

Thiên Thiên rót một cốc nước đầy, trên tay cầm vài viên thuốc, chìa tay đưa cho cô.

“Em ăn cho no vào, sau đó uống thuốc vào, sẽ nhanh hết ốm thôi!”

Trong trái tim bây giờ, ngoài đói ra, cô còn cảm thấy một thứ nữa, đó chính là xúc động...

Cô rưng rưng nước mắt, giọt nước mắt chưa kịp trào ra đã bị cô lau đi.

Thiên Thiên ngồi xuống đối diện cô, đưa đôi đũa rồi cẩn thận xới cơm. Cơm hẳn nấu rất ngon nha, không quá khô, không quá nhão, vừa chín tới, ngọt ngọt, chắc hẳn đây là loại gạo tốt. (Công sức nấu cơm của hẳn cô bỏ đi đâu rồi Vi Anh sao có mỗi gạo tốt?!)

Gắp một miếng sườn xào chua ngọt, hương bị cay cay của ớt, chua chua của cà chua, đầu đó thoang thoang mùi đinh hương...

Gắp một miếng chả cá, bên ngoài vỏ giòn tan, bên trong cá chín tới vừa phải, không quá mặn và không bị tanh.

Cứ như vậy, mỗi món trên bàn Vi Anh ăn một ít, tất cả các món đều không hề có khuyết điểm. Thiên Thiên ngồi đó nhắm nhìn cô ăn, cái vẻ mặt ấy, cái môi mỏng ấy, ay da không muốn ăn cơm mà muốn ăn Vi Anh.. (Ôi ám muội quá =))))

Bỗng thấy cô chẹp chẹp miệng, nhìn chăm chăm vào bát cơm chỉ còn một ít.

Thiên Thiên liền hỏi.

“Em ăn no chưa? Nếu chưa no thì còn nhiều cơm và đồ ăn lắm đó, cứ ăn cho đã đi thì mới khỏi bệnh được.”

Vi Anh liền ngẩng đầu lên, miệng chẹp chẹp nhai nốt đồng đồ ăn trong miệng.

“Ý tôi không phải như vậy...Chỉ là... tôi không tin được một số chuyện..”

Thiên Thiên gãi đầu khó hiểu.

“Chuyện gì?”

Vi Anh đặt đôi đũa xuống, đôi mắt nhìn Thiên Thiên.

“Không tin được là đồ do anh nấu! Tôi không tin!”

Ayda con bé này! Giải thích đến như vậy rồi.

Vi Anh thản nhiên mở nồi lấy thêm cơm rồi lấy thức ăn. Một lúc sau ngẩng lên lại hỏi.

“Nếu không phải đồ anh nấu thì cứ nói với tôi một tiếng tôi không kì thị đâu mà. Đằng nào tôi cũng hay ăn hàng.”

Thiên Thiên đập bàn một cái, mặt rõ là bất mãn.

“Ăn thì ăn đi cần nhằn quá à! Tôi đã nói với em là tôi nấu! Tôi nấu! Là tôi nấu đó nghe không! Sao em có thể phũ phàng dìm người ta như thế chứ?”

“Đừng làm tôi bối rối khi đang ăn!”

Vi Anh phũ phàng tập 2..sau đó thản nhiên nhét cơm vào mồm nhai đầy tận hưởng.

Thiên Thiên không còn biết nói gì, rõ là anh cất công dậy đi chợ mua đồ về làm theo công thức trên mạng mà giờ bị chà đạp thế này đây!

“A no quá!”

Vi Anh ăn hết bát cơm, xoa xoa bụng rồi thản nhiên ra sofa phòng khách xem tivi. Thiên Thiên ngồi trong phòng ăn mặt đen sì, đỉnh đầu tý thì bị bốc cháy..

Cầm bát đĩa nên đi rửa, dù đã khuyên bản thân bình tĩnh, cuối cùng cũng bộc phát mà ra tay phũ phàng đầy tội lỗi đập vỡ hai cái bát (==))

Vi Anh nghe thấy tiếng bát vỡ thì điềm nhiên không phản ứng, chỉ coi đó là hành động hết sức bất cần của “một thanh niên trẻ trâu lần đầu tiên rửa bát”. Cuối cùng cũng chỉ bảo một câu.

“Vỡ rồi thì nhớ đổ vào thùng rác chứ để đấy không ai dọn cho đâu.”

Lời nói vô tình đó đã tiếp thêm sức mạnh bùng cmn nổ của thanh niên mười bảy tuổi tràn trề sinh lực.

Thật là tội nghiệp cho đồng bát đĩa, 3 cái bát nữa hi sinh.

Đĩa cũng đã vỡ rồi, câu vô tình cũng đã nói ra rồi, Thiên Thiên sau khi hạ hoả, gượng ép nhặt đồng bát đĩa vỡ đúng như lời Vi Anh dặn trước đó.

Dọn xong Thiên Thiên liền đi ra ngoài, ngồi xuống phần còn lại của chỗ ghế sofa Vi Anh đang ngồi. Việc rửa bát không ngờ lại nặng nhọc và khổ sở đến vậy. Vi Anh nhắm nháp gói bim bim, xem phim bom tấn Hú-lý-út. Mắt nhìn vào tivi nhưng tâm trí đã để đi đâu rồi.

Nhắm nháp xong gói bimbim, thản nhiên đáp xuống sàn. Thiên Thiên quay ra nhìn cô, nhìn gói bimbim một hồi lâu. Rồi thở dài, tự động đứng dậy, cầm túi bimbim bỏ vào thùng rác. Vừa ngồi xuống, Vi Anh liền xoa đầu cậu cười cười.

“Ngoan lắm chó con.”

Mắt ai kia bỗng chốc đen sì. Trên đầu bao đang nổi đông tố.

Quay sang nhìn cô đang thích thú xem phim. Bản thân không kìm được giận dữ. Vòng tay qua siết chặt eo của Vi Anh rồi bế bổng lên hướng thẳng tới phòng ngủ.

Vi Anh kêu gào!!

“Thả ra tên dâm dê kia!”

Thiên Thiên bỏ ngoài tai hết.

Đến trước cửa phòng, hấn mở cửa rồi đáp cô xuống giường.

Cầm chặt hai tay không cho động đậy, Vi Anh mở to mắt đầy kinh ngạc, hấn đang định làm gì???

[Lời kể của Vi Anh]

Hấn nắm chặt lấy cổ tay của tôi không cho tôi cử động. Nhịp tim bỗng chốc tăng lên, tưởng chừng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Tôi chợt thấy hai má mình nóng ran.

Hấn cúi xuống, trao cho tôi nụ hôn. Nụ hôn ấy đối với tôi tuy có hơi đột ngột, nhưng thực sự lại mang một ý nghĩa to lớn.

Tôi khẽ rùng mình một cái, hiện tại bây giờ, tôi tạm quên đi mọi thứ xung quanh mình. Mọi thứ dường như mất đi hình hài ban đầu của nó, tất cả.

Rồi cái gì cũng tới, tôi và hấn khẽ tách môi ra. Hụt hẫng quá, tôi muốn nó kéo dài hơn.

Hấn nhìn tôi, liếm môi. Sau đó lấy chân đạp lên ngang người tôi.

“Ăn trưa xong rồi, em ngủ đi!”

Hắn đứng dậy, có vẻ như đang định đi ra khỏi phòng. Bản thân bỗng chốc quên đi tất cả những việc trước kia xảy ra, liền bật dậy nín hấn lại.

“Đừng về.”

Dường như hắn bị phản ứng và hành động đột ngột của tôi làm cho giật mình.

Đôi mắt mở to đầy bàng hoàng và ngạc nhiên. Rồi cuối cùng hắn gỡ tay tôi ra. Ngồi xuống cạnh giường.

“Tôi sẽ không đi đâu cả! Em ngủ đi! Tôi hứa sẽ cùng em tay nắm tay đi qua khó khăn.”

...

Các cậu ơiiii thế nào ạ?

Các nàng có ý kiến hay góp ý cứ cmt nhé! Nhiệt tình vote nhe !

24. Chương 24: Chương 24

Okey đây là sẽ chap bù thứ 2 chuẩn bị cho mấy tuần biến mất thi học kì của ta.

Lần này cũng sẽ cố trở lại sớm với các nàng!

Chờ ta.

Ta nhất định sẽ comeback vào một ngày không xa.

“Có thật là anh sẽ luôn ở đây với em không?” – câu hỏi mà Vi Anh mãi mới thốt lên. Bàn tay kia đang nắm chặt bỗng chặt hơn.

Trong mắt hắn, cô thấy rõ sự quyết tâm. Bằng giọng nói cương quyết như chém đinh chặt sắt, Thiên Thiên khẳng định .

“Nếu em đồng ý quay lại, tôi sẽ không để em phải hối hận vì đã yêu tôi!”

Dường như không muốn đánh mất cơ hội này nữa, dường như giả vờ bình thường khi không có hắn bên cạnh làm Vi Anh như phát điên không kiềm chế được mà phản bác.

” Em đồng ý! Và em không hề hối hận!”

Một lần nữa, hai bờ môi nóng hổi lại chạm vào nhau. Không giống như lần đầu tiên, họ vụng về, lần này, họ thuần thục trao nhau cái gọi là yêu thương. Hai bờ môi cứ vậy quấn quít không rời...

Cô và anh, trong một buổi chiều, tất cả những rạn nứt to lớn tưởng chừng không thể lành lại bỗng chốc lại trở lại như ban đầu, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trong một thoáng, cả hai người, đều gần như quên hết những khó khăn đã trải qua, và coi nó như một phép thử đơn giản cho cái gọi là “tình yêu đầu!”

Vậy là sau bao ngày dài, ta lại về với nhau.

Hai người dờ môi, nhìn nhau cười.

Sau tất cả, mình lại trở về với nhau.

Tựa như chưa bắt đầu, tựa như ta vừa mới quen...

Sau tất cả, lòng chẳng hề đổi thay....

Hôm sau, hai người đều đi học lại.

Lúc bước vào cổng trường, Thiên Thiên nắm chặt lấy tay Vi Anh, như muốn nói với cô rằng, chẳng đường phía trước có thể khó khăn hay thế nào, anh cũng sẽ không rời em nửa bước. Anh sẽ thực hiện lời hứa ấy, lời hứa sẽ nắm tay em vượt qua mọi khó khăn, tin anh!

Bước vào trường là đã gặp bao ánh mắt hiếu kì của cả học sinh nam lẫn nữ. Chuyện ở vũ hội là sao! Tại sao hôm sa họ lại thần nhiên nắm tay nhau thế này!

Bước vào lớp, tiếng vỗ tay nổ giòn tan. Lâm và Nguyệt Đan, cả tập thể lớp chạy đến chúc mừng hai người đi học trở lại.

Tiếng chúc mừng tràn ngập phòng học nhỏ. Nhưng có một giọng nói nhỏ thốt lên phá vỡ hết tất cả.

“Xi! Để tao chống mắt lên xem hai chúng mày yêu nhau được bao lâu?”

Không ai khác, là cô nàng Mỹ Linh ngày nào (Có bạn nào còn nhớ không :)) Cái bạn con gái ôm Thiên Thiên làm Vi Anh hiểu nhầm ngay ngày kỉ niệm yêu nhau ấy :v)

Thiên Thiên mặt lạnh bơ đi, tạm thời coi như chưa từng nghe thấy. Nhưng xem ra các bạn khác trong lớp lại không bình tĩnh được như vậy, họ ngay từ đầu đã không ưa con nhỏ này, thái độ kiêu căng không coi ai ra gì thật khó chịu. Rồi bắt đầu mọi người hòa theo phê phán.

“Này con nhỏ kia mày nghĩ mày là ai?”

“Mày thì tốt đẹp gì mà nói hạnh phúc của người ta như thế?”

“Mày biết bao lâu hai người họ mới quay lại được không?”

“Bạn thật khó ưa, tôi không tin được là bạn còn có thể tồn tại đến bây giờ mà chưa bị ai cho ăn đập vào mặt!”

Dường như những lời chỉ trích ấy không hề gây phản ứng cho Mỹ Linh mà còn khích tướng cô ta. Khoé miệng hồng khê nhếch lên có như không, cô ta vẫn yên vị ngồi ở chỗ của mình.

“Tôi thích đẩy làm gì được tôi?”

Thiên Thiên mất kiên nhẫn mà gắt lên, hiếm khi nào hấn thể hiện thái độ với ai đó nơi đông người.

“Em về Pháp mà tiếp tục học hành đi! Về bảo với Davi là cái gì cũng có thay đổi, chỉ cần thời gian! Đừng quay về Việt Nam rồi làm phiền anh nữa! Vì em mà anh với Vi Anh xích mích anh còn chưa nói đâu!”

Mỹ Linh đứng dậy đập bàn ghế, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên.

“Em cho anh nói lại lần nữa đấy! Anh dám nói thế à? Thẻ thốt này nọ rồi ngồi đấy giở giọng văn chương với em à? Nên nhớ! Vi Anh đáng đời! Vì cô ta cướp người yêu của người khác! Hay cách khác! Là con tiểu tam không hơn không kém!”

Vi Anh sốc!

Thiên Thiên nắm chặt tay cô, giận quá hoá khùng, gắt lên.

” Cút! Em mà còn nói nữa! TUYỆT ĐỐI KHÔNG THA! ”

Mỹ Linh cười khinh, cầm cặp sách đi ra ngoài cửa. Trước khi đi còn quay lại dặn dò.

“Được! Đi thì đi! Nhưng anh nên nhớ! Đi không có nghĩa là anh với cô ta được bình yên.”

...

Hai ngày sau, tin tức Mỹ Linh bị tai nạn ô tô tử vong ngay tại chỗ được lan truyền khắp trường. Có người bày tỏ thái độ tiếc thương, có người nói đó là quả báo cho việc cô ta xem người khác không bằng vật!

Nhưng về phần Vi Anh, cô lại hết sức ngỡ ngàng. Một chiều tối gọi hấn ra.

“Anh có liên quan gì đến cái chết đột ngột của Mỹ Linh không?”

Hấn liền nói.

“Không liên quan.”

Ba chữ đơn giản, Vi Anh tin là anh không làm vậy.

“Em đừng lo lắng. Cô gái đó rất nguy hiểm, 15 tuổi đã buôn bán ma túy. Chắc do gây thù chuốc oán với ai đó mà bị trả thù hay thủ tiêu thôi?”

“Liệu có chuyện đó hay sao!”

“Anh chắc chắn là có! Tại sao em không nghĩ theo mặt tích cực ấy, Mỹ Linh cô ta chết rồi có phải anh và em sẽ được an toàn hay không?”

Vi Anh không nói gì cả, sau đó...

“Vi Anh à~~”

Cô chợt bắn mình lên! Hắn đang nói cái giọng điệu gì vậy trời?!

“Em có thấy hai chúng ta đứng tront hẻm tối thế này rất ư là.. ấy ấy không?”

Sau đó... hắn nở nụ cười nham hiểm hết sức. Tiến lại gần Vi Anh liền bị đẩy ra.

“Con mẹ nó anh định làm gì..”

“Đùa thôi ha ha!”

Sau đó hắn ôm bụng cười ngặt nghẽo, ôi cái vẻ mặt lúc Vi Anh tưởng hắn có âm mưu gì sao nó thốn đến tận rốn. Hắn đứng cười, còn Vi Anh đứng yên ở đó, hét lên.

“Anh trêu em!”

Sau đó chạy ra khỏi ngõ hẻm hậm hực bỏ đi.

Thiên Thiên vừa cười.

“Thôi..ha ha..tha anh ..”

[Lời kể của Vi Anh]

Hôm nay là ngày giỗ tổ Hùng Vương, chúng tôi được nghỉ tận 3 ngày, ba ngày đó bố mẹ tôi đều không may phải đi công tác hết cả. Giờ ngồi nhà tự kỉ tận ba ngày thì tôi đảm bảo từ một đứa con gái tôi sẽ thành bà già chính hiệu :))

Vậy là cả lớp tôi tổ chức đi chơi.

Địa điểm đầu tiên là rạp xem phim.

Bán nửa chọn phim Cậu bé ma, một nửa còn lại chọn Superman vs Batman.

Tôi không biết thế nào chứ tôi thích phim hành động Hollywood cực kì, còn phim ma thì xin kiếu. Vì vậy tôi bảo chúng nó chọn Superman vs Batman. Vậy mà thế quái nào số đông lớp lại chọn Cậu bé ma (Chúc chị thượng lộ bình an :)))

Phản xạ có điều kiện ngay lập tức phản ứng, tôi ba chân bốn cẳng chạy trốn trong lúc chúng nó đang phân công nhau đi mua vé, mua bỏng và nước uống.

Vậy mà chưa kịp chạy đã kéo lại, không ai khác là thanh niên trẻ trâu óc tôm Thiên Thiên. (Thiên Thiên: nói cái gì đó ==')

Giọng trầm ấm áp của hắn vang lên, lần này là đầy ý gian tà.

“Trốn làm gì phim hay mà...Em còn có anh khề khề...!”

Hắn đang cười dâm kia, huhu chết đây.

“Sợ thì cứ.. khề khề.. ôm anh..”

Con độn thổ đây! Cái bản mặt ấy! Cái nụ cười thâm gian tà ấy! Tại sao con lại đổ trước con người đê tiện thế này hả!!? Bản mặt trai đẹp biến mất, bthau vào đó là nụ cười không tả được!!

Vậy là hấn nắm chặt tay tôi không buông, như kiểu chỉ cần thả một tý là tôi chuồn ngay!

Bước vào phòng xem phim, đặt mông xuống ghế mà lòng tôi như lửa đốt, ôi mẹ ôi, tôi sợ nhất là phim ma, bình thường xem luôn luôn có người bên cạnh cho tôi ôm tay gào rú, bây giờ không phải là không có, mà không thể rơi vào bẫy thâm tà của tên kia được..

[Lời kể của tác giả]

Phim bắt đầu...

Bắt đầu quá trình giết người của một tên sát nhân...

Vi Anh ngồi bất động tại chỗ, dù tự nhủ phải nhắm mắt nhưng không hiểu mắt cứ mở thao láo ra chứng kiến toàn bộ quá trình giết người của tên sát nhân.

Cứ chốc chốc trong phòng chiếu phim lại vang lên tiếng hét sợ hãi mỗi khi cảnh quay giết người hiện lên dù chỉ là chớp nhoáng.

Vi Anh cứng đờ người, mặt xanh lè không nói năng gì...

Thiên Thiên ngồi bên cạnh dù mắt hướng về phía màn hình chiếu phim nhưng tâm trạng lại để đâu đâu.

Cô gái kia!

Ôm tôi đi chứ!

Hấn ban đầu cực kì thích xem Batman vs Superman luôn, nhưng vì muốn troll Vi Anh, cộng thêm việc muốn cô ôm hấn, nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi ấy.

Vậy mà gần nửa phim rồi vẫn không thấy động tĩnh gì...

Đoạn giữa phim..

Luôn là đoạn phim đáng sợ nhất.

Tên sát nhân cầm trên tay chiếc cưa đã gỉ sắt, trên cạnh có những vết cặn đỏ bám chặt lại, có lẽ đó là máu khô của những nạn nhân không may rơi vào bẫy của hấn.

Hấn bị một căn bệnh quái ác, căn bệnh này khiến bệnh nhân ưu thích máu me và những cảnh bạo lực, và chính căn bệnh đó, dẫn tới con người của ngày hôm nay...

Cô gái ngất nằm ngay trên xa lan trao giữa nhà.

Hấn kéo dây khởi động cưa, tiếng động vang lên từ chiếc cưa rỉ sắt nghe thật chói tai làm sao...

Cô gái nghe thấy tiếng liền tỉnh dậy, chưa kịp hét lên, chiếc cưa đã xuyên qua cổ, cắt đứt đầu...

Cảnh máu me khiến Vi Anh không kiềm chế được hét lên, bao sợ hãi dồn nén bộc phát.

“Aaaaaaaa.....”

Vi Anh hét đến mức Thiên Thiên ngồi ngay bên cạnh cảm thấy chói tai.

Vi Anh quá sợ hãi, phải ôm ai đó, dù lúc đó sợ nhưng cô vẫn giữ lý trí. Cô liền quay sang hướng khác, ôm cứng nhắc lấy Lâm.

Thiên Thiên bùng nổ.

“Vi Anh!.....”

XONG RỒI ĐÓ ;((

Đau tay quá các nàng ạ..

Vậy là xong hai chap rồi á.

Lẽ ra là chap này dài hơn nhưng ta cắt ra cho kịch tích đừng trách ta nha..

Chúc các nàng thi tốt!

Ta lại ôn thi đây!

Hẹn các nàng sớm nhe!

Yêu..

Tử Lạnh

14/4/2016

25. Chương 25: Chương 25

Đôi tay nắm chặt lấy gói bóng ngô bóp chặt, vợ nhỏ nhà hắn đang làm cái trò gì thế kia hả?!? (Vợ nhỏ là sao 0.0 Mà có vợ lớn hả? :)))

Lâm đang nói chuyện, bình luận về phim ma với Nguyệt Đan ngồi bên cạnh. Dù đang là phim ma nhưng hai người lại nói chuyện cực vui vẻ, không bỏ qua một thước phim nào. Xem xong lại bình phẩm.

Tự dưng bàn tay từ đâu tới nắm tay Lâm rồi hét to. Là bạn chơi với nhau, lại còn đứa bạn con trai thân nhất với Vi Anh, Lâm dĩ nhiên hiểu vì sao Vi Anh lại thế này, biết nhất gan mà vẫn xem.

Nguyệt Đan ngó sang xem sao cậu bạn lại đột nhiên im bật, bỗng thấy Vi Anh co chân ôm chặt tay Lâm, liền lo lắng.

“Vi Anh mày làm sao? Sợ quá sao? Có thấy khó chịu buồn nôn hay không?”

Lâm quay sang nhìn Vi Anh, thấy cô nàng bặm môi sợ hãi liền bảo Nguyệt Đan.

“Chắc chỉ sợ thôi không sao đâu bà đừng lo. Phim dù sao cũng gần cuối rồi, đợi tôi bàn giao cho Thiên Thiên con lợn này xong sẽ nói chuyện tiếp.”

Nguyệt Đan gật đầu, lặng lẽ nhìn Thiên Thiên, sao hắn lại tức giận vậy ta?

....

Từ nãy đến giờ, ba con người kia an ủi ôm ấp thương yêu nhau đủ các kiểu mà bỏ quên hắn. Đã bực còn bực hơn.

Túi bóng ngô do lực nắm quá mạnh mà bắn cả lên trên rồi rơi xuống, bóng ngô rơi vung vãi. May hôm nay chỉ có lớp hắn ngồi trong rạp... Các thành viên trong lớp hắn quay lại hỏi, dĩ nhiên không hề biết lý do.

“Thiên Thiên à hết bóng ngô ăn rồi. Ăn của tao này.”

“Ayda đang hay mà..”

—

Lúc đi ra ngoài rạp, Vi Anh đã bình tĩnh hơn. Đi đến ngoài cửa bỗng nhớ ra, Thiên Thiên biến đi đâu mất rồi.

Quay đằng sau thấy hắn đi ngay đằng sau, mặt không ổn cho lắm, vậy là ra hỏi thăm.

“Thiên Thiên à anh sao vậy? Lẽ nào phim sợ quá?”

Thiên Thiên không trả lời, cứ thế đi qua cô.

Hắn làm sao vậy ta?

Hắn đi sắp ra rồi, Vi Anh liền đuổi theo.

“Anh rốt cuộc ổn chứ?”

Thiên Thiên quay sang nhìn Vi Anh, cái khuôn mặt đáng yêu này, xem ra phải giận thật rồi.

“Chẳng có sao.”

Nói xong lại bỏ đi.

Vi Anh đã quan tâm như thế, đành giận hăn, sao tự dưng hăn làm sao thế nhỉ, đã thế còn có cái kiểu không thèm trả lời câu hỏi của cô nữa.

Hai người cứ thế thẹn quá hoá giận.

Đi trên xe chuẩn bị đi ăn với lớp, hai người không ngồi chung nữa. Lâm ngồi nói chuyện với Thiên Thiên. Nguyệt Đan ngồi với Vi Anh.

*Góc nói chuyện của hai cô nàng *

Vi Anh hậm hực quay sang kể lể với Nguyệt Đan.

“Thiên Thiên hôm nay làm sao ấy mà ạ? Không thèm nói chuyện với tao?”

Nguyệt Đan nghe xong liền nghiêng đầu suy nghĩ, cuối cùng chỉ vào góc hai người con trai kia.

“Nhìn xem, hăn vẫn nói chuyện với những người khác bình thường kia mà?”

Vi Anh liền quay sang nhìn Lâm với Thiên Thiên. Quả nhiên là thế thật, Thiên Thiên đang nói chuyện rất bình thường, thậm chí còn đang nói một vấn đề gì đó vô cùng sôi nổi với Lâm.

Vi Anh liền quay sang nhìn Nguyệt Đan, vẻ mặt cực kì bất mãn.

“Đó mà xem? Rốt cuộc là hăn bị làm sao?”

Nguyệt Đan ngồi đó, tay chống cằm.

“Mày đợi tao chút để tao suy nghĩ. ”

Vi Anh ngồi yên đúng như lời Nguyệt Đan.

Xem nào... theo Nguyệt Đan nhớ thì lúc bắt đầu phim, hai người đó vẫn còn bình thường, vẫn còn nói chuyện vui vẻ.

Trong lúc xem phim Thiên Thiên cũng không nói chuyện với ai cả, nên chắc chắn không có chuyện cãi nhau với người khác.

Vậy còn vẻ mặt cô vô tình trông thấy được thì sao?

Tại sao hăn lại nhìn cô như vậy?

Bingo! Ra rồi!

Nguyệt Đan quay sang nhìn Vi Anh, tỏ vẻ là mình đã biết nguyên do của hai người này là gì.

Vi Anh sốt sáng.

“Làm sao? Rốt cuộc vì sao mà hăn lại cư xử kì cục như vậy?”

Nguyệt Đan trầm nghĩ, rốt cuộc cô bạn này không hiểu mình sai ở đâu ư? Vi Anh ơi, là mày đó, mày sai đó, không những sai, mà còn sai trầm trọng.

“Mày đoán thử xem?”

Vi Anh suy nghĩ.

“Chẳng lẽ hăn bị thông?”

Nguyệt Đan tức giận đập một cái, con bé này, tuy tao không liên quan, nhưng tao còn thấy cái chứ đừng nói gì đến Thiên Thiên nhà mày!

Vi Anh bình tĩnh, vấn đề bây giờ là tìm ra nguyên nhân hôm nay tại sao hắn lại như thế. Còn cú đập này, lát sẽ trả thù sau.

“Nói đi tao đang đợi.”

Nguyệt Đan bắt đầu ngồi phân tích..

Sau khi hiểu ra, Vi Anh tự cốc đầu mình một cái, hành động đó thực sự để lại hậu quả thực sự như vậy sao? Dù sao ban đầu là hắn có ý đùa thôi, nhưng hành động đó làm hắn ghen đâm ra giận dữ. Dù là hắn trêu cô trước, nhưng nếu cô có ôm tay hắn, thì hắn cũng đâu có làm gì được.

Ayda Thiên Thiên a, em xin lỗi...

Góc nói chuyện của hai thằng đàn ông bị ái

Thiên Thiên chống cằm, liếc ra ngoài cửa sổ.

“Mày xem. Hành động như thế liệu có thể không ghen hay không?”

Lâm trở mặt ra.

“Mày ghen trẻ con ghê luôn ý! Dù gì tao với Vi Anh là bạn thân, tao cũng có ý gì với con lợn nhà mày đâu mà!”

Vừa nói xong đã bị ăn đập. Lâm kêu lên. Thiên Thiên liền nói.

“Vợ nhỏ nhà tao vàng bạc cũng không mua được nhé! Mày còn dám nói là lợn lần nữa tao thề, không thiên mày bố không phải đàn bà!”

Lâm cười sặc sụa. Thiên Thiên nhìn lại mới biết mình nói sai.

“Đàn ông! TAO NÓI NHẦM! TAO ĐÀN ÔNG THẮNG 100%! ”

Lâm cổ lăm mới nhận được mà bình tĩnh lại không cười nữa.

Thiên Thiên ngồi nhìn Lâm đang cười như chưa bao giờ được cười. Về sau, Lâm ôm bụng vỗ vai Thiên Thiên nói.

“Thôi! Đừng như thế ai bảo mày ban đầu dọa xong mặt lưu manh với con bé cơ.”

Thiên Thiên gạt tay Lâm ra xong bĩu môi một cái.

Hoá ra chuyện này cậu là người sai à?

Xuống xe, Thiên Thiên xuống trước, cứ đi thẳng vào phòng ăn. Vi Anh ra sau, tụ tập cùng bọn con gái.

Gái và trai ngồi riêng hai bàn to, thức ăn cũng bắt đầu cũng được mang ra. Con lớp trưởng – Ý Nghi hét lên.

“11b2 – CHÉN!”

Con trai con gái đứa nào cũng bắt đầu ăn như con nhà chết đói.

Đang ăn, bỗng điện thoại Vi Anh reo lên, hoá ra là có tin nhắn.

“Ăn xong gặp anh trước cửa nhà em nhé!”

Vi Anh run một cái, hắn định thủ tiêu cô vì vụ vừa nãy hay sao! Cô liền chạy ra khỏi chỗ, ngồi sang chỗ Nguyệt Đan, gọi cô.

“Mày ơi! Chết tao rồi! Thằng biến thái hẹn tao!”

“Ai cơ?”

Giọng trầm ấm vang lên giữa tai cô, giọng quen thuộc quá! Vi Anh giật bắn mình lên, chết!

Chẳng lẽ hần đang ngồi ăn, nhẩn tin xong thấy Vi Anh tự dưng chạy sang ngồi cạnh Nguyệt Đan với vẻ mặt gấp gáp liền đi ra xem thử xem hai cô nàng có chuyện gì mà ghê. Ai ngờ đi ra mới biết một chuyện động trời, cô vợ nhỏ xinh trong mắt hần gọi hần là thằng biến thái!

Vi Anh! Đã định xin lỗi em, em lại còn chơi tôi vô đầu như thế này, để xem, về nhà em xem, nên trừng trị em như thế nào!

Vi Anh tay chân run lẩy bẩy vì lo, lần này là mày không có tiền đồ rồi!

Thiên Thiên mặt đen hơn cả than, Nguyệt Đan ngồi cạnh hai người này bị hần khí toả ra đến phát sợ rồi. Hai cái người này, cứ không yêu nhau thì đau khổ dần vật đủ đường, ở bên nhau kiểu gì vài ngày cũng cãi nhau một lần.

Thiên Thiên hừ lạnh một tiếng, có vẻ như ngộ ra một chân lý nào đó, nhếch mép lên, nụ cười làm điêu đứng bao trái tim. Hần ghé sát tai Vi Anh, giọng nói trầm ấm đổi thành lạnh lùng chứa đầy ẩn ý.

“Em đã nói vậy, thì tôi cũng chẳng phải giấu đi cái tính ‘biến thái’ đúng không? Đã vậy, tối nay, TÔI-SẼ-CHO-EM-ĂN-ĐÚ!” – Nói xong lẳng lặng đi về chỗ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hần đi rồi, một góc nhỏ trong đám con gái đóng băng.

Nguyệt Đan quay sang nhìn Vi Anh cười chua, gấp miếng tempura cho Vi Anh rồi nói.

“Mày ăn đi... Có gì tối còn có sức chiến đấu..”

Vi Anh quay sang cười như mèo, nhận miếng tôm của Nguyệt Đan.

“Cảm ơn mày, bạn của tao...”

—
À vâng ta đã trở lại rồi đây ạ :))

Cảm ơn các nàng vì đã chúc ta thi tốt nhá :*

Kết quả không tồi chút nào!

Chương này xin lỗi vì hơi ngắn, nhưng vì muốn bù nhanh cho các nàng vì các từ 19-21 ra chậm, nhưng mà hết ý tưởng nên phải cắt tại đây thôi.

Vả lại cắt tại đây cũng giúp chúng ta hiểu được sự khổ sở tột cùng của Vi Anh :)))

Cmt đi nào!

Vote vote vote vote đi

(Còn tiếp)

26. Chương 26: Sau Cùng Chỉ Còn Lại Bình Yên

Vi Anh ăn món khoái khẩu mà sao nó đắng thế ối giời ôi. Có lẽ sợ quá hay sao 0.0

Thôi, phải cố ăn, phải cố ăn, ăn rồi mới cố sức cãi lý với thằng.. à nhầm.. với Thiên Thiên.

Còn về phần Thiên Thiên, hần tuy vậy nhưng khi về chỗ ngồi mặt không biểu cảm gì, coi như chưa có gì xảy ra. Thiên Thiên làm như thế là bởi, hần không muốn người khác biết, như vậy, tiện đường xử lý hơn nhiều.

Nguyệt Đan ngồi bên cạnh Vi Anh, nhìn cô nàng nuốt từng miếng cơm vào mồm. Ayda Vi Anh à, mày sống thật là không có tiền đồ mà! Quả này, tao có vận hết nội công cũng không có giúp gì được rồi, đành mày tự lực cánh sinh thôi. (Vâng :)) Chị Nguyệt Đan rất biết nghĩ cho bạn bè :v)

...

Thấy Thiên Thiên quay lại chỗ, Lâm lập tức hiểu chuyện mà vươn tay ra bảo.

“Ấy ấy! Thanh niên trẻ trâu trong thời kì động dục không nên manh động như thế chứ! Bình tĩnh nào! Bình tĩnh”

Thiên Thiên bỏ đũa xuống, quay qua nhìn Lâm, ánh mắt cực kì khó hiểu.

“Mày nói ý gì? Mày bảo ai đang trong thời kì động dục! Mày bảo ai trẻ trâu hả thằng khỉ này! Tao nói cho mày biết! Ăn nói CẢN-THẬN, không có ngày, tao thông cho đó!”

Lâm lập tức điếng người, ui cha, câu này nghe ở đâu đó rồi. À.. câu này ngày xưa Vi Anh cũng từng đe dọa cậu như thế, nhưng bản tính lầy khó đỡ khiến cậu bị thông (có ai còn nhớ không nào :)) Vi Anh đã manh động như vậy, thì chồng nó chắc chắn manh động hơn nhiều. Tốt nhất là không nên động vào vậy! Vi Anh!! Thứ lỗi cho bốn cung! A nhầm.. thứ lỗi cho tao. (:v =)))

Thiên Thiên thấy vậy, hừ lạnh một tiếng. Hắn xem, ăn xong, vợ hắn nên giải quyết thế nào!

—

Thời khắc định mệnh đến nhanh hơn cả hạ người nghĩ. Lúc chuẩn bị lên xe, Vi Anh liên tục lấy cớ kéo dài thời gian ra, như kiểu đòi ăn thêm, hay đau bụng.

Ayda nhưng mà đoàn phải về sớm nên cô chẳng kéo dài ra được là bao, may là đường về cũng khá xa nên cũng an toàn thêm một thời gian nữa, lúc đó tạm thời rèn luyện ý chí sắt vậy.

Vi Anh ngồi trên xe, nắm tay Nguyệt Đan không bỏ, mặt lo lắng, omg, chết thật rồi sao?

Từng người từng người một đi xuống xe, vì là xe chở tận nhà nên mỗi người về nhà người ấy, bỗng Vi Anh nảy ra ý tưởng hay, liền chạy lên bảo bác lái xe, mong bác chặn Thiên Thiên lại.

Vậy mà ai ngờ, Thiên Thiên nhanh tay hơn, lúc ăn xong lên xe đã dặn dò bác lái xe là phải để hắn và cô cùng xuống tại nhà cô. Nên việc hắn dày mặt đi xuống nhà cô là việc không thể tránh khỏi.

Đến nhà cô, Vi Anh chợt nổi da gà lên, thực sự là không thể tránh khỏi chuyện này mà, Vi Anh à, nếu biết trước rằng chuyện này sẽ xảy ra, thì mày không nên phát ngôn ra những câu như thế chứ.

Thiên Thiên ngồi hàng sau, ngừng nói chuyện với Lâm, mắt cứ hướng về phía chỗ ngồi của Vi Anh, thích thú xem phản ứng của cô nàng, quả nhiên cực kì thoả mãn.

Vi Anh chào Nguyệt Đan, mặt xanh lè giả như cắt da cũng không có giọt máu, Thiên Thiên liền ngồi dậy, lạnh lùng đi theo.

.....

Vi Anh mở cửa, cứ thần nhiên đi vào trước, dù gì cũng là nhà cô, hành xử thế nào cô tùy ý, kệ khi biết rằng mình sẽ chẳng thần nhiên như thế được bao lâu.

Thiên Thiên đi sau vẫn biết giữ ý tứ của người làm khách, đi theo sau không nói câu nào, đã vậy vẫn còn biết đóng cửa. Vi Anh dường như mặc kệ mọi hành động của hắn, trong đầu dường như đang suy tính xem có cách nào để thoát khỏi bàn tay của Thiên Thiên hay không.

Vi Anh ngồi xuống ghế xem tivi, Thiên Thiên cũng vậy, nhưng chỉ là hắn ngồi ở đằng sau, vòng tay ra đằng trước ôm eo nhỏ của vợ, rồi rúc đầu vào hõm vai.

Vi Anh vẫn xem tivi, dù vậy nhưng trong lòng không ngừng sợ hãi.

Còn về phần Thiên Thiên, ngay lúc xuống xe hắn vẫn còn giữ trong mình tư tưởng cực đoan, nhưng vào nhà, đột nhiên lại thay đổi tâm trạng ngay, thực sự lúc ngồi nói chuyện với Lâm, hắn vẫn thấy lỗi phần mình có lẽ là nhiều hơn.

Vi Anh dường như đã bớt căng thẳng, một phần vì cô nhận ra rằng, trong chuyện này là do cô đã làm Thiên Thiên ghen. Vả lại, tâm trạng của Thiên Thiên có vẻ không có gì là cực kì bất ổn, tạm thời cảm thấy an nhiên, chăm chú xem tivi, hơi tựa vào cơ thể rắn chắc ngồi đằng sau.

Hai người cứ như vậy, chăm chú xem hết cả bộ phim dài hơn 2 tiếng rưỡi, trong suốt quá trình xem, không nói năng một câu, dường như đang cảm nhận thật kĩ từng giờ phút bên nhau, không có âu lo, không suy nghĩ phức tạp về những gì đang và sẽ diễn ra bên ngoài kia.

Vi Anh xem xong bộ phim, thuận tay bấm sang một bộ phim Hàn Quốc khác nội dung theo mô-típ không hẳn mới, vẫn là chuyện tình của những bạn trẻ mới lên, cùng những rung động tuổi trẻ đáng nhớ. Có vẻ như, lúc này, bộ phim này thực sự thích hợp cho hắn và cô.

Rồi dường như có bất mãn, Thiên Thiên giúc sâu hơn vào hõm vai của cô, cất giọng mè nheo.

“Em đừng xem nữa.. anh buồn ngủ rồi..không xem được tiếp nữa đâu.”

Ngày thường cô sẽ lập tức phản bác lại mà cố xem nốt bộ phim, nhưng hôm nay hắn mới nổi giận xong, e rằng không nên gây sự nữa, không sẽ có chuyện, vì vậy mà ngoan ngoãn tắt tivi, dựa hẳn người vào Thiên Thiên mà nhắm mắt ngủ.

Hắn cũng buồn ngủ lắm rồi, nhẹ nhàng chỉnh chỗ ngủ cho cô, nằm gác lên chân hắn, rồi nằm ngủ ngay sofa.

Hai người... Ôm nhau ngủ... Mặc kệ đời!

Nếu có một ngày, dòng đời xô đẩy đưa em ra khỏi anh, anh cũng sẽ an nhiên chấp nhận, vì vốn dĩ, anh không phải là mất đi tất cả, anh mất em, nhưng anh vẫn còn giữ cho mình cái gọi là kỉ niệm. Kỉ niệm bao ngày ta yêu nhau, che chở nhau giữa bao sóng gió.

Yêu nhau thì khó, đến bên nhau e rằng còn khó hơn vạn lần, và anh, để làm chỗ dựa vững chắc cho em, cũng là thử thách lớn.

Nhưng vì em, người cho anh bao nhiêu thứ mà tiền bạc không bao giờ đo đếm được, anh nguyện hiến dâng và cố gắng hết sức để không làm em phải hối hận khi đã bên anh bao ngày tháng qua!

Anh yêu em! Cô bé khờ dại nông nổi nhưng trẻ con, ương bướng! Anh yêu em! Người mang lại cho anh cảm giác hạnh phúc, nhớ nhung, người cho anh cảm giác khác với những người anh đã từng gặp.

Sáng hôm sau...

“Á!!!”

Một giọng hét thánh thót vang lên xé tan không khí yên bình trong căn nhà nhỏ.

Giọng hét đó là của? Giọng hét thánh thót đó thực đau lòng khi lại là của Thiên Thiên. Lý do tại sao hắn lại hét lên như thế? (Chịch sao?)

Đoạn Thiên Thiên đang ngủ, liền bị đánh thức bởi tiếng nói mớ của người nằm ngay bên cạnh mình.

“Siêu nhân điện quang bùng nổ!”

Nói xong, Vi Anh nằm trong góc ghế liền song phi cước như phi đao vào bụng của Thiên Thiên, vì chưa kịp bám lấy ghế nên ngay lập tức hắn bị đạp xuống đất, ok, nhưng chuyện lại không dừng ở đó.

Nếu như ngã xuống đất, thì thương tổn duy nhất chỉ có mông ở bụng, nhưng đằng này dưới đất lại còn có một ổ kiến từ đâu bu lại. Chắc chúng đã bầu lại do Vi Anh ăn bimbim tối qua làm rơi...

Thiên Thiên nằm xuống thấy ngứa ngứa liền gãi rồi ngồi dậy, hét ầm lên, ôi dờ mờ đen đủi vãi chưởng!

Vi Anh theo tiếng hét tỉnh dậy, con người kia đi đâu mất teo, quay xuống đất thấy hắn mặt đầy kiến. Thế là cuống quýt chạy vào nhà vệ sinh, lấy chậu nước, đổ.

Àooo...

Một chap nữa lại ra đời :)) Đồng nghĩa với việc truyện sắp đi đến hồi kết cũng gần hơn :*

Vì vậy, đã ủng hộ ta viết nốt những chap còn lại, các nàng hãy vote và cmt nhiệt tình cổ vũ tinh thần cho ta nhá!

Yêu các nàng!

Tử Lạnh.

(Còn tiếp)

27. Chương 27: Thật Sự Là Đáng Lòng

Thiên Thiên ngứa lăm phải gãi, đang mãi gãi tự dưng thấy Vi Anh nhảy dựng lên đi vào nhà vệ sinh loay hoay gì đó.

Ai ngờ bị dội ngay xô nước vào đầu, đã vậy lại còn là nước lạnh nữa chứ.

Đáng lòng cho thanh niên biết bao...

Vi Anh đổ xong còn tận tình đứng đấy nhìn hắn, xem ra vẫn không hề biết hành động mình làm có thể để lại hậu quả ra sao.

Nước trên đầu Thiên Thiên nóng lên rồi bốc khói :)))

Mặt hắn theo đó cũng đỏ lựng theo. Vi Anh lo lắng.

” Thiên Thiên à anh làm sao thế?”

Thiên Thiên vùng mình đứng lên, bộ mặt tỏ vẻ không phục, đáng vẻ y như đang làm nũng.

“Anh điên mất điên mất thôi! Ayda điên thế!!!”

Mỗi lần hắn thốt ra, lời nào cũng rất mềm mỏng, đã vậy khi nói tay chân còn văng loạn xạ làm người Vi Anh cũng ướn sùng.

Nói rồi, tiến thẳng vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Vi Anh ngồi bên ngoài lấy khăn lau đồng nước văng trên sàn, vừa lau vừa tự luyến.

Ôi sao lúc đó hắn lại làm nũng như thế chứ!/? Đáng yêu quá đi!!

Thiên Thiên tắm xong rồi mới nhận ra rằng.. Cậu không có quần áo để thay...chỗ quần áo kia vẫn sạch..chỉ là ướt rồi thì sao mặc lại được.

Trong lòng đột nhiên lo lắng, lẽ nào mình phải trần truồng?!/?

Bèn hét.

” Vi Anh ơi!”

Vi Anh đang mãi tự luyến bên ngoài, nghe thấy liền chạy ra trước cửa phòng tắm.

“Dạ?”

“Em...em..có bộ quần áo nào rộng không?”

“Hử? Anh hỏi như thế là sao?”

“À..em cứ tìm đi...”

“Để em tìm xem đã.”

À vâng...công cuộc đi tìm quần áo cho Thiên Thiên sao quá đổi mệt nhọc, là vì cô thì cũng không cao cho lắm, còn hắn, cao hơn 1m75, đã vậy bờ vai còn rộng, chân cũng dài nữa...

Cuối cùng tìm mãi cũng ra! Vi Anh tự thán phục bản thân.

Thực sự không biết Vi Anh phục bản thân ra sao, vậy mà lúc Thiên Thiên mặc bộ pijama mà cô cho là “cỡ lớn” lên lại ngắn cũn cỡn. Tay áo ngắn đến gần khuỷu, quần mặc vào y như quần lửng, đã vậy bộ còn áo còn màu hồng, nơ hồng cùng tông nổi bật...

Thiên Thiên thực sự bây giờ cảm thấy đen hơn bao giờ hết, hôm nay là cái ngày gì vậy trời!?

(Ngày tác giả viết đến phần này là thứ sáu ngày 13 :v)

Vi Anh thậm chí còn chẳng có một chút thương cảm nào cho hần, đã vậy còn đứng trước mặt hần cười ha ha.

“Thiên Thiên à! Thực sự vô cùng cute!”

“Sí!! Em có biết sáng nay định đưa em đi trung tâm thương mại chơi hay không!?! Tại sao lại đen đui như thế này chứ!?”

“Cute mà cute mà...”

“Ày không chơi với em nữa!”

Nói rồi hậm hực quay mông bỏ đi vào nhà bếp.

“Ày sao chứ em ăn ngay nói thực, thực sự là anh nhìn rất cute mà!!”

“Không chơi với em nữa đâu.”

Đến hôm sau đi học, hần vẫn dỗi.

Đi học không thèm qua nhà gọi cô dạy, vào trường không thèm nắm tay, hỏi gì cũng không trả lời. Thực ra nhiều lúc Vi Anh cũng tự hỏi lòng mình xem Thiên Thiên thực là đàn ông hay đàn bà nữa..

Thực sự là hần định tiếp tục dỗi cô cho đến bao giờ chứ.

[Lời kể của Vi Anh]

Ayda tôi hiềm thấy khi nào hần lại bộc lộ tính chất trẻ con như thế. Nhưng phải nói hành động trẻ con của hần lại rất cute. Vì vậy,tôi quyết định bơ hần luôn. Để xem...

Vậy là, tôi buông tay hần ra, mặt rõ vẻ giận dỗi này nọ, thực ra là muốn hần biết được, tôi không hề muốn hần giận tý nào! (tác giả: cách giải quyết trẻ con --)

Tôi cố tình đi nhanh, lướt qua mặt hần rồi thẳng tiến bước vào lớp, trước khi ngồi xuống còn không liềm xéo hần một cái.

Tiết 1 thật là chán làm sao, vì là tiết hoạt động tập thể nên cô giáo thả lỏng cho chúng tôi nói chuyện xả láng. Vật là tôi đổi chỗ ngồi, chạy sang chỗ Nguyệt Đan than than thở thở, nói xấu Thiên Thiên, tất nhiên...cũng có dặm muối thêm mắm một chút xiu.

Con bé nghe xong liền chẹp miệng.

“Ayda, đàn ông con trai tại sao lại nhỏ con như đàn bà kia vậy! Chuyện nhót như đầu ngón tay cũng có thể giận như vậy hay sao! Vi Anh à, vậy mới nói, đàn bà khổ trăm bề..”

Mặt tôi ghệt ra, con bé này, mày nói cái quái gì vậy? Chuyện tôi bà Thiên Thiên dỗi “lấn nhau” thì liên quan gì tới việc đàn bà khổ trăm bề!?! Thôi,kệ.

Mặt tôi cau lại, ánh mắt đăm nước tỏ vẻ đáng thương, mím môi.

“Phải đó..hức..tại sao? Tôi đã làm gì sai? Hức..”

Nguyệt Đan đường đường là bạn thân của Vi Anh, thấy con bạn thân oan uổng thế này thực là không nỡ..” – cô nàng nhìn Vi Anh trù mến đầy sự thương cảm, đặt tay mình lên tay Vi Anh.

“Vì vậy, Vi Anh à, tao sẽ..tạo điều kiện cho mày bằng cách lên xin cô giáo đổi chỗ, Thiên Thiên sẽ ngồi cạnh mày, là điều kiện tốt để hai đứa làm lành với nhau, hơn nữa sau này, còn có thể nhờ đó vun đắp tình cảm.”

Nghe đến vậy thôi mà Vi anh đã sồn gai ốc lên rồi, ngồi cạnh hắn thì không khác nào đem mạng mạng cho cạp xơi đâu kia chứ! Nghĩ thế liền ngăn cản Nguyệt Đan.

“Ấy ấy không cần như vậy đâu...haha..thực sự không cần đâu mà..chuyện này cứ để hai bọn tao giải quyết. Mày không nên..à không..tuyệt đối không cần làm chuyện như vậy đâu!”

Xem ra nguyệt Đan không có tiền đồ đi vậy, sau khi Vi Anh cầu xin vẫn không hiểu chuyện mà hùng dũng đi lên. Ngay lập tức cô chủ nhiệm đang ngồi hết sức thoải mái trên bục đứng dậy ra lệnh.

“Thiên Thiên, lập tức chuyển chỗ sang ngồi cạnh Vi Anh.”

Xem ra lời cầu xin của cô học trò ngoan Nguyệt Đan lần này lại là nghiệt chương mất rồi.

Thiên Thiên không những không hề phản bác lại ý kiến của cô, trong lòng không ngừng tán thưởng. Đeo cặp lên vai, đi lên ngay cạnh Vi Anh. Cả quá trình bước đi đều vô cùng soái, lạnh lùng bí hiểm.

—

[Lời kể của tác giả]

Tiết 2..

Thiên Thiên ngồi cạnh Vi Anh, thỉnh thoảng lại nhếch mép một cái, đúng rồi, phải như thế này mới đúng chứ.

Vi Anh liếc hắn một cái, chu môi, xì..

Thiên Thiên lôi sách vở ra, tay cầm bút ngoáy ngoáy, thỉnh thoảng lên hứng chơi pen tapping, miệng huýt sáo. Vi Anh vốn là học sinh “chăm ngoan”, hắn cứ làm vậy sẽ sao nhãng việc học của cô. Thật là.. Tên đáng chết này! Bà giận ngược lại mày thì mày làm trò này chọc tức sao?!?

“Nghịch ít thôi.” – Giọng nghiêm khắc, bên trong chứa không ít hàn khí lạnh lùng, đe dọa với con người vô sỉ ngồi ngay bên cạnh.

Thiên Thiên cười một cái có như không, đặt bút trên tay xuống, ghé sát mặt vào tai Vi Anh.

“Có gì à?” – Giọng nói của Thiên Thiên bỗng trở nên dẽo ngoặt, không chỉ vậy còn có một chút thâm ý. Hơi thở liên tục thổi vào gáy cô, nhẹ nhẹ.

Vi Anh ngứa ngáy khó chịu, cái tên này, cái hành động gì vậy chứ!

“Anh làm cái trò gì đấy? Nghịch ít thôi em còn nghe giảng!” -cố gắng nói nhỏ..

“Phù..” – Thiên Thiên không biết điều.

“Ấy!!”- ghét to.

Cả lớp như chết lặng sau cú hét thần thánh vừa rồi. Bối rối..

Cô giáo trên bục giảng, bối rối..

Thiên Thiên, bối rối..

“Vi Anh! Thiên Thiên! Không học hành cẩn thận đi nghịch linh tinh cái gì? Sắp thi học kì một rồi có biết hay không hả? Biết là tôi phải dậy vất vả thế nào không! Không nghe thì cũng phải trật tự một tý cho các bạn khác trong lớp còn học chứ! Đi ra ngoài hành lang đứng hết tiết cho tôi. ”

—

“Ayda mỗi chân quá!”

“Em cố đứng đi ai bảo hét làm gì?”

Vi Anh bấu môi, không chấp vô sỉ...

“Vợ phải ngoan chứ!” – Hấn nói xong, nhếch mép một cái.

Vi Anh mặt đỏ phừng phừng quay sang nhìn hấn, cái tên chết tiệt này! Ta làm vợ mi bao giờ hả!

Nghĩ vật liền nhảy bổ lên cổ hấn, liên tục đánh vào vai, vào mặt.

“Tên chết tiệt này! Vợ này! Vợ này!”

Cô giáo bước ra, chứng kiến cảnh vợ dưới đánh chồng trên.

“Hai em xem ra đứng vẫn là không đủ phải không? Hết tiết xuống phòng giáo viên nói chuyện!”

Nói rồi đi vào giảng bài tiếp....

“Thật sự là đáng lòng..” – Đồng thanh.

Hứ!

Hết chap =)))

Xin lỗi các nàng nhiều ạ :((

Chap sau sẽ được bù bằng 2000 từ nha :(((

Vote với cmt đi nà :((Ta thật khân phục mấy ngày lấy máy trộm viết truyện quá...

28. Chương 28: Ngày Qua Ngày Lúc Nào Cũng Có Anh

Kết thúc tiết 2 đầy khổ sở. Hai thanh niên trẻ trâu đứng ngoài hành lang lặng lẽ đi theo sau bà giáo. Tất nhiên, lúc đi từ tầng 2 xuống tầng 1 lại đầy suy nghĩ trong đầu. Xin được trích suy nghĩ của 2 bạn trẻ như sau.

Vi Anh : ” Bỏ cái bà, thật sự là ác độc vô lương tâm như thế hay sao? Trên lớp thì vẫn cười cười hiền hiền với mình, vậy mà phạm có một lỗi nhỏ như thế thì hiện nguyên hình. Đau khổ. Mà cái tên chết tiệt Thiên Thiên kia. chính mi là người đã đẩy ta vào hoàn cảnh đau khổ như thế này đây ! Để xem, sau quả này ta sẽ bơ mi như thế này,”

Vi Anh mang trong đầu mình đầu tâm sự suy nghĩ vô cùng phức tạp, tất nhiên thôi, học sinh ngoan bị oan ức mà lý, bị oan thì thế cũng không phải lạ. Tuy vậy, cái tên Thiên Thiên ở bên cạnh lại cư xử vô cùng thản nhiên, như kiểu “Cô muốn phạt thế nào thì phạt ấy”

Thiên Thiên :” Một cơ hội quá tốt, khà khà,...” Tiếp theo đó là hấn đang bày trong đầu mình ra một kế hoạch anh hùng cứu mỹ nhân vô cùng chi tiết. Còn về vấn đề thực hiện nó ra sao, còn phải đợi...

Cô bước vào phòng giáo viên, ngồi xuống, đặt giáo án lên bàn.

Ngồi xuống, nhìn hai học sinh mới lớn trước mặt, một người cúi gằm mặt xuống đất tỏ vẻ có lỗi, một người ngẩng cao đầu nghênh ngang ngạo nghễ không sợ trời không sợ đất. Hai con người này, từ trước là có nghe tin đồn hai con người này có sự rung động tuổi mới lớn rồi phát triển thành yêu đương, vì thành tích của hai đứa tốt và không có dấu hiệu đi xuống nên cô không có nói chuyện này cho cô chủ nhiệm lớp. Vai trò là giáo viên bộ môn Văn, cô cũng có trách nhiệm răn dạy học sinh của mình, vì vậy mới gọi xuống đây nói chuyện. Nhưng thực tình xuống đây rồi, nhìn biểu hiện hoàn toàn khác nhau của hai con người này mà có chút ngạc nhiên. Hai người đối nghịch nhau như thế này cũng có chuyện phát triển tình cảm được hay sao?

” Vi Anh, từ nay em hứa với cô sẽ không tái diễn hành động này lần nữa có được không?”

Vi Anh thực sự giờ phút này cô nói gì cũng nghe hết, chỉ cần chuyện này không đến tai bố mẹ là được.

“Dạ, em hứa thưa cô. Em xin lỗi vì hành động đã làm trên lớp.”

Nghe đến đây mà lòng Thiên Thiên như nổi sóng, gì chứ, ngoan hiền quá ta. Cô giáo à, chớ đừng có tin, cô cứ về nhà mà xem, kiểu gì con vợ nhỏ nhà em nó cũng lộ nguyên hình cho coi. Đoạn đó hần cười nhếch mép một cái, thế quái nào lại lọt vào mắt cô giáo...

Cô cười một cái, nham hiểm không khác nào Thiên Thiên, quay sang nhẹ nhàng nói Vi Anh.

“Em có thể về lớp được rồi.”

“Em cảm ơn cô, em lên lớp đây ạ!” – Vi Anh nói xong liền quay mặt đi lên lớp, Thiên Thiên thấy vậy cũng ngoan ngoãn đi theo vợ.

“Riêng Thiên Thiên ở lại cho cô nói chuyện.”

Thiên Thiên hảo soái quay lại nhìn cô, ánh mắt khẽ nheo vào, cô vừa nói gì cơ, định tách em với vợ em ra sao? Hừ lạnh một tiếng, cho tay vào túi quần, ngồi xuống đối diện trước mặt cô.

Cô giáo định mở lời nói thẳng vào vấn đề mới nhận ra, Vi Anh vẫn còn đang đứng thần người ra trước cửa phòng giáo viên, vẻ mặt giống như không can tâm để hần một mình vậy. (vợ bảo vệ chồng)

“Vi Anh, sao còn chưa đi?”

Vi Anh còn chưa kịp lên tiếng, đã bị tên nào đó nhảy vào ôm.

“Đó là hành động vợ không can tâm bỏ rơi chồng mình đó cô ạ!”

Chết mất!!! Vi Anh ngay giờ phút này muốn đâm đầu xuống đất ngay !

Hần liệu có biết rằng trường vô cùng nghiêm khắc trong việc học sinh yêu đương hay không mà lại có thể nói tuột ra như thế?

“Em...”- Cô thực sự giờ phút này cảm lạnh (nói đúng hơn là cô đang bối rối đó =)))

Vi Anh chuồn lẹ, quả này mà mặt dày đứng đây thêm tý nữa lại bị cô truy sát chết. Bỏ lại chồng....

Cô giáo nhìn theo bóng dáng của Vi Anh, chắc chắn cô học trò ngoan đã đi rồi mới quay ra bàn chuyện với Thiên Thiên.

“Em có biết em đã có tội gì hay không?” – Vẫn là cô giáo mở lời trước.

Tất nhiên, với cái mặt lý lợm dày như cái thớt thế kia, đừng hòng bắt Thiên Thiên tự nhận lỗi của mình.

“Có lẽ là trêu Vi Anh nên bị cô điều vào đây.”

“Vụ đó tôi nghĩ tôi có thể bỏ qua cho em, bây giờ tôi cần tra cứu em một việc, em liệu có biết nhà trường chúng ta TUYÊN BỐ NGHIÊM CẤM chuyện yêu đương chứ?”

Hần nâng khóe môi lên, cô rút cuộc là muốn dẫn dắt chuyện này đi đến đâu, tôi đã sớm đoán được.

“Có biết một chút khi mới chuyển vào trường.”

“Vậy sao? Nếu thầy hiệu trưởng biết việc học sinh nam mới chuyển vào trường đầu kì 1, cuối kì đã yêu đương thì sao đây?”

Thiên Thiên đứng dậy, cởi một cúc áo trên cùng, cúi thấp người xuống ngang với cô giáo.

“Trước nay vẫn là vậy, em được bố mẹ giáo dục mình là con trai thì phải tôn trọng người khác, đặc biệt là phụ nữ, vì vậy em cũng không dám thất lễ với cô. Em chỉ là muốn nói, ngôi trường cô đang giảng dạy thuộc hàng top trường có thành tích tốt, không phải có tiền là vào được, đặc biệt là học sinh vào đợt ngót như em, vậy em hỏi cô, cô nghĩ em làm cách nào mà vào được đây?”

Nói rồi đứng lên đi ra ngoài.

Đến lúc Thiên Thiên quay trở lại lớp học, đã thấy Vi Anh an vị ở chỗ ngồi rồi, liền cười một cái tỏa nắng, rồi ngồi ngay vào chỗ ngồi. Vi Anh đợi Thiên Thiên ngồi xuống liền túm lấy tay áo.

“Sao? Cô vừa nói cái gì mà em không được ở đó?”

Thiên Thiên gạt tay Vi Anh ra, đeo lại cúc áo ở tay, chỉnh lại cổ áo, nói bình thản.

“Chỉ là gọi ở lại rồi giảng giải một ít về yêu đương học đường thôi, nhưng tệ là cô ấy chưa nói được gì thì đã bị chen vào mồm mất rồi.”

Vi Anh thở phào.

“Cũng may không có gọi cho bố mẹ, bố mẹ em mà biết, chắc chết.”

Thiên Thiên đang định nối tiếp câu chuyện thì chợt nhớ ra chuyện gì đó, liền quay sang cười hỏi.

“Ồ, sao đã nói chuyện bình thường rồi? Hết bơ anh rồi à?”

Vi Anh đờ người, ờ ha.

“Xì vậy thì không nói chuyện nữa là được rồi.”

Thiên Thiên cười trừ.

“Thôi thôi anh đùa...”

Lại như thường ngày, Thiên Thiên đưa Vi Anh về tận nhà. Chỉ không hiểu là tại sao hôm nay hấn lại nổi hứng muốn ở lại. Vi Anh thực chất không quan tâm, đằng nào bố mẹ cô cũng bận bịu suốt ngày cũng có về nhà mấy đâu, với lại cô cũng đâu muốn xa hấn haha.

Thiên Thiên đi sau, cẩn thận khóa chốt cửa rồi theo Vi Anh đi vào nhà.

Bật đèn lên một cái, căn nhà đi vào một trạng thái khác hoàn toàn so với Thiên Thiên tưởng tượng ra, lần trước vào, căn nhà phải nói là cực kì bừa bộn, bây giờ lại sạch bong, gọn gàng. Thiên Thiên khoác tay lên vai của Vi Anh, hôn lên má một cái giống như tán thưởng cô vợ ngoan vậy.

“Em thật giỏi a bây giờ bớt bừa bộn đi rồi.”

Vi Anh xì một tiếng, lúc cô đi thi được giải cao thì hấn không động viên hay khen ngợi lấy một câu, bây giờ gọn gàng một tý mà đã được đưa lên chín tầng mây.

“Cái này mà anh cũng khen được à?”

Thiên Thiên gỡ đầu, cười cười.

“Thì em gọn gàng thế này, sau này cưới nhau về đỡ khổ.”

Vi Anh không thèm để ý tên vô sỉ bên cạnh, đi thẳng vào bếp chuẩn bị đồ ăn. Còn Thiên Thiên ở bên ngoài ngồi xem tivi. Thật giống đôi vợ chồng son quá đi...

Vi Anh từ trong nhà bếp vọng ra.

“Thiên Thiên, anh có mang theo quần áo không, nếu có thì đi tắm.”

Thiên Thiên lôi một túi quần áo trong cặp sách ra, tất nhiên, trường hợp này hấn đã tính trước, sau đó đi thẳng vào nhà tắm.

Căn nhà bỗng chốc được tràn ngập bởi màu hồng.

Thiên Thiên tắm xong bước ra ngoài, phòng tắm cách bếp ăn một dãy, hấn không thay quần áo còn cố tình ra phòng bếp trêu Vi Anh trong tình trạng trên người chỉ độc có một cái khăn tắm.

Thiên Thiên bước ra, ôm Vi Anh từ phía sau, cô liền quay lại, ai hay lại bắt được cảnh tượng đam mĩ kia chứ...

Trên tóc hấn còn có vương vài giọt nước, bộ mặt đẹp trai hết sức, môi mỏng hồng hào, sống mũi cao thẳng dọc dừa, da trắng mịn màng, cơ bắp sáu múi cuộn cuộn trên người, thực sự không hề giống như học sinh cấp 3 chút nào. So với các bạn con trai cùng trang lứa thì hấn có phần cao và nổi bật hơn.

Vi Anh tý thì xịt máu mũi, đẩy Thiên Thiên ra.

“Ra mau tên vô sỉ, trên người không mặc gì ngoài khăn tắm mà ra đây à?”

“Anh thích như thế” – Nói rồi ôm Vi Anh chặt hơn.

Vi Anh đỏ lựng mặt lên, tay chân luống cuống.

“Ra mau..”

Thiên Thiên cười hì hì, tạm buông vợ nhỏ ra, vuốt tóc ra đằng sau rồi đi vào phòng ngủ thay quần áo, để lại Vi Anh thẫn thờ ngoài nhà bếp....

Máu hám trai lại nổi lên rồi.....

Xong rồi đó các nàng ôi, sướng nhá, hôm qua có truyện hôm nay lại ra chap mới nhá =)))

Cảm ơn các nàng đã ủng hộ truyện nha :*Có ai muốn giặt tem không?

Cmt và vote nhiệt tình nhé :))

Yêu các nàng!

Tử Lạnh,

(Còn tiếp)

29. Chương 29: Cuộc Sống Của Vợ Chồng Son

Thiên Thiên sau khi thay quần áo, người ỳ nhác đi ra khỏi phòng. Ayda tắm xong chỉ muốn ngủ một giấc đến sáng mai thôi, đang định nằm xuống mới nhắc nhở bản thân rằng vợ còn đang ở bên ngoài..

Bước ra ngoài, con người nào đó đã ngay lập tức được thanh tỉnh, mùi thơm của đồ ăn nóng hổi bốc lên ngào ngạt khắp nhà. Hấn hít mấy hơi, cảm nhận rõ rồi đứng đoán xem món gì. Đến lúc bước đến bàn ăn mới ngạc nhiên. Trên bàn bao nhiêu là đồ ăn, đếm sơ qua cũng phải hơn chục món, hai người, có thể “hốt” hết đồng đồ ăn này hay sao?

“Vi Anh, đồ ăn nhìn có vẻ ngon đó, nhưng mà,...thực sự là hai chúng ta có khả năng ăn hết đồng đồ ăn này sao?”

Vi Anh chờ người ra.

“Anh không khen một câu còn hỏi một câu ngớ người như thế với em à?”

Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt xuống sau khi nhìn ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Vi Anh. Lúc lâu sau mới mở mồm thanh minh.

“Anh... không phải là có ý đó...chỉ là... thực sự chúng ta có thể ăn hết đồng này thật à?”

Vi Anh mở nắp nồi cơm điện đầy ắp cơm đang bốc hơi nước, đưa bát cơm cho Thiên Thiên, cười cười nói.

“Sao chứ? Anh không ăn hết được à? Mọi ngày em vẫn ăn như vậy mà.”

Thiên Thiên ngẩng đầu lên than trời than hời, lòng nổi sóng không ngừng, mồm lảm nhảm.

“Ôi trời ôi ông trời ơi con đã rước về một con vợ là lợn chứ éo phải người nữa rồi huhu. Tinh hóa lợn rồi.”

Vi Anh trừng mắt nhìn Thiên Thiên một cái, giọng đầy hàm ý đe dọa.

“Anh vừa nói gì hả?”

Thiên Thiên giặt mình một cái.

“À dẫu, hi hi, anh chỉ nói là, em đúng là sức ăn hơn người nha, anh đang nhắm tính xem sau này cưới em về sẽ tốn bao nhiêu tiền một tháng để mua đồ ăn uống đó mà! Hi hi em ăn đi đừng để bụng.”

Vi Anh xới cơm cho mình, gấp đồ ăn cho vào bát hân. Coi như không chấp lần này.

....

Hai vợ chồng cứ thế ăn cơm trong hòa thuận, cứ 2,3 phút lại đút nhau một lần, gấp đủ món nợ vào bát người kia.

Thật sự có thể nói, sau bao nhiêu khó khăn hai người trải qua, giờ phút này mới cảm nhận rõ ràng nhất, cảm nhận sự an nhiên của cuộc sống.

Ăn xong, Vi Anh rửa bát, Thiên Thiên đứng bên cạnh lau bát đã rửa, cẩn thận xếp vào giá. Hai người, mỗi người một việc, bận tay không ngừng. Đang làm, Thiên Thiên tự dưng lại nói.

“Vợ đảm đang thế này sau này đi ngoại tình với con osin, con vợ chuyển thành con osin.”

(ý hân là vợ hân đảm đang thế này thì cho nó làm osin còn osin làm vợ ấy.”

Mấy ngày nay trong đầu Thiên Thiên toàn cái không tốt, không hiểu tại sao dạo này cứ bị ảo tưởng đến tương lai, suốt ngày vợ vợ chồng chồng, gọi thế như của riêng. Vi Anh vốn không quan tâm, tưởng thế mà hân lại càng lẩn, vì dẫu nào sau này thế nào cũng lấy nhau, thế mà hôm nay lại phát ngôn câu này, đảm bảo là bây giờ muốn ăn đập.

Vi Anh gơ cái bát dính đầy bọt trong tay lên, đe dọa.

“Em cho anh nói lại câu vừa nói đấy! Anh bảo con nào là osin, con nào là vợ?”

Thiên Thiên mặt dày kẹ, liền vô tư nói một câu sắc mùi sát thương.

“Con osin là vợ, còn con vợ là osin.”

Vi Anh hạ tay xuống, cái bát trong tay rơi xuống bồn rửa bát rồi vỡ tan ra làm trăm nghìn mảnh...Thiên Thiên giặt mình một cái.

“Cái..cái.. hành động như vậy, ực... là ..là ý gì hử?”

Vi Anh hai mắt trừng to ra.

“Em hỏi lại anh, con nào là osin, con nào là vợ?”

Thiên Thiên rớt cuộc dưới uy lực của Vi Anh vẫn phải chịu thua.

“Con...vợ là osin... à nhầm, ấy ấy cho anh sửa,.. là là... Con osin là osin, còn Vi Anh là con vợ.”

Vi Anh dường như đã được thoải mái, tháo găng tay ra, ném lên người Thiên Thiên, nói.

“Biết điều như thế là tốt, bây giờ dọn mảnh vỡ vào rồi vừa rửa vừa lau đi.”

Thiên Thiên ngơ cmn ngác. Cái gì đang xảy ra vậy!! Đả đảo chính quyền!!

“Ấy sao lại như thế?! Anh có biết rửa bát dẫu.”

Vi Anh lạnh lùng đi ra phòng khách.

“Dù gì lần trước lúc chúng ta giận nhau không phải anh cũng tự nguyện rửa bát rồi làm vỡ mấy cái đó sao? Vì vậy càng phải thực hành nhiều để nâng cao tay nghề. Vậy nhá em đi xem phim ma đây.”

Thiên Thiên chính thực thất bại!!

...

Trong lúc đó thì Vi Anh đang ngồi ngoài phòng khách mà sung sướng không thôi, haha, có ai biết rằng soái ca cầm đầu cả lớp lại có ngày phải xuống tay hầu hạ vợ đầu cơ chứ. Nghĩ lại những ngày bị hắt hủi khổ sở lúc mới quen, Vi Anh liền nghĩ kế hoạch trả thù quá hoàn hảo.

Cô liền lên facebook, vào nhóm chat của lớp lập từ năm lớp 10, nhưng nhóm này lúc nào cũng hoạt động vô cùng sôi nổi, lúc cô vào thì bọn con gái của lớp đang mải tán gẫu về các beauty blogger, còn bọn trai đang bàn vụ đá bóng giao hữu với lớp bên cạnh.

Vi Anh Đền : ” Ê chúng mày, có muốn nhìn thấy hotboy lớp mình làm việc nhà không?”

Nguyệt Đan trườn : ” Ai ai?”

Lâm thông : ” Dĩ nhiên là Thiên Thiên rồi! Tin này hot!”

Lớp trưởng xinh gái : ” Cả nhà ơi!! Hot boy lớp mình làm việc nhà kìa, kéo qua nhà con Vi Anh xem đi!”

Vi Anh trườn : “Sao mày nghĩ là đang ở nhà tao?”

Lớp trưởng xinh gái: ” Đoán thế!”

Vi Anh “Vậy thì mày đoán đúng rồi, qua đi.”

Sau đó là khoảnh khắc cả lớp nhốn nháo hết cả lên, chỉ biết là 5 nữa chúng nó sẽ đổ bộ nhà cặp vợ chồng trẻ.

Vi Anh ngồi đó cười nham hiểm không thôi, haha, Thiên Thiên à, quả này, xem như là trả nợ cho bao ngày tháng anh hành hạ em như con osin đi... (không phải mày đúng là osin của Thiên Thiên hay sao? ==”)

Đúng 5 phút sau, nhanh như chớp, cả bọn xông pha thẳng vào nhà của hai vợ chồng trẻ. Bọn cả lớp bước vào phòng khách cực kì im lặng, khi thấy Vi Anh đang thản nhiên xem tivi ăn bimbim thì ngạc nhiên. Tuấn-tổ phó tổ 1 chạy ra vỗ vai Vi Anh, hỏi.

“Khai mau! Chồng mày đi đâu rồi?”

Vi Anh mắt vẫn hướng về tivi, thản nhiên trả lời.

“Thằng chồng trong bếp ấy, vào mà chụp ảnh đăng face dim hàng nha.”

Vậy là cả lũ nhẹ nhàng tiến vào bếp, còn lại Nguyệt Đan ngoài phòng khách, cười cười với Vi Anh.

“Mày thâm.”

“Tao mà.”

Cả lớp bước vào, được chiêm ngưỡng cảnh đẹp trước mặt, một thanh niên đẹp như tranh trên trường bấy giờ ở nhà lại đeo tạp dề màu hồng hình hello kitty rửa bát.

Cả lớp đứa nào cũng há hốc mồm ra, có vài đứa nhanh tay đưa máy điện thoại ra tách tách liên hồi.

Thiên Thiên đang rửa bát nghe thấy tiếng chụp ảnh còn tưởng Vi Anh chụp mình, cười một cái rồi lên tiếng.

“Em hôm nay hám trai à?”

Nói xong một phút, bao tiếng cười vật vã vang lên xé tan không gian bình yên trong căn nhà nhỏ...

Thằng Tuấn điên lăn cả xuống đất, không ngừng ôm bụng, ôi mẹ ơi, soái ca trong lòng nó là đây sao?

“Haha, chết mất,.....”

Kèm theo đó là tiếng cười khẩy của bao nhiêu đứa khác.

Thiên Thiên cúi tạp dề và găng tay ra, cười nhếch mép một phút làm bao đứa run sợ.

Lâm run.

“Này này, cười thế là sao hả? Ấy ấy bình tĩnh bình tĩnh.”

Cả lớp vài phút trước còn đang trong trạng thái cực kì khoái chí khi có trong tay những hình ảnh ngàn vàng của Thiên Thiên mà không phải ai cũng có được, vậy mà chỉ sau 1 nụ cười nhếch môi, cả căn nhà nhỏ chìm trong hàn khí lạnh như băng.

Lâm che mờ hoảng sợ, chết toi!

“Cả lớp,...nghe lời tao. Đếm đến 3, đồng loạt chạy!”

...

“1....”

“2....”

“aaaaaaaaaaaaaaaa”

Lâm phóng như bay ra khỏi nhà. Cả lớp trong nhà ầm lên.

“CHƯA ĐẾM ĐẾN 3 MÀ!!!”

“CHẠY!!!”

Vi Anh đang xem tivi, tự dưng từ đâu thấy thằng Lâm chạy hùng hục ra khỏi nhà như một con gà chuẩn bị cắt tiết.

‘AAAAAA’

Vi Anh hốt hoảng gọi lại nhưng xem ra không kịp.

‘Ê!!!’

Vừa gọi xong thì cả lớp cũng bán mạng chạy ra ngoài cửa, để Vi Anh ngơ ngác, quay sang định hỏi Nguyệt Đan, ơ, con này đi đâu mất rồi?!

(Còn tiếp)

30. Chương 30: Bó Mẹ Vợ Phát Giác

Vi Anh sau khi thấy bọn bạn chạy bán mạng ra ngoài, trong lòng cảm thấy kì lạ. Lúc trước có thấy gì đâu, thậm chí tiếng chửi mắng còn không có, sao chúng nó lại hoảng hốt như vậy ta? Lẽ nào, nhà có ma ta? Ủa, Vi Anh khẽ lắc đầu một cái, mà đang nghĩ cái quần què gì vậy trời?

Vi Anh nghĩ vậy, liền đứng dậy, đi nhẹ nhàng vào trong bếp, từng bước một bước một đi vào trong không phát ra tiếng động. Ngó đầu vào trong, quái lạ, làm gì có cái gì đâu, sao chúng nó chạy ta? Thiên Thiên vẫn ở đó rửa bát, tạp dề tóc tai vẫn chỉnh tề, chuẩn mực, càng nghĩ càng thấy bất hợp lý.

Đi vào, vẽ mặt chuẩn ngang tàn, vênh vênh vảo vảo, cô làm thế vì muốn hấn không nghi ngờ. Chưa kịp lên tiếng hỏi, Thiên Thiên đã hỏi trước, vừa hỏi vừa tháo tạp dề, có vẻ như hấn rửa bát xong rồi.

“Em gọi chúng nó đến?” – giọng nói ngày thường biến mất teo luôn, thay vào đó là giọng nói chứa đầy hàn khí.

Vi Anh hít một hơi lấy bình tĩnh, cái gì chứ, sao cái giọng thôi đã đáng sợ như vậy..

“Là em gọi đó.” – Chết đến nơi vẫn còn cứng đầu.

Thiên Thiên cười một phát, con nhỏ này, vì em gọi mà có thể ngày mai hình tượng của anh sẽ sụp đổ! Sẽ sụp đổ đó!! Ayda em có biết một tấm ảnh của anh, đặc biệt là ảnh dim có thể tạo ra ảnh hưởng như thế nào hay không?? (Tôi đảm bảo là ông này đang tự luyện). Nặng lời là thế, nhưng xem ra phải nuốt vào trong.

“Sao em lại gọi tới làm cái gì?” -Hắn nói lạnh lùng là thế chứ trong lòng đang gào thét như gà cắt tiết, trời ơi em gọi chúng nó tới làm cái quần gì!!

“Em gọi tới để bù cho bao năm tháng osin khổ cực.”

Thiên Thiên nghe xong lòng nổi đóa, gì vậy trời, sao nhớ dai thù dai như chó vậy !

Thiên Thiên hít một hơi dài hơn cả điều vãn.

“Gì hả? Sao em nói chuyện đó hả, không phải anh bù cho em cả đồng đồ ăn rồi đó hay sao?”

Nhắc mới nhớ, lúc tỏ tình xong Thiên Thiên đã ngay lập tức dẫn Vi Anh đi mua đồ ăn rồi bảo đó là quà bù vì nghe nói cô làm osin khổ cực quá, làm quà đó cô ăn mà bụng no căng, không lết nổi về nhà, bụng đi trước người theo sau.

“Cái đó không tính.”

Thiên Thiên mặt đỏ gay, wtf, cô có biết hôm đó đi hắn phải đốt bao tiền không hả? 2 ngày tiêu vặt của hắn đó!! (ghê =))

“Em thích bị phát lăm à? Hay đói đòn.”

Vi Anh chu môi một phát.

“Gì chứ anh nói với vợ anh như nói với con vợ ông hàng xóm ý.”

Dường như quên đi chủ đề ban nãy, hai mắt Thiên Thiên sáng lên như 2 vì sao, chạy tới gần Vi Anh cười cười, chỉ cần lè lưỡi một phát thì giống hệt chó.

“Gì cơ? Em vừa tự nhận em là vợ anh á?”

Vi Anh đờ người, cô nói có mỗi thế thôi mà hắn cũng vui vẻ được à. Đáng yêu quá đi chồng em uiii.

“Ừm thì sao” – Cô sướng thấy mồ mà còn giả vờ lạnh lùng.

“AYda yêu em quá đi à.” – Nói xong hắn bế cô lên, đi thẳng tiến vào phòng ngủ....

Các bạn đừng tò mò nhiều chỉ cần biết không có H là được ạ vì au không viết được H nên cho nó thành trong sáng nhá :v =))

Thiên Thiên hạ Vi Anh xuống bàn trang điểm, bôi son lên môi hắn, xong quay sang thơm chụt chụt mấy cái, xong làm mấy trò mà bản thân cô cho là biến thái, ví dụ như cắn môi dưới các kiểu...

“Bà à, bà xem đi, con cái mình ở nhà sao đèn đóm lại thế này hả. May hôm này tôi với bà xong việc sớm mới về. Tý vào phải bảo Vi Anh nó cẩn thận hôm, đêm hôm khuya khoắt thế này trộm nó mạnh động lăm lăm !”

Cặp vợ chồng cao tuổi kia vẫn đang mải hàn thuyên đủ loại chuyện, đâu biết rằng con dâu con rể đang làm loạn trong nhà !

“Bà ơi, sao nhà bật đèn mà Vi Anh lại đi đâu rồi.”

Mẹ Vi Anh sốt ruột, giục bố Vi Anh.

“Kìa ông. Đi xem thử xem con nó đâu rồi?”

Bố Vi Anh đi vào trong nhà, phòng khách bim bim còn đang mở trên sàn bay tung tóe do quạt thổi, nhưng bố Vi Anh lại liên tưởng đến cảnh giằng co giữa con gái ông và tên cướp. Con gái ơi!!

Hồng học xông vào phòng ngủ, mắt ông giống hệt như bị “hấp diêm” vậy... (=))

Trong phòng nọ, vẫn có hai thanh niên mải miết ôm ôm ấp ấp, thậm chí là đang hôn rất tình tứ...

Một lúc sau, 2 thanh niên kia đã được chuyển vị trí, từ phòng ngủ sang phòng khách.

Bố Vi Anh ngồi đối diện hai thanh niên kia, mẹ Vi Anh ngồi ngay cạnh. Sau khi thấy hai đứa kia bắt đầu biết xấu hổ, ông mới nói.

“Già đến tuổi đầu này mà các con còn không biết giữ ý tứ trước mặt bố mẹ à?”

Vi Anh tưởng bố mẹ tức giận, liền đưa tay sang người bên cạnh lay lay như có ý “Còn ngồi đây được à, giải thích đi!”

Vậy mà thanh niên kia không chịu hợp tác, lôi máy điện thoại ra loay hoay nhắn tin cho ai đó vô cùng nhiệt tình, không thèm quan tâm khung cảnh hiện tại đang căng thẳng ra sao, con người ngồi bên cạnh đang tức hộc máu như thế nào.

Bố Vi Anh thấy con rể không có phản ứng, càng cáu hơn.

“Ba nói lại, ba lớn rồi, không muốn đi ghen tỵ với trẻ con.”

Nghe xong, cả hai thanh niên đều ngẩng đầu lên, mắt mở to.

“Ba nói cái gì? Ghen tỵ là sao?”

Ba Vi Anh tưởng hai đứa nghe không rõ, nói lại lần nữa, đương nhiên với âm lượng to hơn.

“Là ghen tỵ, ghen tỵ đó. Hai đứa xem, ba ba từng này tuổi đầu rồi, vẫn phải đi ghen tỵ với con nít.”

Mẹ Vi Anh đang tự hỏi trong đầu, lão phu đang nói cái quần què gì vậy?

“Ông, ông nói thế là sao? Ông gọi chúng nó ra đây rút cuộc chỉ là để nói là ông ghen tỵ với chúng nó thôi hả, ghen tỵ khi thấy cảnh mặn nồng ý hả?”

Bố Vi Anh gõ trán, thật là chán với vợ con nhà này mà, rút cuộc là họ ăn phải cái gì mà suy nghĩ chậm thế không biết.

“Đúng rồi, tôi ghen tỵ với tình cảm của hai chúng nó!”

Vi Anh nghe xong, nằm hẫ xuống đùi Thiên Thiên, biểu cảm chiếm được tiện nghi.

” Vậy sao? Con còn tưởng ba mắng cơ... Ayda đùi êm aaa

”

Vi Anh cố tình bày ra bộ mặt thỏa mãn trên tức bố, ayda, không ngờ cảm giác thắng ba lại vui như vậy aaa. Trong lúc đó, Thiên Thiên thì vẫn đang lúi húi với đồng tin nhắn.. Bố Vi Anh hết cách với hai đứa này..

Nằm hưởng thụ được vài phút, cửa bắt đầu gõ. Mẹ Vi Anh ra mở, Thiên Thiên ngay lập tức bỏ máy xuống, xoa đầu Vi Anh ý bảo cô ngồi đây. Vi Anh cũng lơ ngơ không hiểu gì, đành nghe lơ ngơ bò dậy.

Từ ngoài cửa vọng ra tiếng cười nói hết sức vui vẻ.

“A! Chào chị! Ôi thật là quý hóa cho gia đình quá, hôm nay lại để anh chị phải lặn lội đến đây như vậy, anh chị đến đón cháu Thiên phải không?”

Mẹ Thiên Thiên cười rạng rỡ, dù đã nhiều tuổi, nhưng nụ cười vẫn rất tươi, rất đẹp.

“À vâng chào chị, tôi thật ra đến đây có 1 việc khác, mong có thể vào nhà tận tình nói chuyện.”

Vi Anh ngồi bên trong đồng tai lên nghe ngóng, chết cha, sao lại vào nhà, không phải bố mẹ họ đến đón con trai về sao? Liền đập tay người bên cạnh, hỏi nhỏ.

“Ê, ba mẹ anh đến đây làm gì thế?”

Thiên Thiên dừng chơi điện tử, đưa sang cho cô, ý bảo xem đi. Vi Anh mở khóa điện thoại, lập tức hiện ra ứng dụng tin nhắn, là 1 cuộc hội thoại rất dài của hắn với 1 ai đó, nhìn kĩ lại mới thấy là của Thiên Thiên nhắn với ba hắn.

“Nhắn với ba thì đưa em đọc làm cái gì?”

Thiên Thiên chẹp miệng, rút cuộc bố mẹ cho em ăn cám lợn hay sao, đọc đi còn ngồi đó nói với hỏi cái gì.

“Đọc đi là biết!”

Vi Anh gật đầu, cẩn thận đọc.

“Ba ơi đến nhà Vi Anh đi ạ!”

“Sao lại đến, chẳng phải muộn rồi sao? Hóa ra con về muộn là vì mãi ở nhà con dâu à?”

“Dạ, ba đến đi, bàn chuyện hôn nhân của chúng con đi.”

“Thằng này mày sảng đá ở nhà con dâu à? *icon tức giận* Không phải chuyện đó đã bàn bạc từ lâu rồi sao? Con còn gọi ba qua làm gì hả? Muộn rồi mà! Mau về đi con ơi.”

“Chỉ là con muốn học xong cấp 3 cái cưới luôn, chẳng phải bây giờ 16t là được cưới rồi hay sao? CON MUỐN CƯỚI CƠ OAOAA HỔNG CHỊU ĐẬU.”

Vi Anh đen mặt như đất nồi, tên chết tiệt này, nào có đạn à?? Chưa kịp nói gì, ba mẹ Thiên Thiên đã bước vào phòng khách mấy rồi...

Thôi xong, cuộc đời này, tuổi thanh xuân ngàn vàng của Vi Anh rồi sẽ trôi dạt về đâu....

Các nàng đọc truyện thế nào ạ? Ta thấy nó ngày càng dở luôn á :(((

Các nàng hãy tích cực cmt nhận xét và vote cho ta nhe uhu ý tưởng bỏ rơi ta đi chơi rồi :((

Vì đây là chap đặc biệt nên sẽ đặc biệt dành tem cho 3 bạn ạ :* Cũng là quà đền bù cho mấy ngày max lười của ta haha =))

Chúc các nàng có hè vui =)) Và giật tem vui vẻ! Lalala =)) Boi Boi :v

Tử Lạnh.

(Còn tiếp)

31. Chương 31: Chuyện Đại Sự

Bố mẹ Thiên Thiên rất lịch sự tiến vào phòng khách, nhẹ nhàng bắt tay, chào hỏi nhà sui. Trong lúc đó còn khôn khéo xem xét tình hình, và đặc biệt, lờ mờ đe dọa Thiên Thiên. Tại bố mẹ để ra mày mà tối muộn như thế này vẫn phải đi sang nhà sui gia bàn chuyện.

Vi Anh ngồi ngay ngắn, chào hai bác, rồi cúi gằm mặt xuống sàn, a đi chết đây! Mình không muốn mất đời gái sớm như thế này huhu... Nghĩ là thế, chứ Vi Anh biểu hiện ra ngoài hết như mình vẫn chưa biết gì cả. Trong thời khắc như thế này, dành thời gian bình tĩnh, nghĩ cách đối phó với bố mẹ vẫn là quan trọng nhất.

Bố mẹ Thiên Thiên ngồi xuống bàn tiếp khách, mọi hành động cử chỉ đều rất cao sang, lịch thiệp. Sau khi bố mẹ Thiên Thiên ngồi xuống, cô lảng tránh bằng việc xin phép đứng dậy đi pha trà, nhưng vừa đứng lên, đã bị tay ai đó kéo xuống bằng 1 lực lớn. Cô hận không thể đánh chết tên chết tiệt này. Đang mãi nghĩ, chuông tin nhắn vang lên, mở ra xem.

“Em đừng có hòng chạy, chuyện gì tới nó cũng phải tới thôi, cưới hay không chỉ là vấn đề thời gian.”

Vi Anh đọc xong chả còn muốn nói gì thêm nữa, phản kháng không, mà đồng ý chấp thuận cũng không. Chính ra, biểu hiện này của Vi Anh còn làm Thiên Thiên thêm sốt ruột, có phải cô tức giận đến mức ngay cả nói cũng không muốn?

Bố mẹ Thiên Thiên không vòng vo, vào thẳng luôn vấn đề.

” Rất làm phiền khi muộn như thế này rồi vẫn tới, gia đình tôi đúng là hơi đường đột. Lý do gia đình hôm nay đến đây, là bởi vì muốn bàn 1 chuyện không mới, là việc đính hôn và thời gian cưới của 2 cháu.”

Vi Anh ngay cả động đậy cũng không, thực sự phản ứng như thế này Thiên Thiên thực sự có chút lo lắng không thôi, cô là đang giận hờn quá đường đột hay sao? Không thể nào, việc cưới này chỉ có thời gian thôi, sớm gì cũng cưới, cô đâu thể phản ứng quá như thế chứ?

Bố Vi Anh ngạc nhiên, chuyện này...

“Anh à, chuyện này chẳng phải chúng ta đã bàn rồi hay sao? Còn thời gian cưới không phải ban đầu đã tính là tùy chúng nó hay sao anh sui?”

Nhận ra có điều không đúng, bố Vi Anh liền quay sang.

“Vi Anh, Thiên Thiên, hai con vào phòng đi, chuyện người lớn, vốn dĩ không nên có trẻ con.”

Thiên Thiên lập tức đứng lên, nắm tay Vi Anh.

“Đi, anh đưa em vào phòng.”

Vi Anh cũng đứng lên theo, nhưng Thiên Thiên cảm nhận được rõ sự khó chịu và cưỡng ép của cô. Lý do tại sao hờn giận, đơn giản thôi, cô hờn đã nắm rõ như lòng bàn tay rồi, một chút khó chịu, cô không bộc lộ ra ngoài, hờn không biết. Hai người sau đó cũng cứ thế miễn cưỡng đi vào phòng.

Vi Anh đi vào, chẳng nói năng câu gì, cứ thế leo lên giường, trùm chăn qua đầu. Thiên Thiên chống hai tay lên eo, con nhỏ này, hết thuốc chữa rồi, rốt cuộc lý do gì lại trở nên như thế chứ. Trong lòng không ngừng cảm thấy khinh bỉ bản thân tại sao không rên vợ ngay từ đầu để bây giờ nó lì như vậy. Ngồi lên thành giường, thông qua lớp chăn mỏng, hờn khẽ xoa đầu cô. Vậy mà cô lại hắt ra, lườm hờn.

“Đừng có động vào người em, ngồi dưới đất, khi nào bàn xong thì anh về.”

Nói xong lại nằm xuống, đắp chăn lại như cũ, chẳng nói năng đả động tí nào. Thiên Thiên nằm hờn ra đất, mặc kệ.

“Ayda nằm dưới đất thật là mát nha, hè, may quá không phải đắp chăn.”

Con người trong chăn chẳng thèm quan tâm.

“Thiên Thiên...”

Thiên Thiên nghe thấy thế, tưởng là cô nguôi giận rồi, nhồm người dậy. AI ngờ chưa kịp cười, con người trên kia đã cầm cái gối đập thẳng vào mặt đẹp, rồi hét.

“Em tự hỏi bao lâu nay xem đĩa bay của anh đi đâu mà chưa đón anh đấy!”

Thiên Thiên đáp gối sang chỗ khác, tức giận đứng lên hỏi.

“Em rốt cuộc là làm sao? Em có bất mãn gì về chuyện kết hôn sao? Dù gì từ đây đến hết cấp 3 còn 1 năm 1 kì nữa cơ mà, thậm chí còn chưa thi kì I, sao em lại phải như thế hả?”

Vi Anh đáp thêm một cái nữa, cái mặt đẹp xem ra hôm nay tàn rồi.

“Phải đấy, em bất mãn đấy, bất mãn vì đường đường là yêu nhau, mà cái chuyện quan trọng như thế này ngay cả hỏi anh cũng hỏi em được lấy 1 câu, cưới nhau thì cưới, anh thấy em có nói gì không hả?”

Thiên Thiên lần này thực sự đơ người, vậy là, cô giận hờn không phải vì không muốn cưới sao? Chợt nhận ra đúng là mình có sai, hờn liền đi tới bên giường của cô, ôm chặt.

“Tao thích không hỏi đấy!”

Thế là hai con người ở trong phòng ngủ cũng bớt nguôi ngoai, thay vào đó là chơi đại chiến gối, bông nhồi gối bay tung tóe, văng vẳng đâu đây tiếng cười đùa hết sức vui vẻ.. (chả hiểu sao viết đến đoạn này lại cứ viết nhầm thành tiếng giường rung =)))

Sau khi nói chuyện, ba mẹ hai bên đồng ý, nếu như hai đứa thực sự muốn cưới, thì có thể đồng ý, chỉ cần suy nghĩ thật kĩ, tránh sau này làm đau lẫn nhau, hậu quả để lại sẽ rất đau đớn.

Hai người đồng ý, bây giờ tạm thời cứ gạt chuyện đó sang một bên, cái gì đến, rồi nó cũng sẽ phải đến mà thôi...

Những ngày sau đó, thực sự hai người không có hẹn nhau đi đâu được nhiều, học xong cũng không có thời gian gặp nhau nữa rồi, vì đơn giản, bây giờ hiện tại là thời gian ôn thi học kì, kì thi sắp tới, rất gần rồi.

Những ngày thi ôn thi thực sự vô cùng mệt mỏi, nếu không muốn nói là học như trâu cày ruộng. Có thể nhiều người sẽ nghĩ, thi kì I thực sự không quan trọng đến thế, nhưng trường Vi Anh và Thiên Thiên đang học, lại là trường có thành tích rất cao, học sinh lại có tinh thần cò xát, nên việc cạnh tranh là khó tránh khỏi. Vì lẽ đó mà kì thi này thực sự rất căng thẳng.

Vi Anh đã mấy ngày liền phải thức gần đến sáng chỉ để học mấy bài văn phân tích và học thuyết (chém vì mình không học lớp 11 nên không biết hihi thông cảm :v), sáng ra lại phải dậy sớm đi học, chiều đi học thêm, tối lại học đến sáng, thời gian nghỉ ngơi là rất ít.

Sáng, Nguyệt Đan đến gọi Vi Anh đi học, từ ngày Vi Anh có bạn trai, liền lập tức vứt bỏ bạn, thành ra cô đi học hay đi đâu toàn phải dựa vào thằng Lâm. May là hôm nay Thiên Thiên bảo nó học mệt quá nên kiệt sức không đi học nữa, nên cô mới lại theo thói quen cũ đi gọi Vi Anh dậy.

6.00am...

Nguyệt Đan lên phòng Vi Anh gọi cô dậy.

“Vi Anh, dậy.”

Vi Anh đang lơ mơ say giấc, vẫn cứ nghĩ người gọi mình dậy là Thiên Thiên, bắt đầu làm nũng.

“Ừ ừ, em muốn ngủ cơ, học mệt lắm rồi.”

Nguyệt Đan cũng mệt chết bộ, cái con này, lao đầu vào học đã mệt rồi, sáng ra mà còn cho tao ăn bánh GATO nữa à, nghĩ bụng liền đập cho nó 1 cái, Vi Anh theo thể mà ngã lún xuống đất.

“Cái con này mà dậy nhanh, đi học!”

Vi Anh đang ngủ ngon lành, bị gọi dậy, bây giờ còn bị đập, số thật là nhỏ a..

“Sao mà đánh tao? Khoan! Khoan đã! Đừng đập!”

“Mày còn không mau đi vệ sinh cá nhân, muốn tao ném mày qua cửa sổ không, đi nhanh, tiết 1 hôm nay là tiết của cô chủ nhiệm đó, hôm nay còn giao đề thi thử nữa.”

Vi Anh xốc lại mình mẩy, đáp đồng chân lên giường rồi đi vào nhà vệ sinh, trong lòng không ngừng trù Nguyệt Đan ngày mai đi ngủ đi tè ướt hết ga giường, hahahaha.

.....

Vi Anh trèo lên xe Nguyệt Đan ngồi, vừa đi vừa bấm máy điện thoại, Nguyệt Đan ngồi đằng trước lái xe bắt đầu gọi chuyện.

“Mày có bạn trai cái là quên hẳn tao rồi.”

Vi Anh tắt điện thoại, bắt đầu bao biện dù biết kiểu gì cũng thua.

“Làm gì có, tao với mày vẫn đi mua quần áo, vẫn nhắn tin bình thường mà.”

Nguyệt Đan bắt đầu phóng nhanh hơn.

“Nhắn tin thì toàn icon, rep thì lâu, mua quần áo với tao mà toàn đi vào quầy nam.”

Vi Anh đang định tiếp lời, chợt nhớ ra.

“A khoan, sao hôm nay lại đón tao, chẳng phải bình thường Thiên Thiên vẫn đón tao à?”

Nguyệt Đan bĩu môi.

“Đấy, hở ra là Thiên Thiên này nọ, có ngày tao cho nó tiêu. Cậu ấy bảo ôn thi mệt quá nên ở nhà chơi game rồi.”

“Tao mà được ở nhà như hần cũng sướng huhu, tiếc là số tao nó hẩm hiu quá.”

Nguyệt Đan có vẻ không bằng lòng.

“Gì chứ? Mà có bạn trai sớm nhất cả lớp mà mày kêu số mày hẩm hiu?”

“Vậy thì mày càng nên đi kiếm đi.”

Nguyệt Đan nói đến đây bắt đầu hứng thú.

“Có rồi, chỉ là tạm thời không muốn nói ra.”

Vi Anh nhảy cẫng lên, làm hai con tý nữa nhảy ra khỏi xe.

“Gì chứ? Á à, con này, mày có mà mày không trình báo hả? Khai.”

Nguyệt Đan cười nham hiểm.

“Đợi đi, sắp rồi.”

Oa thật là một mỗi mà :((

Chap mới của các nàng đó nha, vắn hết toàn bộ chất xám ra rồi đó :v

Cmt và vote nhiệt tình nha, nhớ nhận xét cho ta để ta rút kinh nghiệm nha!

Ủng hộ truyện mới nhé! :*

Yêu các nàng!

Tử Lạnh.

(Còn tiếp)

32. Chương 32: Chương 32

À không =)))

Ta đã trở lại với các nàng rồi đây :))))

Okey chuyện là như thế này, thực sự không muốn nói nhưng cái gì đến cũng đến, đó là chỉ còn chương này, và 1 chương nữa là chúng ta đã xa nhau rồi đó :>

Hóa chẳng nếu có gặp lại, cũng sẽ là ở các chap extra của truyện và các dự án tiếp theo =)) Vì vậy ta chỉ muốn cảm ơn thôi, cảm ơn vì đã ủng hộ và theo truyện tới thời điểm này! Love yuuu

CHƯƠNG 32 – MỘT TÌNH BẠN ĐÁNG RA RẤT ĐẸP.

Vi Anh phụng phịu.

“Bây giờ đến cả bạn thân mày còn không nói cho biết nữa sao, mày phải nói tao mới xem xét xem có hợp không chứ!”

Nguyệt Đan cười, nói bằng giọng chắc nịch.

“Không sao, vì tao biết kiểu gì mày cũng ủng hộ thôi à?”

“Sao mày biết là tao đồng ý, xức .”

Vậy là trên con đường đi đến trường, hai cô nàng lại có thêm chủ đề nóng để nói rồi.

“À khoan, dạo này sao tao không thấy Trần Hoàng liên lạc với mày gì cả.”

Vốn dĩ chủ đề này không lên gọi lại, Vi Anh bắt đầu quá trình hồi tưởng.

“Cơ bản đúng là từ lúc đó tao không có để tâm nữa, chỉ một mực cho rằng phải quên, hơn nữa, hai đứa học khác lớp, không có thời gian gặp.”

“Ồ, mấy hôm trước có đứa tung tin Trần Hoàng có bạn gái rồi đó, mày biết chưa?”

“Cái đó..cái đó tao không biết, từ ngày có bạn trai cái đi chơi với học thôi, lên face cũng chỉ check một tý.”

Vi Anh nói xong mà lòng không ngừng gào thét, dù bây giờ có bạn trai, nhưng ngày xưa cũng gọi là có một chút cảm tình, hơn nữa Trần Hoàng cũng rất quý cô, nghe tin cậu ấy có bạn trai, đúng là có chút mất mát. Nhưng xét theo mặt tích cực, chẳng phải là cậu ấy từ nay sẽ có người ở bên an ủi, lo lắng lúc buồn hay sao? Cậu ấy cũng sẽ không phải buồn vì chuyện của cô quá nhiều, như vậy, xem ra lại tốt.

Những ngày sau đó xem ra cũng chả khảm khác hơn, cũng vẫn là vui đầu vào học, lúc nào Vi Anh cũng ước thời gian trôi nhanh, vậy mà ai ngờ nó trôi nhanh thật, chỉ trong thoáng chốc là đã hết kì thi.

Sau khi thi xong 3 môn chính, Anh, Văn và Toán, Vi Anh bước ra ngoài phòng thi với 1 tâm lý vô cùng thoải mái. A..xem ra bài thi làm rất tốt, đề thi cũng không khó đến mức hack não học sinh, vì vậy, xem ra có thể an tâm được rồi.

Đang đứng ngoài hành lang nhìn xuống sân trường, chợt Vi Anh thấy dáng người quen thuộc, đang vui vẻ bước đi với bạn bè, chợt trong lòng Vi Anh dấy lên cảm giác kì lạ, cậu ấy dù không thích cô nữa, nhưng thực sự là không muốn giữ quan hệ bạn bè với cô nữa hay sao?

Tay vòng qua ôm chặt lại, áp sát vào người.

“Em xem em đi, thi xong không xuống phòng thăm anh đứng trên này ngắm trai à?”

Dù là câu nói đùa, nhưng có vẻ nó lại làm Vi Anh chợt dạ, như vừa làm gì tội lỗi vậy.

“Dạ...”

Thiên Thiên di chuyển tay từ eo qua cổ tay Vi Anh kéo đi, vừa đi vừa cười.

“Thi xong rồi, không được trêu em mấy ngày thật chán a, đi chơi thôi.”

Vi Anh đi theo, tâm trạng không tốt hơn là bao, ai dà, tại sao chỉ vì chuyện làm bạn hay không lại làm cô đau đầu như thế này chứ?

“Thiên Thiên, tạm thời hôm nay em không muốn đi chơi, em muốn về nhà.”

Thiên Thiên quay ra, xem ra cô làm bài không ổn rồi.

“Được, vậy anh đưa em về nhà, có gì về nhà nói sau, tốt nhất bây giờ cứ cười lên, rồi tối anh dẫn em đi ăn là được.”

Thiên Thiên theo thói quen mở cửa trước, cơ bản lúc trước Vi Anh có đưa cho anh 1 chìa khóa dự phòng rồi, tận tình đưa cô vào phòng nghỉ rồi nằm xuống bên cạnh, ôm chặt vào lòng.

“Vợ ơi, hôm nay thi không ra quần què gì hay sao mà buồn thế? Hay bị bạn con trai nào nhìn bài à?”

Vi Anh vòng tay ra ôm lại người kia, tận hưởng hương bạc hà thơm mát dịu nhẹ.

“Không phải, vốn dĩ, em làm bài vô cùng tốt.”

“Nếu không phải là chuyện gì, chuyện em táo bón, chuyện em bị mụn?”

Vi Anh thực sự lúc này muốn tát chết tên này, trời ơi trong hoàn cảnh nào hần cũng troll người khác được (vì Thiên Thiên nó được ta rèn luyện Vi Anh à =)))

“Anh lúc nào cũng đùa được.”

“Đùa đời nó mới vui” -Thiên ranh ma.

“Giờ em hiểu tại sao đời anh nó khổ nạn rồi.” – Vi Anh thâm.

Giờ mới thấy, hai con người này nói chuyện thực sự rất hợp a, mỗi người một câu, câu nào câu đấy cũng đủ giết chết đối phương. Thiên Thiên chẹp miệng một cái.

“Đời anh khổ nạn nên mới vợ phải em.”

“ ... ”

Thấy vợ nhỏ cạ lời, hấn mới bắt đầu gọi lại chuyện.

“Thôi, giận làm gì. Thế bây giờ nói anh nghe, làm sao mà em buồn.”

Vi Anh mãi mới có cơ hội giải bày, mặc cho phản ứng của hấn ra sao, cô cứ thật thà kể hết, một chi tiết không thừa không thiếu. Trái lại với suy nghĩ của cô, Thiên Thiên nghe xong không hề ghen, hấn còn ngồi suy đoán với cô.

“Anh nói xem, rốt cuộc tại sao, ngay cả chào cậu ấy cũng lơ em chứ?”

Thiên Thiên ngồi hai chân vắt lên nhau hệt như ông cụ non, tay vuốt cằm như chả có tý râu nào.

“Một có cậu ấy khác để quan tâm, hai là để tránh đau lòng, cậu ấy chọn cách lùi về đằng sau.”

Càng nghĩ càng cảm thấy ủ dột, tự dừng lại thở dài một cái.

“Em nghe nói cậu ấy đã có bạn gái rồi.”

Thiên Thiên hai mắt tròn to, lời nói linh nghiệm vậy sao? Hấn ban đầu khi biết lý do cô không nói năng có chút ghen tuông, nhưng xem lại, cô là của hấn rồi, cưới cũng đã bàn rồi, giờ cô có muốn chạy cũng đâu có được, đằng này, cô xem ra vì chuyện đó mà khá phiền não, vì vậy nên hấn đành bình thản an ủi cô, coi như đó chỉ là một người bạn bình thường.

“Có rồi sao?”

“ ... ”

“Thôi, em cứ coi như là cậu ấy hiện tại mới có bạn gái nên phải chăm sóc quan tâm cô ấy, nên không có thời gian đi. Em cũng có thời gian như vậy mà.”

Vi Anh chừng mắt đe dọa, anh là an ủi hay là đang mượn cớ mĩa mai em đấy hả. Thiên Thiên biết là nói quá, đành dụ cô nằm xuống, đưa tay qua để đầu cô nằm lên, khẽ xoa gáy cho cô dễ ngủ.

“Thôi thôi tạm thời không có bàn cái đó nữa, bây giờ là phải ngủ bù cho mấy ngày ôn thi mệt. Anh biết em thức mấy ngày rồi, chắc mệt, ngủ đi, ngủ ngoan tý anh đưa đi ăn tối cho đã nhé! Bé ngoan, đừng giận nè, ngủ đi.”

Vi Anh vòng qua ôm trọn hấn, mặt úp vào ngực của hấn, rất giống bé ngoan. Một người trong lòng âm ỷ hạnh phúc, một người âm thầm chảy máu cam vì trót suy nghĩ đồi trụy và không biết mình nên làm quân tử hay làm tiểu nhân. Mãi suy nghĩ quá đâm ra buồn ngủ, nằm gục luôn.

Vi Anh tỉnh dậy, vẫn còn hơi lơ mơ buồn ngủ, khẽ rúc đầu vào người nằm bên cạnh, giờ là mùa đông, rúc vào người hấn thực sự rất ấm, Vi Anh nhiều lúc không hiểu tại sao người Thiên Thiên lúc nào cũng như vậy, lúc hỏi hấn chỉ trả lời.

“Người anh ấm vì anh còn có người phải sưởi.”

Giờ thấy quả thực câu nói này rất đúng a!

“Dậy rồi à? Em đi thay quần áo đi rồi mình đi ăn!” _ Hấn khẽ chuyển động, tay xoa xoa đầu cô, nói bằng giọng ngái ngủ.

Vi Anh ngồi dậy, ngoan ngoãn đi theo Thiên Thiên ăn tối.

Bên ngoài trời hiện tại rất lạnh, hai người đi bên cạnh nhau, tay cho vào túi áo, thực rất ấm, cứ như thế, thời gian bước đến nhà hàng thực sự rất hạnh phúc. Đến Vi Anh còn giật mình, từ khi thích hắn, cô mất đi hoàn toàn bản tính dâm bựa lầy vồn có của mình, thay vào đó là rất hay lụy, buồn vu vơ,..

Hắn biết, khẽ siết chặt bàn tay đang an phận trong túi áo của mình.

“Đừng nghĩ nữa, ai cũng như em cả thôi, đến cả anh cũng như em.”

Vi Anh quay qua lườm hắn, nhếch môi cười nham hiểm.

“Anh mà mất đi bản tính thì em đâm đầu chết lâu rồi, lầy lầy vồn vồn, ngu ngu vồn ngu, bản tính đẹp biến mất, bản tính xấu vẫn đi trăm năm không rời.”

Con người kia không thêm nói chuyện nữa.

Lúc đi vào quán, chợt một bóng người bước ra ngoài quán, vì mãi nói chuyện mà đụng phải người Thiên Thiên. Người kia rơi điện thoại, nhặt lên rồi ngẩng đầu lên.

“Xin.. a.. Vi Anh, Thiên Thiên, thật tình chờ lại gặp hai người ở đây.”

“Trần Hoàng?” – Cô hỏi.

“Không còn tớ thì còn ai vào đây.”

Thiên Thiên nắm chặt tay Vi Anh, mồm miệng mở chế độ thân thiện.

“Cậu đi đâu?”

“À, hôm nay có hẹn, vậy mà người đó lại bận, tôi nghĩ ăn một mình cũng chán, nên định về nhà ăn cho nhanh.”

Vi Anh chưa kịp mời Trần Hoàng ở lại ăn cùng hai người, điện thoại của Trần Hoàng lại reo, vang lên giọng con gái nhỏ nhẹ. Vi Anh sững người.

“Anh đây, tại máy anh bị rơi, à thôi, chào hai người, tôi đi.”

Nói rồi lạng lẹ rồi đi, còn chưa kịp để cô tạm biệt, quay đầu lại, nuối tiếc một thứ tình bạn lẽ ra sẽ rất đẹp....

Oa, bây giờ là giờ để ta thể hiện tình cảm điiii :”>

Truyện hôm nay từ #14 trong mục truyện hot đã lên #8 rồi ạ :3 Thứ hạng mà truyện chưa bao giờ đạt được tới và tính đến thời điểm này thì nó là vị trí cao nhất mà truyện đạt được!

Chân thành cảm ơn các nàng, vì nhờ có các nàng ủng hộ ta mà truyện ta mới được như ngày hôm nay! ^^

Cảm ơn các nàng rất nhiều, kamsa.

Yêu các nàng 100% :”>

Tử Lạnh!

(Còn tiếp)

33. Chương 33: Chương 33

Định chap này là chap cuối, nhưng xem ra rất dài, vì vậy ta đành phải cắt ra làm 2 chương, mong các nàng thông cảm. Vì hạn ra phải nhanh do các bạn giục, mà truyện còn có vài vấn đề nữa phải để chap sau. Xin thứ lỗi cho ta.

CHƯƠNG 33 – HẠNH PHÚC CUỐI CÙNG CŨNG TỚI RỒI

Thiên Thiên nhìn cô mà lòng chẳng chịt suy nghĩ, cảm thấy thật thất vọng về bản thân, xem ra anh không an ủi em được rồi. Không biết Vi Anh có hiểu được tâm tư của hần hay không, vài giây sau lập tức vui vẻ trở lại, nắm tay hần cười cười.

“Thiên à, mình đi ăn đi, vào nào.”

Cứ như thế, buổi tối trôi qua thực sự rất êm đềm, bữa tối cũng rất ngon, hai người, cứ lần lượt gấp nhau ăn, làm bao con người cô đơn đi ăn tối 1 mình trong quán phát bực.

“Vi Anh nè, 3 ngày nữa trường tổ chức party đấy.”

“Sao em chả bao giờ biết tới mấy cái này? Mà sao trường ta tổ chức lắm thế?”

“Anh nào hay? Nói chung là đi nhé.”

“Đi thì đi.”

2 ngày trước đó đối với Vi Anh là những ngày rất vui, cô và hần, cùng Lâm và Nguyệt Đan đi chơi khắp nơi, nào là đi công viên, nào là đi mua sắm... Hôm nay, chỉ còn 1 ngày nữa là tới party, và Nguyệt Đan với Vi Anh là con gái, nên cực kì quan trọng việc ăn mặc. Thế là hôm nay 4 con người này lại lặn lội đến trung tâm mua sắm.

Thiên Thiên và Lâm đi sau Vi Anh và Nguyệt Đan, giống hệt như vệ sĩ vậy, hai người hai phong cách khác nhau, một người phong cách trưởng thành, một người bụi bụi. Thấy hai người con gái kia vì háo hức mà đi nhanh, Thiên Thiên liền gọi giật lại.

“Này, hai người, đi chậm lại, đi nhanh thế bọn tôi lạc 2 bà đấy.”

Vi Anh và Nguyệt Đan nhìn nhau ý hiểu, liền đứng lại cho hai người kia bắt kịp. Đến khi kịp rồi, Vi Anh luôn tay qua tay Thiên Thiên, đi lắc lư lắc lư.

“Ayda lâu lắm em mới được đi mua sắm thoải mái như này aaa~”

Thiên Thiên mặt biến sắc.

“Lần trước đi mua sắm với anh em không cảm thấy thoải mái hay sao?” -Giọng sắc lạnh tỏa ra ngàn ngút hàn khí.

“Aaa, đâu, đâu có .. ý em là, đi với bạn thân nó sẽ rất thoải mái, hơn nữa nó cũng là con gái, aaa, đừng nhìn em như thế, anh xem, Nguyệt Đan, cứu tao.”

Lâm từ đâu dạt sang một bên với Nguyệt Đan, mặt vẻ như kẻ đời vậy. Lúc Vi Anh gọi kêu cứu, Nguyệt Đan còn chẳng thèm ra tay trợ giúp, mặc kệ cho đôi này tình tứ, tại sao hai người không đi chỗ nào mà yêu thương ghen tuông nhau đi chứ, tại sao cứ phải ở đây hành hạ tôi như thế hả, nhất định mai phải công khai người yêu, cho bỏ ghét, xừ!

Vi Anh rõ ràng là thấy thái độ lạnh nhạt của Nguyệt Đan, xem ra có cầu cứu con này cũng không cứu mình được, đành chuyển sang dùng mỹ nhân kế với Lâm.

“Lâm aaaa~~ Lâm đẹp trai tốt bụng a~~ Cứu tao~”

Lâm quay qua nhìn, cẩn thận xem xét tình hình, xem ra có xông pha lên cứu giúp cũng chẳng thay đổi được tình hình, đành phán.

“Tao sống mười mấy năm cuộc đời, có phải ngu đâu mà cứu mày.”

Nói xong lạnh lùng kéo Nguyệt Đan đi, bốn người cứ thế mà tự nhiên tách ra. Vi Anh nhìn hai người lạnh lùng đi mà trong lòng không khỏi cảm thán, quay qua bĩu môi.

“Anh xem, rốt cuộc tính cách của hai người FA nó như thế à? Tại sao có thể đồng loạt bỏ đi như có kế hoạch định trước vậy.”

Thiên Thiên cũng nhìn theo bóng dáng hai người kia, như chợt phát hiện ra khúc mắc, khẽ cười khẩy một cái, Vi Anh thấy thế liền nhảy căng lên.

“A, có phải anh đoán được rồi không? Anh nói xem, tại sao hai người lại như thế, đặc biệt là Nguyệt Đan. Ngày xưa anh cũng chơi thân với cậu ấy, chắc cũng nắm bắt được suy nghĩ của cậu ấy đúng không? A đúng rồi đến em anh còn đoán được mà.”

Thiên Thiên chẹp miệng một cái, quay qua véo má người bên cạnh.

“Tại sao cái mồm em nó luôn hoạt động liên hồi không ngừng nghỉ thế hả? Nói bớt chút xem đau đầu thiệt á, đúng, đúng là anh đoán được rồi, nhưng hiện tại xem ra để em tự đoán hay hơn. Còn việc nắm bắt, thì anh không làm được, anh nắm bắt được em cũng do đầu em chứa ít thứ dễ nắm. Vậy thôi.” — Nói xong bỏ lại cô.

Vi Anh đứng đó hậm hực, sao thế giới lại bất công vậy trời, sao ai cũng phũ phàng với tôi như thế chứ? Nghĩ một đặng nhưng lại làm một nẻo, điển hình như việc vừa than trời đất, mấy giây sau lại vui vẻ chạy tới lí nhí bên Thiên Thiên như trẻ con vậy.

“Vi Anh này, mai em định mặc gì?”

“Em định mặc váy.”

“Này, hay đi ra quán trước đi.”

Vi Anh mặt hờn hờn, nhớ lại chuyện xưa cũ.

“Đi để mấy cô nhân viên lại ngắm anh à? Đi để anh lại chê em già à?” (có ai còn nhớ :v)

Thiên Thiên dẫn người ra, vợ hần bị cái gì vậy trời? Tại sao chuyện gì không bao giờ nhớ mà mấy chuyện dạng dạng thế này lại nhớ như in vậy chứ? Biết là không thể đôi cô với cô, hần liền đánh trống lảng.

“A quán này có váy đẹp ghê, thôi vào mua đi đẹp quá!”

Sau một hồi đau đầu, cuối cùng hai người cũng chọn được bộ quần áo cho mình, Vi Anh chọn cho mình chiếc váy dài ngang đầu gối, phần phía sau dài hơn, chạm đất màu xanh nước biển, được đính đá dọc eo rất tinh tế. Còn của Thiên Thiên là bộ vest trắng. Ban đầu Thiên Thiên định mặc màu đen, nhưng do Vi Anh bảo trắng với xanh nước biển kết hợp rất đẹp, còn đen trắng quá đối lập, thế là đành nghe thôi. Giờ có vợ rồi, mặc cái gì cũng không cho.

Lúc Vi Anh với Thiên Thiên đi ra thì 2 con người kia cũng đi từ tầng trên xuống. 4 con người vừa chia ra lại tái hợp.

Ngày tổ chức party – Khuôn viên trường

Vi Anh và Thiên Thiên hạnh phúc đi đến, chưa đến giờ nhưng rất nhiều người tới rồi.

“Anh ơi tìm Nguyệt Đan với Lâm đi.”

Do chiều cao hạn chế nên Vi Anh không nhìn được, vả lại có kiếng cũng bằng không, vì vậy đành nhờ người cao hơn nhìn hộ. Quả nhiên, chỉ cần nhón chân một chút, Thiên Thiên đã xác định được vị trí hai người, mỗi tội họ ở xa quá, chen qua đám người rất mệt. Thiên Thiên đành nhắn tin cho Nguyệt Đan.

“Cậu với Lâm mau ra cửa đi, chúng tớ tới rồi.”

Nguyệt Đan sau khi nhận được tin nhắn, quay qua cười nói với Lâm.

“Sẵn sàng chưa?”

Lâm đang uống li rượu pân phụt hết nước ra, lau miệng cực soái.

“À rồi.”

Nói rồi đặt li rượu xuống sân khấu, đi thẳng ra chỗ cửa.

...

Vi Anh tựa người vào Thiên Thiên, chán quá đi, sao người kia chưa tới chứ. Vừa mới nói, hai con người kia từ đám đông đi tới. Chỉ đáng tiếc, đi với khoảng cách rất gần nhau. Vi Anh đứng thẳng dậy, nhận ra có điều lạ lùng, hai con người này, đi đứng chưa bao giờ gần như thế này cả.

“Ây, từ từ, chúng mày yêu nhau rồi phải không? Khai mau.”

Nguyệt Đan và Lâm đồng loạt giơ tay lên, Nguyệt Đan cười rạng rỡ trong ánh đèn nhấp nháy tại khuôn viên, nở nụ cười thực sự viên mãn. Trên tay hai người, tại ngón áp út, đều có một chiếc nhẫn trắng, họa tiết đơn giản, sáng lấp lánh trong đêm....

Vi Anh lúc này cảm thấy thực sự rất vui, đi tới ôm chặt Nguyệt Đan lại, nhìn lên bầu trời bắt đầu có sao.

“Chúc mày hạnh phúc nhé!”

Nói rồi buông Nguyệt Đan ra, giơ tay ra.

“Tao, từ nay sẽ đặc quyền giao Nguyệt Đan cho mày, nhiệm vụ của mày là phải yêu thương, chăm sóc nó, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, không được làm nó lụy tình, không được làm nó tổn thương.”

Lâm vắn về chiếc nhẫn trên tay, mãi đến hôm nay mới được công khai đeo thật hạnh phúc, sau khi nghe liền cười rạng rỡ.

“Sao tao nghe nó lại nặng nhọc vậy chứ, trách nhiệm cao cả thật.”

Thiên Thiên tiến tới phía trước, khoác tay lên vai Vi Anh, một tay đặt lên vai Lâm, cười sảng khoái.

“Anh bạn, có người yêu là như vậy đấy.”

Nói rồi quay qua nói với Nguyệt Đan.

“Hạnh phúc nhé.”

Nguyệt Đan đêm đó phải nói, đến tận sau này vẫn sẽ nhớ, cảm giác được bên người mình thích, cảm giác được mọi người chúc mừng, thật sự rất rất hạnh phúc.

“Thôi nào, chúng ta đi nhảy thôi chứ, nhạc bật rồi.”

Đúng lúc Nguyệt Đan nói thì chuyển bài từ nhạc EDM sang bài ballad nhẹ nhàng.

Thiên Thiên nắm tay Vi Anh, đi theo Lâm vào chính giữa khuôn viên. Hai cặp đôi cùng bao cặp khác cũng nhảy, đâu đó vang lên tiếng cười hạnh phúc, của cô, của Nguyệt Đan, của bao nhiêu cô gái khác.

Vi Anh nhảy theo Thiên Thiên, chậm chậm. Ngẩng đầu lên, thấy hân đang cúi xuống nhìn mình, ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

“Sao, em vui chứ?”

Vi Anh ăn ngay nói thật, nở nụ cười.

“Hôm nay, em rất vui, thật sự rất vui.”

Thiên Thiên xoa xoa đầu cô.

“Họ yêu nhau ít hơn mình, đã có nhẫn rồi.”

Thiên Thiên lúc này cảm thấy Vi Anh rất trẻ con, chuyện nhỏ nào cô cũng để ý cho được, chuyện không đáng cũng khiến mình buồn được.

“Em muốn nhẫn sao?”

Vi Anh dựa vào ngực Thiên Thiên, vẫn tiếp tục theo điệu nhạc, gật gật.

“Nếu em muốn, em sẽ có.”

Vừa nói xong, hai người liền va vào một đôi khác, có vẻ đôi kia có một người ngã. Thiên Thiên nhanh tay luồn qua sau eo Vi Anh nên hai người không bị ngã. Không gian ngừng lại, Lâm với Nguyệt Đan gần đó cũng dừng lại xem sao.

Vi Anh quay ra đằng sau, thật sự giây phút này, rất ngỡ ngàng. Ngỡ ngàng không phải vì mới nói chuyện mà đâm phải người khác, mà ngỡ ngàng vì người mình làm cho ngã.

“Xin lỗi...”

Tiếng xin lỗi thốt ra cổ họng.

Các nàng đọc truyện vui vẻ nha!

Ta đang tự hỏi không biết sau khi hoàn truyện có cán mốc được 100k view không ta? =)))

Chả biết được không nhưng cứ hi vọng vậy! ^^

~Yêu các nàng!

Tử Lạnh!

(Còn tiếp)

34. Chương 34: Chương 34

Lẽ ra phải viết những lời này tại chap extra, nhưng cứ viết tại đây ha ^^

~Chặng đường dài thế nào cũng đi tới kết.. Ta cảm ơn các nàng rất nhiều :”> Vì đã bên ta xuyên suốt 34 chap truyện và một số chap than thở vớ vẩn, đây sẽ là tác phẩm mà theo ta nó là thứ rèn luyện kinh nghiệm cho mình ^^~ Nó sẽ mãi là kỉ niệm đẹp của ta, là tuổi thanh xuân của ta, ngàn lời nói ra không bao giờ là đủ, cảm ơn, các nàng chính là những người tạo nên một thanh xuân cho ta!

Chap này tặng cho HngThu241, đặc biệt gửi tới những người bạn của ta ^^

CHƯƠNG 34 – CHƯƠNG END – EM ĐÃ CÓ MỘT THANH XUÂN THẬT ĐẸP!

“Xin lỗi..”

Trần Hoàng cúi xuống đỡ Davi dậy, Davi hiện tại bị ngã, có vẻ là bị trật chân rồi.

Thiên Thiên thật sự giây phút nhìn thấy Davi thì cực kì hoảng sợ, liền kéo Vi Anh vào lòng, để ngực cô vào người mình, bản thân không kiềm chế được thở dốc.

Lâm chạy tới chỗ Thiên Thiên, nắm chặt vai hấn kéo ra, ý muốn, tránh xa con người này càng nhanh càng tốt.

Trần Hoàng ngồi hấn xuống, xoa nắn chân Davi.

“Em sao không?”

Davi cười nhẹ.

“Em không có sao đâu a, tại không để ý.”

Nói rồi tự mình đứng lên, quay qua nhìn Thiên Thiên, mặt dường như có vô vàn biểu cảm. Thiên Thiên để 1 tay ở eo Vi Anh, một tay để sau đầu, tim vẫn không ngừng đập mạnh, trong lòng không ngừng kêu gào rằng hay mau lôi Vi Anh đi, nhưng chân rất nặng, không bước đi được.

Davi thấy tình hình khó xử, liền quay qua bám vào vai Vi Anh, cười với Thiên Thiên, một nụ cười ảm áp không hận thù, không vắn đục.

“Em là người yêu Trần Hoàng rồi mà, sao anh lại như thế?”

Vi Anh như bị chần động, trong lòng không biết nên ủng hộ hay phản đối chuyện này. Lời thốt ra, cả Lâm và Nguyệt Đan đều đứng như trời trồng, cô gái này họ cũng có nghe sơ qua, nhưng đều không ngờ được, cô gái này lại có thể trở thành bạn gái Trần Hoàng.

Thiên Thiên vẫn một mực không buông, trong lòng vẫn rất rối bời. Trần Hoàng lúc này thực sự vô cùng khó xử, liền tới kéo Vi Anh ra khỏi Thiên Thiên. Vi Anh quay qua, mặt biểu cảm khó coi, đặc biệt là với Davi.

Trần Hoàng cười rất miễn cưỡng, hiện tại cũng không lời nào giải thích, chỉ nói âm lượng đủ cho cô nghe.

“Thực sự tớ trong lúc suy sụp, đã rất đau lòng vì chuyện của cậu, vô tình gặp cô ấy, cũng đau khổ như vậy, yêu và đến bên nhau thực sự không chút vụ lợi, mong cậu sẽ chúc mừng.”

Vi Anh đầu óc hỗn loạn, mất khá lâu mới có phản ứng với câu nói của Trần Hoàng, cuối cùng mới nở một nụ cười đáp lại, phá vỡ không khí căng thẳng. Vươn tay nắm tay Davi, đặt lên tay Trần Hoàng. Tâm trạng lúc này thực sự vô cùng vô cùng vui vẻ, đáp lại Trần Hoàng với một âm lượng nhỏ, cũng đủ chỉ để 3 người nghe được.

“Tớ thực không nghĩ ngày này sẽ tới, đến rồi mới ngỡ ngàng nhận ra, thực tâm lúc này có chút rối, nhưng hiện tại tớ cảm thấy hạnh phúc thay cho cậu vì có thể tìm được người san sẻ buồn vui, chúng ta còn trẻ, nói những chuyện như thế này quả thực không hợp, nhưng tớ chúc cho hai cậu hạnh phúc.”

Trần Hoàng, Thiên Thiên, Lâm, Nguyệt Đan lúc này mới thực sự trút bỏ được gánh nặng.

Thiên Thiên sau khi ổn định lại, miệng cuối cùng cũng nở được một nụ cười.

“Thôi, chúng ta làm quen vậy là xong rồi ha. Nhảy tiếp đi.”

Sau đó quay sang nói với Davi.

“Xin lỗi cậu vì làm cậu ngã.”

Davi gật đầu.

“Không sao.”

Vi Anh cảm nhận được sự vui vẻ miễn cưỡng của Thiên Thiên và Trần Hoàng. Liền không biết xoa dịu không khí như thế nào, đành cười cười, rồi kéo Thiên Thiên sang chỗ khác,

“Vậy thôi hai người nhảy đi, chúng tớ đi.”

Thiên Thiên cứ thế đi theo sự chỉ đường của Vi Anh, chẳng nói năng gì, cơ bản, không dính dáng tới càng tốt. Rồi sau đó hai người lại tiếp tục nhảy.

“Ayda, vừa nãy mệt thật á.”

Thiên Thiên vẫn chú tâm nhảy theo điệu nhạc du dương, rốt cuộc là từ nãy đến giờ không biết nghĩ chuyện gì.

“Anh làm sao vậy, bực chuyện vừa nãy.”

Thiên Thiên xoa xoa đầu cô, tỏ ý rằng chuyện đó không có.

“Vậy là chuyện gì?”

Cuối cùng vẫn là không kiềm lòng được, liền đưa hai tay qua, giữ lấy má Vi Anh.

“Lại đây anh nói.”

Nói rồi đưa cô quay lại đúng vị trí chính giữa hội trường, giữa ánh đèn lung linh mờ ảo, cô chợt nhìn thấy Thiên Thiên rất đẹp trai a~~ A khoan lạc chủ đề. Nguyệt Đan và Lâm đi tới, cười cười nhìn hai đứa, chúng mày không nhảy đi còn làm trò con bò gì vậy trời?

Thiên Thiên đưa mặt Vi Anh lại gần mình, nói nhỏ vào tai với giọng yêu thương.

“Anh biết, anh từ khi yêu em đã mất đi bản tính lầy của mình, và điều anh sắp làm, không biết được gọi là sến súa hay là lãng mạng nữa, nhưng mong em, hãy nhớ kĩ, vì điều anh làm, có thể đây sẽ là duy nhất, không có lần hai.”

Nói rồi hắn quỳ xuống, đồng loạt lúc đó cũng lôi kéo rất nhiều sự chú ý của các bạn khác, có một số bạn gái khác đang nhảy cũng phải dừng lại, phấn khích hét lên, có khi sắp được xem thứ hay rồi.

“Aaaaaaa,anh nhìn họ kìa..”

“Cậu nhìn kìa, cậu bạn đó đang quỳ xuống đó, rất giống cầu hôn aaaa~”

“Oaaa thật là ghen tỵ nha~”

Lúc này trong đầu Vi Anh hoàn toàn trống rỗng, gì chứ? Chuyện gì đang xảy ra? Cầu hôn là sao? Lúc này tứ chi cứng đờ, cô thực sự không biết nói gì, thực sự hắn đang làm gì.

“Thiên Thiên, anh làm gì vậy, đứng lên đi người ta cười kìa!”

Thiên Thiên vẫn quỳ 1 chân xuống, lấy một bó hoa hồng lớn từ tay Lâm,.

“Cảm ơn.”

Lâm quay qua cười.

“Mày thực hiện xong đi.”

Thiên Thiên gỡ đầu, công nhận mà phải làm thôi, đứng như này thật là mỏi chân aa

~Thiên Thiên nhìn thẳng vào mắt Vi Anh, nở nụ cười tỏa nắng.

“Vi Anh, anh và em, nói yêu nhau lâu cũng không phải, mà yêu nhau sớm qua cũng không phải, thực sự lúc này, anh chỉ muốn nói anh rất yêu em, rất muốn bù đắp những tổn thương cho em mà anh đã gây ra.”

Nói rồi lấy từ túi áo ra một chiếc hộp màu trắng đánh nơ xanh nước biển nhỏ.

“Em đi theo anh cả đời này nhé!”

Vi Anh ngay lúc này mới thực sự tin vào điều hắn nói, cảm giác thực sự như vỡ òa, nước mắt cứ thế rơi. Thiên Thiên lấy nhẫn từ trong hộp ra, hai chiếc nhẫn khề dựa vào nhau,họa tiết đơn giản nhưng cực kì tinh tế, màu trắng. Hắn cẩn thận đeo nhẫn vào cho cô, đưa hộp nhẫn cho Lâm rồi đứng dậy, để bó hoa to ra đằng trước, bước lại thật gần cô.

Vi Anh nhảy cẫng lên, ôm lấy cổ hắn.

“Em thực sự rất vui a~~ Em yêu anh yêu anh yêu anh~”

Thiên Thiên cũng ôm lấy cô, mặt quay ra nhìn Lâm, nói nhảm “Nhìn tao đi haha tao tán gái thành công rồi!”. Dĩ nhiên, cô gái đang sung sướng kia không hề để ý. Lâm chỉ cười cười với hắn, cuối cùng hai người cứ đứng đó ôm ôm ấp ấp, Nguyệt Đan đứng mỗi chân liền đi tới kéo cô ra,khoác tay lên vai. Lúc đó thì mọi người bắt đầu reo hò, nhảy lại tiệc tùng bình thường, có lẽ sáng mai trên báo trường và trên mạng xã hội, chuyện hotboy trường Blue Ocean có bạn gái chắc sẽ hot lắm đây.

“Hạnh phúc không cô bé?”

Vi Anh gật gàu đầu lia lịa,ý muốn nói rằng mình rất hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc. Đúng lúc đó, Lâm đi ra, khoác vai Nguyệt Đan, tay còn lại nắm tay cô.

“Vậy là hai người chấp nhận đi theo chúng tôi cả đời rồi nhé!”

Nguyệt Đan cười với Vi Anh, tỏ mò quay sang Lâm, hỏi một câu.

“Sao lại là hai chúng em đi theo hai người chứ?”

Thiên Thiên đi tới, khoác vai lên Vi Anh, nhìn hai cặp này như là một vậy, hành động đều giống y chang nhau. Thiên Thiên cười cười với Lâm, ánh mắt rất kì lạ nga.

“Hai em phải đi theo hai anh mới là đúng chứ.”

Tính trẻ con của hai con người kia lại bắt đầu lên, Vi Anh này giờ hạnh phúc lại quay về bình thường, bắt bẻ câu nói của Thiên Thiên.

“Anh lạ nhỉ, tại sao lại là em với Nguyệt Đan, phải là hai người đi theo chúng em chứ?”

Nguyệt Đan thấy thế hòa theo.

“Đúng rồi, phải là hai người đi theo chúng em!”

Thiên Thiên bĩu môi, hai cái người này. Nói chung là hiện tại không muốn ganh đua, liền quay sang nháy mắt với Lâm ý bảo không nên đua co với hai người này làm gì, có cãi thì có mà đến sáng cũng không xong. (Nhiều lúc tôi là tôi tự hỏi không biết hai người này có gian tình với nhau không nữa -.-, nói thì không nói toàn liếc mắt đưa tình)

“Bọn anh không chấp hai em.”

Nói xong, hai con người kia nổi đóa.

“Gi hử??”

“Ồ, anh, anh... anh nói đùa mà”

Nói rồi hai người cùng xông pha ra ngoài cửa. Hai người con gái kia cũng không quản ngại mà đuổi theo, hôm nay hai chúng em sẽ trị hai người bằng được.

“Đuổi theo hai người đó mau lên, hôm nay phải trị hai người đó thật nghiêm!”

“Ok, đuổi theo!”

.....

Vậy là câu chuyện đã kết thúc với một màn rượt đuổi y như phim Hú lý út =)))

Truyện end rồi :)

Hẹn ở chap extra nha :((

Bóí boi (BYE BYE)

Tử Lạnh!

(Còn tiếp)

35. Chương 35: Ngoại Truyện 1

Chương này sẽ sến(theo ta là thế)

Bên trên ta có đính kèm video đó, không thì tìm bài đó trên mp3, tên là I'm young rồi hăng đọc nha, kết hợp bài này vào sẽ hay lắm đó nha!

NGOẠI TRUYỆN 1 – CHÚNG TA ĐÃ YÊU NHƯ THẾ NÀO?

Xin chào! Tôi là Trần Hoàng đây, các bạn chắc còn nhớ tôi chứ? Còn nhớ không? Còn nhớ không đấy? Chứ tôi là tôi nhớ mấy bạn lắm nha... Ngoại truyện hôm nay là về tôi và Davi nè. Các bạn nhìn tên cũng biết chủ đề rồi ha. Đang nói dở liền bị Davi chen vào.

“Hello!”

“Thôi chúng ta cùng hồi tưởng lại nhe!”

.....

Ngày Vi Anh và Thiên Thiên xuất viện

Trần Hoàng ngồi trên xe với Vi Anh và Thiên Thiên, lòng có chút khó chịu, lòng có chút xót. Vẫn chỉ là giữ lại trong lòng, không dám nói ra, sợ nếu nói ra, thứ tình cảm sẽ bị giày xéo. Vết thương sẽ bị xé ra, đau hơn ban đầu.

Rốt cuộc vẫn không bị phát hiện tâm trạng bất ổn, quay qua nói với Vi Anh rằng cần gặp cậu ấy. Bên cạnh cậu ấy, Trần Hoàng cảm thấy vết thương bớt hơn rồi, vậy mà rốt cuộc, lại bị Thiên Thiên kéo đi.

Lúc đó, thật sự trong lòng Trần Hoàng như vỡ toang, mảnh vỡ cứ cửa chặt vào tim. Tổ đã làm hết mọi cách rồi, cậu vẫn xem tổ là một người bạn, một người bạn bình thường. Vi Anh à, tổ làm hết khả năng mà vẫn chỉ là một người không để lại cho cậu chút ấn tượng nào hay sao.

Trong khu vườn nhỏ đầy hoa của công viên, Trần Hoàng ngồi bó gối một góc, khóc rất to, tựa như trút bỏ đi hết đau khổ. Vi Anh à, cậu không phải từng thích tổ sao, sao cậu lại làm thế với tổ chứ, tổ kém Thiên Thiên điểm nào, không phải tổ cũng đẹp trai học giỏi sao? Tổ thua điểm gì? Càng nghĩ càng đau lòng, tổn thương xem như là không tả xiết.

Nói như hỏi về việc tại sao lúc Vi Anh bị kéo đi, Trần Hoàng lại không níu lại, thì là do, cậu ấy biết rõ rằng, mình có níu Vi Anh lại, sẽ không tác dụng gì cả, sau cùng, cô ấy vẫn sẽ đi theo Thiên Thiên mà thôi, nước mắt lăn dài trên má.

Vi Anh, cậu thật giỏi, cậu thật giỏi khi có thể làm một người con trai khóc đấy biết không..

Tựa như nỗi đau này, sẽ chẳng có ai bên cạnh cậu sẻ chia, bố mẹ thì đi làm suốt ngày tháng, ngay cả việc cậu gãy chân nằm viện, họ còn không biết. Tại sao cả thế giới, này bỏ tôi mà đi, đều làm tôi đau lòng.

Bồng một bàn tay từ đầu ra xoa xoa đầu cậu, không mở lời, cứ đứng vậy, xoa đầu cậu, như đang sẻ chia một phần nào. Trần Hoàng nước mắt vẫn rơi, chỉ là kiềm nén lại, quay lên nhìn xem con người kia là ai.

Là một cô gái, ngoại hình rất đẹp, đang nhìn cậu với ánh mắt đau lòng, không biết có phải Trần Hoàng tự cảm nhận như vậy hay không nữa.

“Cậu không cần phải hỏi tôi là ai, cũng có thể đuổi tôi đi, nhưng tôi biết tại sao cậu khóc.”

Trần Hoàng nhích sang một bên, ý nói cô ngồi xuống, rồi khẽ lau nước mắt, người con trai bị tổn thương quá nhiều, bây giờ thực sự không quan trọng hình tượng nữa rồi.

“Cậu đừng buồn, Vi Anh và Thiên Thiên, có lẽ vốn dĩ đã thuộc về nhau rồi. Ban đầu tôi còn không chấp nhận được chuyện này, nghĩ rằng tại sao cậu ấy có thể thay đổi như vậy, nhưng rồi nhìn lại, vốn hai người này tách ra thì chẳng còn ai hợp với họ hơn...”

Trần Hoàng sụt sùi, nỗi đau vẫn không nguôi bớt.

“Cả thế giới này đều ruồng bỏ tôi mà đi.”

Davi quay sang nhìn Trần Hoàng, nụ cười chua chát miễn cưỡng lẫn đau lòng.

” Cậu đừng như vậy, vốn dĩ, là họ không thuộc về cậu. Trên đời này, chỉ yêu nhau mới khiến cho con người suy nghĩ cho người khác, còn không, họ sẽ chỉ biết sống cho bản thân họ mà thôi, tốt nhất, không nên kì vọng điều gì, cứ vậy mà sống.”

Trần Hoàng duỗi thẳng lưng, nước mắt đã không còn rơi nữa.

” Tôi xem ra đã sai khi đặt kì vọng vào hai người đó rồi.”

Davi chỉ cười, nhưng là người chua xót cho con người ngồi bên cạnh, nỗi đau của tôi và cậu đều giống nhau, sai lầm cũng giống nhau, thương đau cũng dùng chỉ biết khóc mà giải quyết. Hai người lặng lẽ, cứ như vậy, không nói một lời, lặng lẽ nhìn bầu trời xanh.

Người buồn trời đẹp sao được....

Trần Hoàng cứ ngồi ở đó với Davi, không nói câu nào, lặng lẽ như vậy, để cho nỗi đau vơi bớt. Khi cảm thấy mình đã ổn, cậu quay sang Davi.

“Quên đó, tôi chưa hỏi tên cậu, và cũng không biết cậu.”

“Davi, bạn hồi nhỏ của Thiên Thiên.”

Nếu được hỏi vì sao Davi không nói toàn bộ câu chuyện ra, thì lời giải thích hợp tình nhất có lẽ là vì cô muốn quên đi, muốn chôn vùi nó, coi nó như quá khứ...

Trần Hoàng cười với cô, nụ cười tươi.

“Trần Hoàng- bạn Thiên Thiên.”

Davi ngồi duỗi chân ra, nhìn trời.

“Ayda không hiểu sao bây giờ tôi lại thành nhân vật phản diện trong mắt hai người đó nữa rồi.”

Trần Hoàng nghiêng đầu, nhìn cô gái ngồi bên cạnh, thái độ thân thiện lại quay về.

“Tại sao chứ? Tôi thấy cậu rất tốt bụng đó chứ?”

“Thật chứ?”

“Thật mà, à, cậu muốn đi đâu đó ăn không, quanh khu này nhiều quán ngon lắm nha.”

“Tôi mấy năm không về lại chỗ này, cơ bản không biết đường nữa, vừa nãy tới đây cũng là đi theo Thiên Thiên.”

Trần Hoàng ngồi dậy, phủi quần áo, tay chân. Chìa một tay.

“Đi, ngồi dậy, tôi đưa cậu đi.”

Davi nắm tay Trần Hoàng rồi đứng dậy.

.....

Những ngày sau đó, Davi và Trần Hoàng vẫn tiếp tục giữ liên lạc.

Những người đầu tiên khi đi học, Trần Hoàng thực sự vẫn rất đau khổ, cuồng mất to và thâm hơn. Hơn nữa, thỉnh thoảng đi từ hành lang đến lớp học, Trần Hoàng vẫn có vô tình nhìn thấy Vi Anh đang vui vẻ cùng Thiên Thiên, thế là cả ngày đó ủ rũ. May là đến buổi tối lại có người gọi điện an ủi. Một tháng sau, Trần Hoàng có lẽ đã hoàn toàn thay đổi, cậu đã vui vẻ trở lại, quên đi nỗi đau tưởng chừng chỉ có một mình gặm nhấm qua ngày. Và cũng có một thay đổi nữa, là cậu bắt đầu cảm thấy thích cô gái kia..

Lý do tại sao? Có lẽ do lâu ngày gần nhau, giúp nhau vượt qua nỗi đau là sẽ tự động tạo ra rung động.. Trần Hoàng thời gian đầu khi nhận ra mình thích Davi, cậu ấy đã phải suy nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng, lại đi theo trái tim mạch bảo.

Tối hôm ấy, cậu nhắn tin cho Davi, nói rằng có cô thể tới nhà cậu được không? Trần Hoàng nhắn tin và nói rằng cô cần phải tới nhanh vì cậu có việc gấp, đúng 30 phút sau cô có mặt ở sân sau.. Ánh đèn lung linh huyền ảo, Trần Hoàng đứng đó, nhìn cô với ánh mắt yêu thương.

“Davi, cảm ơn cậu rất nhiều vì đã san sẻ nỗi đau với tớ, những ngày qua, thực sự rất khó khăn để tớ có thể quên đi được Vi Anh.”

Davi cười, vỗ vai Trần Hoàng.

“Sao lại phải khách khí chứ, nhờ cậu mà tôi mới có động lực để mạnh mẽ đấy, vì nếu tôi không mạnh mẽ, ai sẽ an ủi cậu lúc cậu suy sụp đây?”

“Để tớ nói nốt đã, tớ biết, yêu một người cần thời gian, quên cũng vậy, tớ đã nghĩ kĩ rồi, Vi Anh chỉ là rung động mà thôi, còn với tớ, người thực sự có thể đi theo mình mãi là cậu..”

Davi giật mình, Trần Hoàng rốt cuộc là đang nói gì chứ? Là đang tỏ tình với cô sao?

Trần Hoàng ôm chặt lấy Davi, mặc cho cô vùng vẫy muốn thoát.

“Trần Hoàng à, bỏ tôi ra, cậu đang làm gì thế?”

Trần Hoàng vẫn một mực ôm Davi không buông, tôi đã mất một người rồi, tôi sẽ không để mất cậu đâu, nên đừng hòng chạy thoát.

“Tớ thích cậu, là tớ thích cậu, là tớ muốn bảo vệ cậu, ngày ngày bên cậu tớ thấy rất bình yên, chưa người con gái nào cho tớ cảm giác này cả, tớ xin cậu, cho dù cậu từ chối, thì để tớ ôm cậu một lần, một lần thôi, tớ không muốn mất người mình yêu lần thứ hai đâu. Xin cậu đấy!”

Davi ban đầu còn vô lực kháng cự, nhưng sau đó thì dừng hẳn, hai người đứng rất lâu trong sân, Trần Hoàng nhắm mắt, cố gắng khắc ghi giây phút này. Davi nhón chân lên, làm Trần Hoàng có phần hơi bất ngờ, là sao đây? Cậu ấy định buông mình ra hay sao chứ?

Davi nhón chân lên, vì Trần Hoàng cao hơn cô một chút, rồi nhẹ nhàng tựa cằm vào hõm vai Trần Hoàng, an nhàn hít hà hương thơm hoa anh túc, hai tay cũng giơ lên, ôm lại Trần Hoàng, cũng là hành động thể hiện cho câu nói “Tôi cũng vậy.”

“Cậu, hứa là phải làm, tôi không muốn lại yêu, rồi bỏ nữa đâu, cảm giác đó rất đau lòng.”

Trần Hoàng nhìn thẳng vào mắt Davi, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn sâu, nụ hôn đầu của cậu đó...

.

Những ngày sau, hai người rất hay rủ nhau đi uống cafe, xem phim,...vv Nói chung là một ngày không gặp là thiếu hơi gần chết. Rồi đến một ngày, Trần Hoàng nói rằng trường cậu có tổ chức tiệc, muốn cô đi cùng, vì bạn bè đứa nào cũng có đôi có cặp, cậu có bạn gái mà lại đi tiệc một mình xem ra sẽ rất nhàm chán.

Davi nghe xong cảm thấy không muốn đi, vì biết nếu đi sẽ gặp lại hai người không nên gặp, từ vụ Mỹ Linh. Trần Hoàng sau một hồi khuyên giải, nói rằng Davi không nên lo lắng về chuyện đó, cậu sẽ có cách giải quyết, dù gì, cô cũng là bạn gái của Trần Hoàng, chắc chắn cậu sẽ không để phải chịu ủy khuất mà đau lòng.

“Thật là anh sẽ bảo vệ em không?”

Trần Hoàng rót nước cam cho Davi, dứt một miếng sủi cỏ vào miệng, cười cười.

“Không có chuyện gì đâu tin anh đi, anh hiểu tính Vi Anh, chỉ cần anh vui, cô ấy cũng sẽ chúc phúc thôi, còn về.. cậu ta, theo anh nghĩ, chỉ cần Vi Anh đồng ý, cậu ta cũng sẽ chấp nhận thôi.”

Davi tiếp tục ăn, vẻ mặt tỏ ra chưa thuyết phục lắm. Thấy vậy, Trần Hoàng phải chìa tay ra, nắm lấy tay cô.

“Tin anh đi, một lần thôi nhé? Dù sao anh cũng cần giới thiệu bạn gái cho bạn trong lớp mà, chúng nó tò mò lắm rồi đó.”

Davi nhìn lên.

“Miễn sao không gặp hai người kia quá nhiều là được.”

Trần Hoàng cười tươi như được mùa, luôn miệng cảm ơn.

“Yêu em lắm nè!” – Sau đó mặt dày mà bắt tim.

Davi đến chết cười với con người này, lúc đầu cứ nghĩ nghiêm túc theo kiểu soái ca, lúc sau mới biết bên trong là cả một bầu trời đen tối.

....

Ấy vậy mà có ai hay buổi tiệc lại diễn ra suôn sẻ như vậy đâu chứ, sau đó vài ngày, Trần Hoàng, Davi và cặp Vi Anh- Thiên Thiên, Nguyệt Đan – Lâm còn hẹn nhau đi xem phim hành động. Cư xử đều rất tự nhiên, đều cho mọi chuyện vào quá khứ, hiện tại mới là thứ cần nói tới...

Chính vì lý do đó mà Davi rất mừng, vừa tìm được tình yêu cho riêng mình, vừa không bị ghét bỏ.

...

Vui vẻ nốt mấy ngày, Davi có lịch công tác phải bay về Pháp, nghỉ rồi về Việt Nam chơi cũng ngót mấy tháng, tiền tích kiệm xem ra sắp hết đến nơi rồi, không làm thì lấy gì mà chăm cho Trần Hoàng đây. Thế là phải rút ruột về Pháp 3 tháng, bỏ Trần Hoàng lại. Trần Hoàng mặc dù can ngăn, nhưng so với việc một

người mẫu nghỉ phép tới mấy tháng không làm việc thì chẳng khác nào đẹp luôn con đường sự nghiệp, thế là anh cũng đành đau lòng mà để cô đi.

Ngày ra sân bay..

Trần Hoàng và Davi tới sân bay, đến trước họ là bạn bè và hai cặp đôi kia. Davi thực sự không muốn rời đi chút nào.

Trước khi lên máy bay, Trần Hoàng cẩn thận kiểm tra hết cho cô, từ thứ nhỏ nhất như xem lại vé máy bay, xem giờ các thứ cho đến việc kéo vali, đều một mình làm. Vì Anh đứng đó cũng phát hờn vì độ sến súa của 2 người này, yêu sau chúng tôi bao lâu mà sao lại hơn chúng tôi ở mặt tình cảm thế chứ? Thiên Thiên lập tức hiểu ngay, cười xòa rồi khoác tay lên vai người kia.

“Thôi nào, người ta đi xa không làm thế thì làm thế nào?”

Đến giờ bay, Davi xách hành lý đi đến chỗ soát vé máy bay, Trần Hoàng đứng đó nhìn rồi chợt giật mình ra là mình quên một thứ, Davi đã chuẩn bị đi vào rồi.

“Davi, đợi anh một chút!”

Davi đi vào, chợt nghe thấy tiếng gọi thì liền chạy ra, hốc mắt cứ đột nhiên ướt. Trần Hoàng chạy tới ôm cô một cái, đưa cho cô 1 hộp quà màu hồng xinh xắn và một lá thư...

” Davi, những ngày qua, thực sự bên em rất hạnh phúc, anh cứ nghĩ là mình sẽ không bao giờ có được cảm giác đó lần hai..

Em đối với anh rất quan trọng, rất đặc biệt, nhờ em, anh tìm lại nguồn sáng cho cuộc đời mình, anh vững vàng, anh mạnh mẽ.

Anh trước kia bên ngoài rất tự tin, nhưng bên trong nhút nhát, nhờ có em, anh mới trở nên mạnh mẽ được như thế này, vì anh đã có người bảo vệ, không mạnh mẽ thì ai bên em lúc em buồn đây?

Em qua bên đó giữ gìn sức khỏe, bên đó rất lạnh, đi ra ngoài ăn mặc đầy đủ, không được để mình đói hay lạnh, không được ốm! Qua bên đó làm việc thật tốt, ngủ phải đủ giấc, và.. phải gọi cho anh! Đừng quên anh!

Anh yêu em!”

Davi ngồi trên máy bay, máy bay đã bay được 10 phút rồi... Khẽ nở nụ cười hạnh phúc.. Em chọn không nhầm người rồi!

.....

XONG! Đây là chương dài nhất trong lịch sử truyện luôn =)))

Ta thấy viết mà khiếp đảm thật á :v

Các nàng đọc truyện vui nha =))

Yêu nhiều lắm nè!

Tử Lạnh!

36. Chương 36: Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện hôm nay sẽ nói về cuộc tình sóng gió đầy trắc trở của hai bạn trẻ Lâm - Nguyệt Đan, cùng với sự chen ngang bất lịch sự của cặp đôi lầy lội Vi Anh Thiên Thiên ! Ta định viết bình thường cơ nhưng mà làm thế quá quen rồi, muốn thay đổi một chút cho mới lạ! Nên sẽ là buổi phỏng vấn 20 câu hỏi.

Yoooo

NGOẠI TRUYỆN 2 - CHÚNG TÔI BÊN NHAU ĐỀU DO DUYÊN SỐ.

Lâm và Nguyệt Đan đi vào, ngồi xuống ghế rất ngay ngắn. Một lúc sau, một cặp đôi khác cũng đi vào, mặt vênh vênh, đã vậy còn khoác vai nhau đi vào. Nguyệt Đan chẹp miệng, hai cái con người này.

“Này, hôm nay buổi phỏng vấn của bọn tớ mà sao hai cậu lại tới chứ?”

Vi Anh khoác vai Thiên Thiên, cười nham hiểm nhìn hai người kia.

” Tớ nghĩ rồi, hôm nay dù thế nào cũng phải xông pha mà tới đây, mưa gió bão bùng cũng gồng mình lên đương đầu khó khăn, dù cho mưa sa bão táp cũng trụ vững ở đây!!”

Thiên Thiên gật gật đầu.

“Đúng!”

Lâm và Nguyệt Đan cạ lờ, khế nhìn nhau, ánh mắt như kiểu “Chúng ta không quen những con người này!”

“Cậu nói xem, tại sao lại tới.”

Vi Anh nhìn Thiên Thiên cái, rồi cả hai cùng gật đầu cương quyết.

“Là do dạo này hai chúng tớ bị cướp quá nhiều đất diễn! Chương ngoại truyện mang tiếng dài nhất lịch sử truyện mà mặt chúng tớ không xuất hiện quá 3 lần có cay không chứ?” (chuyện này xin đừng đổ cho tác giả)

Đúng lúc đấy tác giả đi vào, ngồi trên ghế, đối diện với hai cặp.

“Ok, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu với 20 câu hỏi.”

.....

1. Hãy giới thiệu một chút về bản thân của hai bạn?

-Nguyệt Đan : Tôi tên Nguyệt Đan. 17 tuổi.

-Lâm: Thì tôi tên Lâm, 17.

-Vi Anh: Tôi tên Vi Anh,17.

- Thiên Thiên: Tôi tên Thiên Thiên,cũng 17 tuổi.

2. Câu này dành cho Nguyệt Đan và Lâm, hai bạn bắt đầu thân với nhau khi nào?

-Nguyệt Đan: Tôi và Lâm có một thời gian ngồi cùng nhau, rồi thân, sau đó chơi đến bây giờ.

-Lâm: Ừ thì ngồi cạnh, hợp tính thì chơi thôi.

-Vi Anh, Thiên Thiên : Tại sao lại phân biệt thế?

-Tủ Lạnh: *bơ*

3. Nêu ấn tượng của bạn về người kia?

- Nguyệt Đan: Tốt bụng, không nghiêm túc quá nên có thể đùa thoải mái.

- Lâm: Tính tình thoải mái, tạo cảm giác cần người bảo vệ.

Nguyệt Đan đen mặt, quay qua cốc đầu Lâm một cái, mặc cho hai người kia đang trố mắt ra nhìn.

- Nguyệt Đan: Gì chứ cậu xem tôi yếu đuối lắm à?

- Lâm : Bản thân em là con gái không bảo vệ em thì anh không phải đàn ông.

Nguyệt Đan thấy có lý, bĩu môi một cái.

- Nguyệt Đan: Coi như tạm tha.

- Lâm : Thôi giận làm gì tỳ anh về anh bù đồ ăn cho.

Rồi nhìn nhau cười như vừa nãy không có gì xảy ra. Đôi trẻ ngồi bên cạnh ngán ngẩm nhìn nhau, phúc lợi bị cướp hết rồi.

4. Hai người yêu nhau vì lý do gì?

-Nguyệt Đan : Cơ bản cảm thấy có rung động.

- Lâm: Duyên cả, yêu không cần lý do.

- Tử Lạnh : Tại sao chương này nó sến thế??

- Vi Anh: Tác giả à, nếu không muốn sến thì có thể hỏi chúng tôi mà, chúng tôi rất hài hước đó!

-Tử Lạnh: *bơ part 2*

5. Lúc Nguyệt Đan đau buồn sau vụ tai nạn ở bệnh viện thì Lâm có an ủi hay không?

- Nguyệt Đan: Người đầu tiên biết tôi gặp tai nạn là cậu ấy, đủ biết rồi chứ?

- Lâm : Tôi biết cậu ấy đau khổ, tình đầu ai cũng thế cả. Chăm sóc em ấy là bổn phận rồi.

Lâm nói rồi quay sang Thiên Thiên, hai đứa giao ánh mắt ngầm, rồi cười cười.

Vi Anh giơ tay.

- Vi Anh: Tôi phát biểu được chứ?

- Tử Lạnh: *mặt lạnh* Cứ nói.

- Vi Anh : Bạn có cảm thấy không khí đam mê tràn ngập không?

6. Lúc Nguyệt Đan buồn Lâm đã an ủi như thế nào?

-Nguyệt Đan: Cậu ấy có, đưa đi đón về lúc học, an ủi khi buồn.

-Lâm: Làm những gì cần làm, vỗ béo lúc cần, bên cạnh lúc em ấy cần.

- Vi Anh: *bất mãn-ing* Tại sao cứ bơ chúng tôi thế?

- Tử Lạnh: *bơ tập 3*

(Đừng ai nói tôi ác =))) Chúng nó có đến mấy chục chap rồi chap này cũng không yên nữa tham quá thể :v)

7. Có cảm thấy tình cảm chuyển biến hơi nhanh hay không?

-Nguyệt Đan : Cảm thấy thế là ổn rồi, tôi không thấy quá nhanh.

- Lâm: Cảm thấy vậy là được rồi.

- Nguyệt Đan: Tôi bất mãn lắm rồi nè, sao tác giả lại bất công thế chứ, tình cảm của họ thì chuyển biến còn phải hỏi, còn chúng tôi thì sao? Ngay chương 1 đã troll chúng tôi rồi.

Thiên Thiên vênh váo chen vào.

- Thiên Thiên: Đúng rồi đúng rồi đó! Tại sao lại thế chứ? Làm như thế là quá bất công cho chúng tôi rồi.

- Tử Lạnh: Thế bây giờ muốn cắt đứt quan hệ này phải không? *lườm*

- Thiên Thiên: À thôi thôi, sang câu tiếp theo đi, câu này tôi không có ý kiến nữa là được chứ gì.

8. Có điểm gì không thích ở đối phương không?

- Nguyệt Đan: Nói nhiều và hay dậy quá sớm, không tốt sức khỏe.

- Lâm: Này nhé em đừng nói thế nhé, anh dậy sớm là vì phải gọi em dậy đi học đó.

- Vi Anh: Ê khoan đã, Nguyệt Đan à, ngày xưa không phải mày cũng hay dậy sớm để đón tao đi học hay sao?

Nguyệt Đan bị nắm thóp, lập tức hai má đỏ bừng lên.

- Nguyệt Đan: Thì..thì.. thì là do bây giờ không có người phải nhờ tao gọi nữa, nên tao phải ngủ thêm chút!!

- Vi Anh:*lắc đầu ngán ngẩm* Tác giả à, tôi thất vọng quá, chúng ta mau chuyển sang câu khác đi.

9. Đến giờ là yêu nhau được bao lâu rồi?

- Nguyệt Đan : Hơn 3 tháng rồi.

- Lâm: 98 ngày.

- Vi Anh: Hỏi chúng tôi nữa.

- Tử Lạnh: Được rồi, tôi chiều hai người, nói đi.

- Vi Anh: Bí mật.

.....

Lâm và Nguyệt Đan cố gắng níu tác giả lại.

“Bỏ tôi ra, bỏ tôi ra mau, tôi hôm nay phải đánh chết cô ta!!”

Nguyệt Đan thuận tay lên bịt mồm Tử Lạnh lại.

“Thôi cô hãy bình tĩnh đi cậu ấy chỉ trêu cho vui thôi mà!”

.....

10. Có ý định gì cho tương lai sau này của hai bạn chưa?

- Nguyệt Đan : Hiện tại thì chưa, vẫn để mọi chuyện theo lẽ tự nhiên, tôi không muốn ép buộc nó phải diễn ra theo ý tôi.

- Lâm : Yêu rồi cưới.

- Nguyệt Đan: Người ta cho cậu rước về hay sao mà mạnh mẽ thế?

- Lâm: Tác giả hỏi thì anh trả lời thôi.

11. Bố mẹ biết chuyện của hai người chưa?

- Nguyệt Đan : Biết rồi.

- Lâm : Biết hết rồi, từ cụ nội cụ ngoại đến ông bà bố mẹ, anh em ruột thịt họ hàng đều biết.

- Nguyệt Đan: Người ta hỏi thì trả lời ngắn gọn, ai cần cậu nói thế hả?

- Lâm: Tác giả hỏi thì anh trả lời. (Tôi nghĩ là anh không nên nói câu này nữa đâu, không tý về là ăn cám đấy Lâm ạ -,-)

12. Họ có đồng ý chuyện này không? Và vì sao?

- Nguyệt Đan: Bố mẹ tôi nói, chỉ cần tôi hạnh phúc và việc học hành không đi xuống, thì họ ủng hộ chuyện này. Còn lý do, là do tôi là con gái duy nhất của họ, họ không muốn tôi khổ sở, muốn tôi có người chăm sóc bảo vệ.

- Lâm: Bố mẹ tôi đồng ý chuyện này. Lý do là vì..

Đúng lúc đó, Thiên Thiên như chợt nảy ra một ý tưởng, lập tức chạy ra bịt miệng Lâm lại, sau đó nói rồi tự cười nham nhảm.

37. Chương 37: Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện hôm nay sẽ nói về cuộc tình sóng gió đầy trắc trở của hai bạn trẻ Lâm – Nguyệt Đan, cùng với sự chen ngang bất lịch sự của cặp đôi lầy lội Vi Anh Thiên Thiên ! Ta định viết bình thường cơ nhưng mà làm thế quá quen rồi, muốn thay đổi một chút cho mới lạ! Nên sẽ là buổi phỏng vấn 20 câu hỏi.

Yoooo

NGOẠI TRUYỆN 2 – CHÚNG TÔI BÊN NHAU ĐỀU DO DUYÊN SỐ.

Lâm và Nguyệt Đan đi vào, ngồi xuống ghế rất ngay ngắn. Một lúc sau, một cặp đôi khác cũng đi vào, mặt vênh vênh, đã vậy còn khoác vai nhau đi vào. Nguyệt Đan chẹp miệng, hai cái con người này.

“Này, hôm nay buổi phỏng vấn của bọn tớ mà sao hai cậu lại tới chứ?”

Vi Anh khoác vai Thiên Thiên, cười nham hiểm nhìn hai người kia.

” Tớ nghĩ rồi, hôm nay dù thế nào cũng phải xông pha mà tới đây, mưa gió bão bùng cũng gồng mình lên đương đầu khó khăn, dù cho mưa sa bão táp cũng trụ vững ở đây!!”

Thiên Thiên gật gật đầu.

“Đúng!”

Lâm và Nguyệt Đan cạ lời, khế nhìn nhau, ánh mắt như kiêu “Chúng ta không quen những con người này!”

“Cậu nói xem, tại sao lại tới.”

Vi Anh nhìn Thiên Thiên cái, rồi cả hai cùng gật đầu cương quyết.

“Là do đạo này hai chúng tớ bị cướp quá nhiều đất diễn! Chương ngoại truyện mang tiếng dài nhất lịch sử truyện mà mặt chúng tớ không xuất hiện quá 3 lần có cay không chứ?” (chuyện này xin đừng đổ cho tác giả)

Đúng lúc đấy tác giả đi vào, ngồi trên ghế, đối diện với hai cặp.

“Ok, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu với 20 câu hỏi.”

.....

1. Hãy giới thiệu một chút về bản thân của hai bạn?

-Nguyệt Đan : Tôi tên Nguyệt Đan. 17 tuổi.

-Lâm: Thì tôi tên Lâm, 17.

-Vi Anh: Tôi tên Vi Anh,17.

- Thiên Thiên: Tôi tên Thiên Thiên,cũng 17 tuổi.

2. Câu này dành cho Nguyệt Đan và Lâm, hai bạn bắt đầu thân với nhau khi nào?

-Nguyệt Đan: Tôi và Lâm có một thời gian ngồi cùng nhau, rồi thân, sau đó chơi đến bây giờ.

-Lâm: Ừ thì ngồi cạnh, hợp tính thì chơi thôi.

-Vi Anh, Thiên Thiên : Tại sao lại phân biệt thế?

-Tủ Lạnh: *bơ*

3. Nêu ấn tượng của bạn về người kia?

- Nguyệt Đan: Tốt bụng, không nghiêm túc quá nên có thể đùa thoải mái.

- Lâm: Tính tình thoải mái, tạo cảm giác cần người bảo vệ.

Nguyệt Đan đen mặt, quay qua cốc đầu Lâm một cái, mặc cho hai người kia đang trở mắt ra nhìn.

- Nguyệt Đan: Gì chứ cậu xem tôi yếu đuối lắm à?

- Lâm : Bản thân em là con gái không bảo vệ em thì anh không phải đàn ông.

Nguyệt Đan thấy có lý, bĩu môi một cái.

- Nguyệt Đan: Coi như tạm tha.

- Lâm : Thôi giận làm gì tỳ anh về anh bù đồ ăn cho.

Rồi nhìn nhau cười như vừa nãy không có gì xảy ra. Đôi trẻ ngồi bên cạnh ngán ngẩm nhìn nhau, phúc lợi bị cướp hết rồi.

4. Hai người yêu nhau vì lý do gì?

-Nguyệt Đan : Cơ bản cảm thấy có rung động.

- Lâm: Duyên cả, yêu không cần lý do.

- Tử Lạnh : Tại sao chương này nó sến thế??

- Vi Anh: Tác giả à, nếu không muốn sến thì có thể hỏi chúng tôi mà, chúng tôi rất hài hước đó!

-Tử Lạnh: *bơ part 2*

5. Lúc Nguyệt Đan đau buồn sau vụ tai nạn ở bệnh viện thì Lâm có an ủi hay không?

- Nguyệt Đan: Người đầu tiên biết tôi gặp tai nạn là cậu ấy, đủ biết rồi chứ?

- Lâm : Tôi biết cậu ấy đau khổ, tình đầu ai cũng thế cả. Chăm sóc em ấy là bổn phận rồi.

Lâm nói rồi quay sang Thiên Thiên, hai đứa giao ánh mắt ngầm, rồi cười cười.

Vi Anh gờ tay.

- Vi Anh: Tôi phát biểu được chứ?

- Tử Lạnh: *mặt lạnh* Cứ nói.

- Vi Anh : Bạn có cảm thấy không khí đam mê tràn ngập không?

6. Lúc Nguyệt Đan buồn Lâm đã an ủi như thế nào?

-Nguyệt Đan: Cậu ấy có, đưa đi đón về lúc học, an ủi khi buồn.

-Lâm: Làm những gì cần làm, vỗ béo lúc cần, bên cạnh lúc em ấy cần.

- Vi Anh: *bất mãn-ing* Tại sao cứ bơ chúng tôi thế?

- Tử Lạnh: *bơ tập 3*

(Đừng ai nói tôi ác =))) Chúng nó có đến mấy chục chap rồi chap này cũng không yên nữa tham quá thể :v)

7. Có cảm thấy tình cảm chuyển biến hơi nhanh hay không?

-Nguyệt Đan : Cảm thấy thế là ổn rồi, tôi không thấy quá nhanh.

- Lâm: Cảm thấy vậy là được rồi.

- Nguyệt Đan: Tôi bất mãn lắm rồi nè, sao tác giả lại bất công thế chứ, tình cảm của họ thì chuyển biến còn phải hỏi, còn chúng tôi thì sao? Ngay chương 1 đã troll chúng tôi rồi.

Thiên Thiên vênh váo chen vào.

- Thiên Thiên: Đúng rồi đúng rồi đó! Tại sao lại thế chứ? Làm như thế là quá bất công cho chúng tôi rồi.

- Tử Lạnh: Thế bây giờ muốn cắt đứt quan hệ này phải không? *lườm*

- Thiên Thiên: À thôi thôi, sang câu tiếp theo đi, câu này tôi không có ý kiến nữa là được chứ gì.

8. Có điểm gì không thích ở đối phương không?

- Nguyệt Đan: Nói nhiều và hay dậy quá sớm, không tốt sức khỏe.

- Lâm: Này nhé em đừng nói thế nhé, anh dậy sớm là vì phải gọi em dậy đi học đó.

- Vi Anh: Ê khoan đã, Nguyệt Đan à, ngày xưa không phải mày cũng hay dậy sớm để đón tao đi học hay sao?

Nguyệt Đan bị nắm thóp, lập tức hai má đỏ bừng lên.

- Nguyệt Đan: Thì..thì.. thì là do bây giờ không có người phải nhờ tao gọi nữa, nên tao phải ngủ thêm chứ!!
- Vi Anh:*lắc đầu ngán ngẩm* Tác giả à, tôi thất vọng quá, chúng ta mau chuyển sang câu khác đi.

9. Đến giờ là yêu nhau được bao lâu rồi?

- Nguyệt Đan : Hơn 3 tháng rồi.
- Lâm: 98 ngày.
- Vi Anh: Hỏi chúng tôi nữa.
- Tử Lạnh: Được rồi, tôi chiều hai người, nói đi.
- Vi Anh: Bí mật.

.....

Lâm và Nguyệt Đan cố gắng níu tác giả lại.

“Bỏ tôi ra, bỏ tôi ra mau, tôi hôm nay phải đánh chết cô ta!!”

Nguyệt Đan thuận tay lên bịt mồm Tử Lạnh lại.

“Thôi cô hãy bình tĩnh đi cậu ấy chỉ trêu cho vui thôi mà!”

.....

10. Có ý định gì cho tương lai sau này của hai bạn chưa?

- Nguyệt Đan : Hiện tại thì chưa, vẫn để mọi chuyện theo lẽ tự nhiên, tôi không muốn ép buộc nó phải diễn ra theo ý tôi.
- Lâm : Yêu rồi cưới.
- Nguyệt Đan: Người ta cho cậu rước về hay sao mà mạnh mẽ thế?
- Lâm: Tác giả hỏi thì anh trả lời thôi.

11. Bố mẹ biết chuyện của hai người chưa?

- Nguyệt Đan : Biết rồi.
- Lâm : Biết hết rồi, từ cụ nội cụ ngoại đến ông bà bố mẹ, anh em ruột thịt họ hàng đều biết.
- Nguyệt Đan: Người ta hỏi thì trả lời ngắn gọn, ai cần cậu nói thế hả?
- Lâm: Tác giả hỏi thì anh trả lời. (Tôi nghĩ là anh không nên nói câu này nữa đâu, không tý về là ăn cảm đấy Lâm ạ -,-)

12. Họ có đồng ý chuyện này không? Và vì sao?

- Nguyệt Đan: Bố mẹ tôi nói, chỉ cần tôi hạnh phúc và việc học hành không đi xuống, thì họ ủng hộ chuyện này. Còn lý do, là do tôi là con gái duy nhất của họ, họ không muốn tôi khổ sở, muốn tôi có người chăm sóc bảo vệ.
- Lâm: Bố mẹ tôi đồng ý chuyện này. Lý do là vì..

Đúng lúc đó, Thiên Thiên như chợt nảy ra một ý tưởng, lập tức chạy ra bịt miệng Lâm lại, sau đó nói rồi tự cười nham nhảm.

- Thiên Thiên: Lý do là vì bố cậu ta hút nhiều thuốc, mẹ cậu ta mất lệ nhòa.

Nói xong, 2 người con gái kia cũng lăn đùng ra mà cười. Lâm vùng vẫy thoát khỏi tay Thiên Thiên, đấm cho một phát trêu.

- Lâm: Thằng khỉ này về chỗ.

13. Muốn đối phương gọi mình là gì? Có điểm nào ở đối phương không tốt cần khắc phục không?

- Nguyệt Đan: Gọi là gì cũng được.
- Lâm: Anh gọi em là vợ nhé?
- Nguyệt Đan: Không cho.
- Lâm: Anh gọi là ái phi nhé.
- Nguyệt Đan : Không.
- Lâm: Hay là bé cưng, babei, bảo bối, vợ, nhóc, bà xã?
- Nguyệt Đan: *quay sang bắt mắt với tác giả* Đó thấy bộ mặt thật của cậu ấy chưa?
- Tử Lạnh : Quay lại vấn đề chính.
- Lâm: Muốn em ấy gọi là ông xã, điểm cần khắc phục sao? Tôi nghĩ là em ấy nên thể hiện nhiều tình cảm hơn với tôi.
- Nguyệt Đan: Tôi nói bên trên rồi, còn điểm khắc phục thì cần hấn bớt cái mồm lại một chút.

14. Lúc cãi nhau sẽ nhờ ai giảng hòa?

- Nguyệt Đan: Tự mình làm, không cần nhờ ai cả.
- Vi Anh: Thế tao ngồi đây làm chó cảnh à?
- Lâm: Có lẽ sẽ nhờ tới Thiên Thiên, cậu ấy sẽ vác xác đến nhà Nguyệt Đan ăn vạ hộ tôi.
- Thiên Thiên: Thế thì tao thà làm chó cảnh còn hơn.

15. Thấy đối phương đáng yêu nhất vào lúc nào?

- Nguyệt Đan: Có vài lúc tôi mãi chơi game không nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy đến nhà tôi ăn vạ, trèo lên giường bối tung lên rồi nói “Em không yêu anh.” Tôi bơ không thèm nói, cậu ta mãi đạp vì oan ức rồi lăn luôn xuống đất.
- Lâm: Lúc em ấy đói mà tôi trèo không đưa em ấy đi ăn.
- Vi Anh : Sao tôi thấy hành động lúc đó của Nguyệt Đan giống động vật khát máu thế?
- Nguyệt Đan: *lườm* : Gì?
- Vi Anh: À không, không có gì, Tử Lạnh, chuyển câu đi mau lên.

16. Đối phương làm gì khiến bạn cảm thấy hạnh phúc?

- Nguyệt Đan: Khi cậu ấy cho tôi ăn.
- Lâm: Khi em ấy nói yêu tôi.

Vi Anh xem ra không chịu ngồi yên, quay qua nói với Thiên Thiên.

- Vi Anh: Em thấy Nguyệt Đan nó như con lợn ấy anh ạ, chỉ cần cho nó ăn là nó hạnh phúc.

.....

Tác giả cùng Lâm ôm chặt Nguyệt Đan, Lâm gào lên.

“Em à bình tĩnh đi đừng manh động mà.”

Nguyệt Đan vùng vẫy khỏi cơn bám của hai người kia không được, miệng liên tục gào thét.

“Để yên cho mày ngồi đây là lựa chọn sai lầm!!”

17. Đã bao giờ có cảm giác đối phương bơ mình chưa? Và tại sao lại bơ?

- Nguyệt Đan : Có rồi, nhiều lần bị thế là đành khác. Khi cậu ấy mãi xem bóng đá không thèm gọi điện hay nhắn tin chúc tôi ngủ ngon.

– Lâm: Có rồi, hàng ngày đều bị, nguyên do nhiều vô vàn.

18. Nếu sau này sống chung một nhà, mỗi sáng câu gì nói với đối phương đầu tiên?

– Nguyệt Đan : Cảm thấy chuyện một nhà còn hơi xa vời, nhưng nếu như về chung một nhà, câu đầu tiên mỗi sáng sẽ là “Em đói.”

– Lâm: Sẽ nói “Anh yêu em.”

Thiên Thiên gục đầu lên vai Vi Anh rồi ho, sau đó là giả vờ nôn ọe.

– Thiên Thiên: Sến quá.

– Vi Anh: Anh sến gấp vạn lần cậu ấy.

19. Đã bao giờ đi chơi xa một mình bỏ lại người kia chưa?

– Nguyệt Đan : Ừm,.. hình như là có rồi. Có một lần đi chơi với gia đình 5 ngày.

– Lâm: Tôi chưa bao giờ đi đâu quá xa mà thiếu em ấy cả.

20. Đây là câu cuối cùng rồi, lúc này muốn nói gì nhất với đối phương?

– Nguyệt Đan: Yêu cậu là sự lựa chọn đúng đắn nhất, tôi chưa từng hối hận.

– Lâm: Anh yêu em nhiều.

Chap mới đã ra lò rồi =))

Định mai mới ra nhưng mà thôi vì truyện mới cán mốc 100k :**

Tung bông nè <>

Yêu các nàng nhiều lắm nha *bắn tim*

Tử Lạnh!

38. Chương 38: Ngoại Truyện 3

Ta lại quay lại rồi!

Và đây sẽ là ngoại truyện cuối cùng!

Cũng là chương truyện cuối cùng!

Các nàng hãy đọc truyện thật vui vẻ nhé!

NGOẠI TRUYỆN 3 – CHÚNG TA LÀ THUỘC VỀ NHAU!

Câu truyện số 1

8 năm sau.. Tại nhà của một đôi trẻ.

Vi Anh tối qua đi làm về muộn nhưng sáng nay vẫn dậy sớm chuẩn bị quần áo cho Thiên Thiên và con.

Thiên Thiên đang nằm trên giường say sưa giấc ngủ, vẫn chứng nào tật nấy, chân dưới đất , thân bên trên, ngủ thì không khác nào ngủ ngoài đường.

Vi Anh là xong xuôi quần áo, đang định đứng dậy đi thay quần áo, có một người lon ton chạy tới.

“Mama..”

Vi Anh gãi đầu, ngồi xuống, xoa đầu con trai.

“Sao nào?”

Thiên Tuấn ôm chân mẹ không rời.

“Mama ơi đói lắm gọi ba dậy đi!”

Vi Anh cười tươi, xoa xoa đầu Thiên Tuấn, phải, từ lúc có thằng bé mà không khí cả nhà lúc nào cũng vui vẻ hơn hẳn. Vi Anh xoay Thiên Tuấn lại, chỉ vào cửa phòng ngủ.

“Nếu muốn ăn thì con vào gọi papa ra đi.”

Thiên Tuấn quay lại nhìn mẹ, ánh mắt chứa chan yêu thương, rồi đột nhiên đặt tay lên vai mẹ, nói bằng giọng đã chịu ủy khuất.

“Mẹ, cẩn trọng!” – Nói xong hít một hơi sâu, tiến thẳng vào phòng ngủ.

Vi Anh chờ mặt ra, rồi một lúc sau tự mình bật cười, đúng là cha biến thái thế nào con cũng y hệt như vậy mà.

30 phút sau, Vi Anh sau khi thay xong quần áo, đang chỉnh trang lại đầu tóc, chuẩn bị đi ăn sáng, thì có một tiếng thét như lợn cắt tiết vang lên, chọc thủng không khí yên lặng thanh bình trong căn nhà “nhỏ nhỏ”.

Vi Anh bỏ lược chải đầu xuống, hốt ha hốt hải chạy vào phòng ngủ.

“Hai bố con có làm sao không?”

Và không như dự đoán của Vi Anh, mà lại là cảnh Thiên Thiên ngã lăn đùng xuống đất, còn Thiên Tuấn thì đờ người ra, đang ngồi an vị trên giường. Vi Anh chạy tới, đi qua người Thiên Thiên, bế Thiên Tuấn lên.

“Con à sao vậy?”

Thiên Tuấn chưa kịp trả lời, Thiên Thiên từ đâu bật dậy, mặt mày khó coi.

“Em xem đi. Thiên Tuấn gọi anh dậy bằng cách nhét tất vào mồm anh đấy!”

Thiên Thiên làm nũng Vi Anh, chỉ mong cô mắng Thiên Tuấn một câu. Một câu thôi! Vậy mà..

“Thiên Tuấn a, con giỏi lắm, gọi được ba dậy rồi.”

Nói xong thì lập tức bế Thiên Tuấn ra khỏi phòng, bỏ lại một thanh niên chịu uất ức.

Đúng 8h30, cả nhà đều đi ra ngoài ăn sáng. Vi Anh ngồi đằng sau, để Thiên Tuấn lên ghế lái phụ ngồi với Thiên Thiên, vì Thiên Tuấn sức khỏe yếu hay bị say xe... Hôm nay khi đi không hề nói chuyện, Thiên Thiên có vẻ đang âm thầm tính kế trả thù thằng con. Đúng là,.. đàn ông hai mấy tuổi cũng đi chấp chuyện lật vật với đứa trẻ con 4 tuổi, chỉ có thể là Thiên Thiên nhà cô.

Vi Anh đi xuống trước, bảo Thiên Thiên đổ xe rồi dắt con vào.. quả là thời cơ đến rồi, cơ hội trả thù này chỉ có một mà thôi.

Thiên Thiên ngồi trong xe, ngồi xem Vi Anh đã đi vào quán cafe chưa, mới bắt đầu hành động. Trong lúc đó, Thiên Tuấn vẫn thản nhiên ngồi trên ghế lái phụ.

“Papa, con không cởi được dây.”

Vi Anh bước vào quán, gọi một ly nước cam, một phần bánh rồi đi tới chiếc bàn nằm khuất trong quán, quả nhiên là có người tới sớm để đợi.

Nguyệt Đan ngồi dậy, cười tươi, ôm lấy Vi Anh.

“Mãi mới có một hôm được đi chơi thì mày lại tới muộn.”

Vi Anh ngồi xuống ghế đối diện đôi vợ chồng trẻ mới cưới kia, thực chất Vi Anh và Thiên Thiên đã lấy nhau được 6 năm rồi, còn đôi trẻ này mới lấy nhau được có nửa năm thôi! Khi hỏi thì họ nói muốn thực sự chắc chắn về tình cảm của mình nên đến tận bây giờ mới cưới nhau.

“Thì phải gọi Thiên Tuấn với Thiên Thiên dậy mà.”

Đúng lúc đó thì Thiên Thiên dắt tay đi vào, mặt Thiên Tuấn thì méo xẹo, hai bên má đỏ ửng.

“Aaa hôm nay thật là thoải mái làm sao!”

Trái ngược với sự yêu đời của Thiên Thiên thì Thiên Tuấn lại khác, cậu bé lẳng xẳng nhảy lên ghế ngồi cạnh mẹ, hai tay ôm lấy eo rồi bắt đầu mè nheo.

“Mama ơi papa véo má bắt nạt con.”

Vi Anh chưa kịp lên tiếng thì Thiên Thiên chen vào.

“Ấy anh đâu có làm gì đâu!”

Vi Anh chưa kịp nói thì lại bị chen vào lần nữa bởi sự xuất hiện của một cặp nữa, chính là cặp Trần Hoàng và Davi. Nói về cặp này thì xem ra có rất nhiều thứ để nói a, cặp này mới kết hôn 2 năm trước, sau khi Davi từ bỏ sự nghiệp đỉnh cao của mình tại Pháp để về nước, cũng thật may là cô lại nhận được rất nhiều hợp đồng từ các công ty người mẫu ở Việt Nam, nên xem ra sự nghiệp không vì gia đình mà ngưng trệ, vẫn được theo đuổi sự nghiệp yêu thích của mình, vừa có người ở bên chăm sóc, quả là không còn gì bằng. Ngoài ra, con còn đang có thai 4 tháng nữa.

Trần Hoàng cẩn thận đưa Davi ngồi xuống ghế.

“Đã có ai gọi gì chưa?”

Vi Anh giơ ngón tay lên bảo.

“Nguyệt Đan và Trần Hoàng đang uống rồi, tôi vừa gọi xong, còn Thiên Tuấn và Thiên Thiên chưa gọi. Cậu gọi hộ hai người đó nhé!”

Trần Hoàng cười cười, đi qua xoa đầu Thiên Tuấn.

“Bé con muốn ăn gì nào?”

Thiên Tuấn đang ngồi nghịch áo mẹ, thấy chú hỏi thì trả lời.

“Cho con bánh socola.”

Thiên Thiên đưa tay khoác lên vai Vi Anh.

“Cho tôi cafe là được rồi!”

Sau đó Trần Hoàng đi ra gọi đồ ăn, tranh thủ lúc đó có người bắt đầu than phiền, Thiên Thiên quay sang nhìn Lâm với ánh mắt kì lạ.

“Mày xem, 3 cặp đôi thì còn có mỗi cặp mày là chưa có em bé thôi đó!”

Lâm đang ngồi chơi điện thoại, thấy có người móc mình thì dừng lại, quay sang đối phương làm nũng.

“Đó em xem, đi đâu cũng bị hỏi vấn đề này!”

Nguyệt Đan chỉ gật gà gật gù, quay sang phản pháo.

“Thiên à đợi đi, chúng tớ mới kết hôn, cũng phải có thời gian tận hưởng hạnh phúc đã chứ.”

Thiên Thiên quay qua nhìn vợ rồi nói nhỏ, mặt nham hiểm.

“Tôi có tận hưởng đâu!”

Nói rồi Vi Anh quay qua bịt tai nhóc Thiên Tuấn.

“Anh chỉ được cái nói bậy là giỏi, con đang ngồi ngay đây này!”

Thiên Thiên bật cười.

“Đó mới là anh!”

Đúng lúc đó Trần Hoàng bê đồ uống ra, cẩn thận từng tý một.

“Sinh tố bơ với bánh red velvet của em này Davi, bánh socola của con nè Thiên Tuấn, nước cam với bánh vani của Vi Anh, cafe của Thiên Thiên.”

Nói rồi lấy ly cafe của mình.

Cả buổi hôm đó, ba cặp đôi nói chuyện rất vui vẻ, rộn rã cả quán, đúng là 8 năm trôi qua rồi, 6 con người này vẫn như vậy, tính cách không thay đổi, họ vẫn đang tận hưởng cuộc sống.

Câu chuyện 2

Hôm nay là sinh nhật Vi Anh, sáng sớm Thiên Thiên đã đi mua đồ về làm bánh sinh nhật. thậm chí còn nghỉ hẳn một ngày làm việc, dồn hết việc cho thư kí.

“Em đi làm đây, tý anh đi làm rồi đưa con đi học nhé!”

Vì muốn Vi Anh bất ngờ, nên anh nói dối rằng hôm nay đi làm muộn một chút, rồi tý chở Thiên Tuấn đi học thay cô, nhưng nào biết anh đã nghỉ một hôm, Thiên Tuấn cũng thế, được papa cho nghỉ một ngày ở nhà phụ.

Thiên Tuấn đánh răng rửa mặt xong đi ra ngoài, hớn hỏ hỏi ba.

“Papa à hôm nay làm bánh socola tặng mẹ nha!”

Thiên Thiên bắt đầu lôi dụng cụ ra bàn.

“Nhưng mẹ thích ăn vị vani.”

Thiên Tuấn nghe thấy thế xụ mặt xuống, vani sao ngon bằng socola được chứ?

“Vậy con phụ ba chứ con không ăn.”

Thiên Thiên đập trứng vào bát, quay qua lau vết bẩn trên mặt Thiên Tuấn.

“Vậy phụ ba đi!”

Nhiều lúc Thiên Thiên cảm thấy thằng bé rất giống mình a, năng động mà cũng rất đáng yêu.

Thiên Tuấn cầm túi bột, ban đầu chỉ định đổ một ít thôi, vậy mà túi nặng quá, Thiên Tuấn lại còn nhỏ, nên đổ hết gần 1 nửa túi bột vào đồng trứng. Mặt thằng bé lập tức xì hắt ra. Thiên Thiên đang vui vẻ, quay sang, thấy cái bát toàn bột là bột, trứng chả thấy đâu.

“A!”

Thiên Tuấn ban đầu kha khá buồn, về sau nghĩ, mình có ăn đâu mà phải lo, thế là cầm cái bát xí xa xí xốn chạy ra chỗ ba cười cười.

“Papa đổ nhiều quá papa đổ đi nè!”

Thiên Thiên đỡ mặt ra, xem ra để Thiên Tuấn ở nhà phụ việc là một sai lầm! Lại bắt tay làm lại, lúc làm kem đánh phủ, Thiên Tuấn hớn hỏ chạy ra ôm chân papa.

“Cho con làm cái này đi!”

Công việc này xem ra cũng khá nhàn, chỉ việc đợi máy làm rồi dừng lại là được. Thiên Thiên bê máy ra, đổ lòng trắng trứng và đường vào.

“Con để quay một lúc rồi bấm nút tắt, lấy tay thử xem được chưa, nếu bị loãng hoặc chưa ngọt thì cho thêm đường vào nhé! Ba đi canh giờ nướng bánh đây!”

Quay được một lúc, Thiên Tuấn vươn tay tắt máy, rồi cho ngón tay vào đồng kem.

“Ayda hình như không ngọt lắm!”

Thiên Tuấn xưa này rất thích ăn bánh socola đắng nên không ăn nhiều đồ ngọt. Tiện tay lấy mấy miếng đường rồi đổ vào!

“Papa ơi được rồi nè!”

Thiên Thiên bỏ găng tay ra, đi ra lấy! Ai nào ngờ..đồng kem lại bị như thế này, có lẽ do cho quá nhiều đường lên lúc đánh kem, kem và đường bị tách ra.

Thiên Thiên lấy tay vỗ trán, đúng là chết với con mà Tuấn ơi!

Cuối cùng thì sau một thời gian vật lộn, Thiên Thiên và Thiên Tuấn cũng làm xong.

Buổi tối, sau khi hoàn thành công việc ở công ty, Vi Anh đúng là có chút mệt mỏi, thực sự muốn về nhà nghỉ luôn một giấc, quả thực không có nhớ hôm nay là sinh nhật mình, cho nên tâm trạng vẫn bình thường.

Lái xe cẩn thận, đỗ ngay ngắn trước cổng, Vi Anh mệt mỏi đi vào nhà, tay xoay nắm cửa.

Sao đây? Hôm nay lại khóa cửa sao? Bộ bố con Thiên Thiên đi ngủ sớm à? Vậy là lục túi xách xem chum chìa khóa nhà đâu, lục được một hồi mới biết, có lẽ cô đã để quên lại trên bàn làm việc mất rồi. Vi Anh thở dài một cái, ngày gì mà đen thế không biết nữa. Lôi máy điện thoại ra gọi điện cho chồng.

“Alo?”

“Thiên Thiên à, anh đi ngủ rồi hay sao mà tắt đèn vậy, em không có chìa, ra mở cho em!”

Nói rồi tắt máy, một lúc lâu sau Thiên Thiên mới đi ra, quả thực đúng là trong nhà tối om, không có bật đèn!

“Sao anh lại tắt đèn đi vậy?”

Nói rồi đi ra chỗ công tắc, bật đèn lên thì BÙM!

Bạn bè cấp 3 và đại học đều ở đây hết, mặt ai cũng rất vui vẻ, ngoài ra còn có cả Nguyệt Đan, Trần Hoàng, Lâm và Davi nữa!

Nguyệt Đan đi tới, ôm Vi Anh!

“Chúc mừng sinh nhật vui vẻ nhé lợn!”

Vi Anh ôm Nguyệt Đan một lát rồi buông.

“Sinh nhật rồi mà mừng vẫn lôi nỗi đau của tao ra được!”

Thiên Thiên mang bánh từ trong bếp ra, trên bánh có dòng chữ “Em yêu sinh nhật vui vẻ! Yêu em!”, bên trên là những chiếc nến nhỏ nhỏ hình bông hoa đang tỏa sáng!

“Thối đi nào!”

Vi Anh cười tươi, thổi một hơi, tắt cả những chiếc nến đều tắt!

Tiếp theo đó là tiếng cười tràn ngập căn nhà nhỏ! Đúng là một mẻ đến vậy, có những người ta yêu thương ở bên, thì thế nào cũng vẫn có thể tươi cười quên đi một mẻ.

Vài năm trước, khi chúng ta còn trẻ con, em còn nhớ, em đã nói em sợ yêu anh rồi xa anh! Vì không ai biết được, ta bên nhau được bao lâu, tình yêu rung động lúc trẻ, có chắc bền lâu?

Vậy mà bây giờ, ta vẫn bên nhau đấy thôi!

Đúng là chọn đúng người đúng thời điểm thì không gì là không thể cả!

Em yêu anh, và anh cũng vậy, em yêu cả con nữa!

Em hạnh phúc lắm, cảm ơn anh, Thiên Thiên, đã bên em trong suốt mấy năm qua, đem lại cho em hạnh phúc yêu thương!

Cuộc sống xô bồ như vậy, rung động cuối cùng cũng đã tới rồi!

End rồi đó mấy nàng ơi : Mong là tác phẩm tiếp theo sẽ được ủng hộ :>

Tử Lạnh!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-em-ban-gai-gia>